

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 18. august 2003**

Mandag den 18. august 2003 kl. 16.00**Budgetforhandlingerne blev genoptaget mandag den 18. august 2003 kl. 16.00.**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er genoptaget. Vi skal i aften og måske også i nat, hvem ved, fortsætte førstebehandlingen af sagen om HUR's, kommunens og HS' budget for 2004.

Der er til mødet i aften afbud fra Jesper Schou Hansen, Michael Rosenmark, Hamid El Mousti og Peter Skaarup, sidstnævnte på grund af sygdom.

Så skal jeg byde Thor Buch Grønlykke velkommen tilbage til arbejdet, og der er jo nok at tage fat på siden sidst. Velkommen.

(Forsamlingen rejste sig)

På baggrund af en rundspørge blandt budgetordførerne for samtlige partier vil jeg foreslå, at vi ved forhandlingernes afslutning i dag tager stilling til et forslag om at skubbe terminen for indlevering af ændringsforslag til alle tre budgetter. Ændringsforslaget blev omdelt på pladserne i torsdags.

Så er der til mødet i aften udarbejdet en talerliste, som er omdelt på pladserne, og talerne vil få ordet i den rækkefølge, de er anført i på listen. Talerrækken er udformet, så talerne så vidt muligt bliver samlet efter emner, og det skulle kunne bidrage til at sikre en mere sammenhængende debat.

Så vil borgmestrene – det gælder også borgmester Martin Geertsen, som ved en fejl ikke er opført under KFU – tale som sidste talere inden for de enkelte emner, mens de borgmestre, der talte i 1. runde som ordførere, må trykke sig ind for at få ordet i 2. runde.

Medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil fra den første taler påbegynder sin tale om budgettet ligeledes kunne trykke sig ind på det elektroniske system.

Hellen Hedemann (F): Tilsyneladende er mennesket ikke blevet givet talen for at udtrykke, hvad det tænker, men for at vise, at det ikke tænker. Denne triste erfaring, som Søren Kirkegaard gjorde sig, faldt mig ind, efter at jeg havde hørt de fleste af budgettalerne i torsdags.

Der kom ikke mange tanker frem, som tegner godt for budgettet næste år, især ikke budgettet på kulturområdet. I 2004 er der afsat 142 mio. kr. til omfordeling i budgettet, forhåbentlig står vi i en situation, hvor kulturen kan få del i nogen af pengene.

Det er SF's opfattelse, at pengene på kulturområdet skal bruges på bibliotekerne, hvor man i øvrigt kan låne alle de bøger af Søren Kirkegaard, som man har behov for. Jeg vil derfor udelukkende koncentrere mig om bibliotekerne i denne budgettale.

Bibliotekerne er ubetinget det kulturområde, som har den største berøring med den københavnske befolkning. Flere end 4 mio. besøgende i alt, heraf godt 1,2 mio. på Hovedbiblioteket. Det er jo egent-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

lig utrolig positivt, at københavnernes statistisk set, hver eneste af dem, går på biblioteket 8 gange om året.

I princippet kunne jeg gentage min budgettale fra 2003 for ønskerne er de samme, sidste år fik bibliotekerne ingenting, det skal de altså have i år.

København har en markant større brug af folkebibliotekerne end borgerne i resten af landet, men København har alligevel et lavere udgiftsniveau end andre kommuner. De samme bygninger og materialer skal altså deles af flere, hvilket medfører ventetider og øget nedslidning.

Der er et stort efterslæb på de københavnske biblioteker og alt i alt må man sige at bibliotekerne trænger til et rammeløft.

Bibliotekerne bruges af næsten alle befolkningsgrupper – både dem som læser slægtsromaner på 800 sider, den hobby- eller fagbogsinteresserede og de mange unge studerende på byens uddannelsessteder og ikke mindst et meget stort antal børn, som tilbringer en stor del af deres fritid i bibliotekernes børneafdeling.

I april måned vedtog et flertal i Kultur- og Fritidsudvalget, at man kunne nedlægge bogbussen her i forbindelse med budgettet, den koster 2.3 mio. kr. Det mener SF ikke er nogen god idé.

Bogbussen var et af argumenterne for at lukke en lille biblioteksfilial i Studsgårdsgade for nogle år siden. Dengang blev det konstateret, at der var behov for et bibliotek, men at Bogbussen dækkede det, og på den måde sparede man en del penge.

Bogbussen har mange funktioner i lokalområderne, så mange at besparelserne på dette område må standses. Der er rent faktisk mange gode argumenter for at bevare bogbussen. Man kan trygt sende sine børn derhen, Bogbussen holder tæt ved bopælen.

Der er kun 1 bibliotekar, hvilket medfører, at folk kender bibliotekaren og dermed får en god og personlig behandling. Dette gør, at alle daglige brugere, børn såvel som voksne, bliver trygge ved at komme og låne bøger.

Ældre og handicappede har en god mulighed for selv at låne bøgerne, da de ikke skal gå langt for at komme på biblioteket, Bogbussen kommer nemlig i deres nærmiljø.

Skoleelever og studerende, der skal skrive opgaver, kommer oftere i Bogbussen, da der ydes en meget stor service med at finde og bestille de relevante bøger og materialer. Og igen så kender man bibliotekaren.

Ergo Bogbussen har en stor social betydning for nærmiljøet. Der er gode muligheder for at skabe nye kontakter, da brugerne ofte kommer også fra nærområdet.

Vi mener også, at børnebiblioteksaktiviteterne bør styrkes, og udbuddet af etnisk litteratur også øges.

Der har i mange år været gjort en særlig biblioteksindsats for de etniske minoriteter, især i Blågården og Vesterbro Biblioteker, og de har så opbygget betydelige modersmålsamlinger.

Men det har vist sig, at målgruppen for disse samlinger stort set har et biblioteksforbrug, som ligner andre låneres, men da samlingerne kun i begrænset omfang har tiltrukket lånere fra andre bydele, er det nødvendigt, at der oprettes samlinger med modersmålsmateriale i de 8 bydele, som har den største andel af etniske minoriteter. Det er ikke gratis, men afgjort et område som bør prioriteres.

Så taler vi jo alle sammen, eller mange af os i hvert fald, om et nyt Hovedbibliotek. Københavns Hovedbibliotek er byens ubetinget største og bredest benyttede kulturinstitution, lige flittigt besøgt af børn, unge og voksne, og herunder et meget stort antal ældre mennesker.

Hovedbiblioteket i Krystalgade er blevet for lille, og da det står over for at skulle renoveres både ud- og indvendigt, så har SF foreslået, at det bør overvejes at bygge et helt nyt og i øvrigt det første Hovedbibliotek i København, og det kunne være på Vandværksgrunden, som ligger tæt ved Vesterport Station. Det kunne måske også være et andet sted.

Et projekt Byens Hus, et moderne hovedstadsbibliotek med indbyggede kultur- og mødefaciliteter, med rum, så både det politiske og det kulturelle liv kan udfolde sig. Et hus som skal kunne dække fremtidens behov for tilegnelse af litteratur og information for alle københavnere. Ville det ikke være

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

et flot initiativ fra byens side som supplement til den kulturelle opgradering, København er inde i med en ny opera og med et nyt Kgl. Teater.

Biblioteksmæssigt skal et nyt hovedbibliotek opkvalificere Københavns Kommunes Biblioteker på tre afgørende fronter.

For det første skal et hovedbibliotek tilbyde de nyeste it-faciliteter, så København reelt kan tilbyde borgerne en tidssvarende og fremtidsrettet biblioteksservice. I dag anerkendes biblioteker og informationshåndtering som et af samfundets vigtigste redskaber til at skabe en lokal basis for demokrati gennem fri og lige adgang for alle til oplysning, kultur og personlig meningsdannelse.

For det andet har de seneste 5-10 års udvikling afdækket et nyt behov for biblioteket som et fælles offentligt rum. Internettets udbredelse førte i 1990'erne til forudsigelser om, at det fysiske biblioteks dage var talte.

I realiteten er det gået stik modsat. Trods it's og Internettets grænseløse og uanede mængder af virtuelle tilbud fremhæves det fysiske bibliotek som en vigtig mødeplads. Internationalt betegnes biblioteket som det tredje sted, fordi det efter hjem og job eller uddannelsessted er stedet, hvor borgerne i stort tal, uanset andre forskelle, gerne færdes sammen.

For det tredje er der tale om et efterslæb i forhold til de sidste 5-10 års ændringer i den praktiske, biblioteksmæssige driftsafvikling. Nye materialer og nye teknologier, som i udstrakt grad benyttes af borgerne på stedet, kræver nye fysiske rammer specielt beregnet til formålet.

Et kulturbyggeri af et hovedstadsbiblioteks dimensioner kræver en arkitektkonkurrence. Prisen for denne vil være ca. 2,5 mio. kr. Det stiller vi forslag om at bruge her i budgettet for 2004.

Så lad mig i den anledning slutte med endnu et Kirkegaard-citat: "Af alle glæder er forventningens glæde den største."

Jens Kjær Christensen (Ø): Inspireret af Hellen Hedemann så kunne man prøve fra sin hjernekioste at finde et andet Søren Kierkegaard-citat frem, som kunne passe på denne situation, og det måtte så være noget i den stil cirka, og det er i øvrigt om H.C. Andersen, hvis jubelår vi nærmer os med hastige skridt. Det lyder cirka sådan: Han skriver om lykkens galocher. Jeg taler om, hvor skoen trykker.

Der kunne man jo sige, at den sko, der i virkeligheden trykker i denne debat, det er, at det ikke er en debat, det er ikke oplæsning af eventyr, det ville nok have været meget mere formidlende for den almindelige stemning og tilstand i denne Borgerrepræsentation.

Det er højtlesning af ting, som man med lige så stor ret bare kunne læse på nettet. Der er ingen, der rigtigt lytter efter, slet ikke når der nu her er gået et par timer, det ved vi, så må formanden kalde folk ind, fordi ikke engang halvdelen er til stede.

Jeg synes, at formandskabet i denne Borgerrepræsentation skulle benytte anledningen i løbet af det næste år til at overveje, om man dog ikke kunne finde en anden form.

Jeg har selv bestræbt mig på det, jeg skal læse op nu, til at gøre det så kort og præcist som muligt. En af de sko, der i hvert fald trykker gevaldigt, som jeg slet ikke vil snakke om, vil jeg dog alligevel nævne, og det er ejendomsdrift, som hører til Kultur- og Fritidsudvalgets område.

Sandheden er, at vi i udvalget så at sige aldrig rigtig seriøst beskæftiger os med det her meget alvorlige og tunge økonomiske område.

Der er en diskussion i gang om ændring af struktur, og det er også årsagen til, at jeg ikke vil sige mere desangående.

At skabe rammer for udfoldelse, fordybelse og oplevelse, at inspirere ved hjælp af et rigt og facetteret tilbud, at give mulighed for realisering af nye udtryks- og aktivitetsformer, at skabe en by fyldt med livslyst og engagement, det prioriterer Enhedslisten meget højt.

Men hvordan går det med at leve op til disse målsætninger, er kulturpolitikken på ret kurs? På den ene side oplever de fleste københavnere, at der er sket ganske meget positivt med byen i de senere år. Byens rum er blevet erobret af et væld af fantasirige aktiviteter på trods af kontorrådslerne langs Havnen, udendørslivet blomstrer som aldrig før.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

På den anden side så humper det stadig af sted med at tilfredsstille borgernes behov især for fritids- og idrætsfaciliteter, til trods for at vi har investeret et trecifret millionbeløb i såvel renovering som nye anlæg.

For ikke mange år siden var det få politikere, som interesserede sig for kulturpolitikken. I dag er det et højprofileret område for snart sagt alle partier, så det næsten ikke er til at komme til.

Enhedslisten er ganske tilfreds med, at selv de borgerlige partier næsten har forladt tidligere tiders kultursurhed. Men der er 4 forhold, som kaster grus i maskineriet og gør det uklart i hvilken retning, og på hvilke forudsætninger kulturpolitikken udvikler sig.

Kultur- og Fritidsudvalget har ganske få frie midler til disposition i årets løb til nye projekter og initiativer. Det sammen med almindeligt politisk drilleri har de sidste år medført et sandt linje- og profileringsløb, der gør, at beslutninger bliver usammenhængende, inkonsekvente, løsrevet fra helhedsbetragtninger og mestendels reflekterer pres fra de enkelte partiers baglande.

I sin yderste konsekvens har det også medført, at Kultur- og Fritidsudvalget har været tvunget til at låne sig ud af problemerne, hvilket vil medføre yderligere nedskæring af budgettet og dermed aktiviteter, når tilbagebetalingen til kommunens kasse skal finde sted.

Kulturpolitikken bliver i højere grad kombineret med andre politikker primært erhvervs politik og det oftest i beslutningsorganer, der ligger uden for Borgerrepræsentationens og almindelig demokratisk indflydelse.

Udviklingen af en strategi for byens internationale aktiviteter med henblik på at samordne og strukturere indsatsen er løsrevet fra en samlet opfattelse af, hvad der er grundstenene i kulturpolitikken.

Den manglende koordinering af planpolitikken i anvendelsen af frie arealer, som ofte bliver bygget til kontorformål, hvor anvendelsen med stor fordel kunne være brugt til udfoldelse af frie fritids- og idrætsaktiviteter.

Enhedslisten ønsker at bruge budgetforhandlingerne til, at der skabes sammenhængskraft, demokrati og konsekvens i kulturpolitikken. Vores forudsætning er, at basisfunktionerne som biblioteker, fritids- og idrætsaktiviteter, medborgerhusene, det lokale kulturliv i bydelene og kunststøtten skal vedligeholdes og udvikles.

Uden en stærk og klar prioritering af den grundlæggende basis vil kulturpolitikken sejle i sin egen sø uden skibsfører til skade for københavnere og byens udvikling.

Med dette som forudsætning vil vi også arbejde for, at København sættes på landkortet såvel i den internationale indsats som i at udvikle byen som center for kvalitetsarrangementer.

Med disse synspunkter in mente er det vel ganske tydeligt, at Enhedslisten ikke kan støtte budgetforslaget på Kultur- og Fritidsudvalgets område, som det foreligger. Det indebærer bl.a. en perspektivløs nedskæring af biblioteksvæsenet på samlet ca. 6½ mio. kr., og et biblioteksvæsen, som vi betragter som en af de væsentligste basisfunktioner i byens kulturelle netværk.

Vi vil derfor arbejde for at vende det om, så at budgetresultatet bliver en styrkelse af bibliotekerne.

Ligeledes ønsker vi at forhindre at Kultur- og Fritidsudvalgets område bliver belastet med forringelser på grund af lånsætning. Med andre ord, der skal findes en løsning hvad angår medborgerhus og bibliotek i Vanløse City, og hvad angår Københavns Idrætsanlægs gæld grundet renovering af en vis svømmehal ude på Østerbro.

I Enhedslisten har vi vanen tro produceret et budgetforslag, som er i balance. Fokus på at fjerne de massive forringelser i hospitalssektoren medfører naturnødvendigt, at alle ønsker på andre fagområder ikke kan opfyldes.

Det har også konsekvens for kulturområdet. Og lad mig derfor på dette tidspunkt klart tilkendegive, at hvis det undervejs i forhandlingerne skulle blive åbenbart, at det faktisk er muligt at prioritere kulturområdet efter fjernelse af de omtalte massive forringelser, så har vi mange perspektivfulde forslag, som ikke er indeholdt i vores konkrete budgetforslag p.t.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Vores hovedsynspunkt om at vedligeholde og udvikle basisfunktionerne inden for kulturområdet kan let genkendes i den konkrete prioritering i vores budgetforslag.

På biblioteksområdet vil vi fjerne nedlæggelsen af bogbussen, kompensere for reduceret centralbibliotekstilskud, renovere biblioteker, styrke materialekontoen og afsætte midler til projektering af et nyt Hovedbibliotek. Det sidste under forudsætning af, at der kan skabes enighed om placering og finansiering, og at det ikke belaster biblioteksvæsenets daglige drift. Det sidste meget væsentligt.

Og jeg skulle måske tilføje, enighed, hvad betyder det, at alle skal være enige, nej det gør det jo ikke, men det skal være sådan et solidt flertal, der vil gå hele denne tur igennem, som ikke bliver en dans på roser i begyndelsen.

På idræts- og fritidsområdet vil vi afsætte midler til renovering/fornyelse af faciliteterne, drift af Fælledbadet, projektering af en ny svømmehal, der i modsætning til hvad Overborgmesteren mener med stor fordel kan placeres andetsteds i Valby end Valby Idrætspark, f.eks. Toftegårds Plads, tilskud til klubhuse for foreningslivet, det 3. havnebad, drift af Sjællandsgades Bad og KI's gæld for 2004.

Og så er der sagen om Vanløse Skoles udvidelse, som inden for de givne eksisterende rammer burde kunne løses således, at vi fik en fleksibel idrætsanvendelse af én hal i stedet for to gymnastiksale.

På medborgerhusområdet ønsker vi, at færdiggøre området ved Halmtorvet og tilstødende arealer, og at der afsættes de nødvendige driftsmidler hertil.

Ligeledes vil vi i området etablere øvelokaler, som er en stor mangelvare, for rytmisk musik.

Vi har afsat midler til udvikling af den lokale kultur, herunder børn- og unge aktiviteter.

Vi har afsat midler til øget honorarstøtte til professionelle musikere, et nyt gavlmaleri og støtte til kvalitetsbiografer.

Ligeledes er der penge til den nye filmfestival og styrkelse af Copenhagen Jazz Festival.

Jeg vil lige sige, det er uden for manuskript angående den nye filmfestival, at den har vi jo sat på, fordi vi opfatter i forhold til det budget, vi er inde i, og den aftale, der blev lavet desangående, at det klart var en forudsætning, at man selvfølgelig ikke startede noget op uden grundigt at prøve det af.

Men forløbet, der har været, undskyld mig i lang tid omkring filmfestivalen, gør det i hvert fald nødvendigt at diskutere i den kreds, der måtte gå hen og blive forligsparter, hvordan man ønsker det styret fremover. Jeg siger ikke, at vi skal styre det, men om det er den vej, man skal gå, og hvordan man skal gøre det. Visse erfaringer kan man jo allerede se udkrystalliseret på nuværende tidspunkt.

Hvorom alting er, i respekt for at vi har lavet en aftale sidste år med forpligtelser i, så er det sat på hos os.

Afslutningsvis skal jeg på Enhedslistens vegne dybt beklage, at der åbenbart eksisterer et flertal, som er klar til at lægge 40 mio. kr. årligt i kassen til drift af den nye opera, hvilket allerede delvis har konsekvens for budget 2004. Det virker håbløst at kaste sig ind i en medfinansiering, som rettelig er statens opgave. Tænk hvad vi kunne udrette med ekstra 40 mio. kr. indenfor det københavnske kulturliv hvert år.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det ikke Bo Asmus Kjeldgaard, som der står på listen, men Klaus Bondam.

Klaus Bondam (B): "Nu er man så modig som en Herkules, blot man tør slynge en løgn ud og sværge på, at den er sand".

Således siger den rapkæftede Beatrice til sin forelskede Benedict i Shakespeares "Stor Ståhej for Ingenting".

"Stor Ståhej for Ingenting", ja, det kunne såmænd også være titlen på de igangværende budgetforhandlinger. I hvert tilfælde, hvis vi skal så på rådighedsbeløbet i omstillingspuljen, stort eller småt. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Det Radikale Venstre har set det som en naturlig del af vores virke her på Københavns Rådhus at være aktive medspillere i den fortsatte politiske proces, hvorfor vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

også har tilsluttet os de store aftaler, der har været truffet de sidste år, boligaftalen, idrætspuljen, servicecenteraftalen og senest Børneplanen.

Når jeg starter min tale med Shakespearecitaten "Nu er man så modig som en Herkules, blot man tør slynge en løgn ud og sværge på, at den er sand", så er det selvfølgelig ikke for at anklage nogen af Borgerrepræsentations medlemmer for at lyve, det kunne aldrig falde mig ind.

Men det var unægtelig interessant at lytte til budgetordførernes taler i torsdags. Sandheden er, at vi her i Borgerrepræsentationen omgås fakta på ganske forskellig vis. Sandheden er, at vi nu, hvad enten vi vil det eller ej, er tvunget til at tage fat i nakken på os selv, hvis vi fremover skal være i stand til at opretholde et rimeligt service- og velfærdsniveau i Københavns Kommune.

Sandheden er, at det slet ikke går så glimrende økonomisk, som man gerne nogle gange vil have os til at tro.

Overborgmesteren snakker i sin tale om, at vores forvaltningsstruktur og styreform har været med til at fastholde en sektortænkning og om nødvendigheden af en intern omprioritering og effektivisering. Som jeg læser det, er det nogenlunde det samme, som SF kalder kontrol og rapportskrivning og en ulidelig og misforstået karaktergivning, der sker i jagten på de tvivlsomme millioner, som SF mener de er.

Det Radikale Venstre tror såmænd ikke, at disse millioner er så tvivlsomme, snarere tværtimod. Vi mener og tror, at der er mange, mange, mange millioner gemt rundt omkring i kommunens forvaltninger, millioner som i dag ikke udnyttes effektivt nok, millioner som ikke kommer de københavnske borgere til gavn. Millioner som vi skal bruge, blot for at nævne nogle få ting, på at løse de store problemer, HS står over for, som vi skal bruge til at styrke den kollektive trafik i forbindelse med de bebudede takststigninger. Som vi skal bruge for at få rettet op på den misligholdelse, der gennem de seneste mange år er sket af vores veje og pladser. Som vi skal bruge på at afdrage på vores gigantiske gæld på både økonomi-, vedligeholdelses- og efteruddannelsesområdet.

Derfor er interne omprioriteringer og effektivisering mere nødvendig nu er nogen sinde før, den er tvingende nødvendig. Vi havde derfor gerne set, at der var et lidt mere konkret bud i overborgmesterens budgettale på, hvorledes en ændret forvaltningsstruktur og styreform kunne føre til øget effektivisering.

Som den radikale budgetordfører, sundhedsborgmester Inger Marie Bruun-Vierø, var inde på, så peger vi på, at vi styrer meget mere ind efter nøgletallene i 6-by-sammenligningerne. Og ja, vi ved godt, at det er mere omkostningsfuldt som myndighed at agere på velfærdsområdet i København, hvorfor vores mål alene da også er at gøre København til den næstdyreste by i sammenligningerne. Her ligger mange, mange, mange millioner gemt.

Et andet sted vi tror på, at der ligger en del af de mange, mange, mange millioner gemt er i en fortsat udvikling af nærdemokratiet i København. Vi så, hvilke store besparelser der fandt sted på bl.a. sygedagpengeområdet på Østerbro i forbindelse med bydelsrådsforsøget. Og det siger sig selv; folk er mere påpasselige med penge, som vedrører noget, der sker i deres nære miljø. Folk føler et større ansvar over for det nære og lokale.

Selv om Udvalget for Demokrati- og Serviceudvikling har arbejdet i over et år nu, er alt, hvad det er blevet til, sølle 4 servicecentre og en overordnet klagefunktion, Borgerrådgiveren. Socialdemokraterne og ikke mindst overborgmesteren er ikke sene til at rose de nye servicecentre med flotte og fine superlativer, nogle gange så overstrømmende, at han næsten kan få det til at se ud, som om dette virkelig er en nærdemokratisk gevinst. Lad mig slå fast en gang for alle: Servicecentre har intet med demokratiudvikling af gøre, intet.

For Det Radikale Venstre handler det fortsat om at arbejde for, at der sker en reel magtafgivelse herinde fra Rådhuspladsen og ud til de lokale bydele, en reel lokal beslutningskompetence med et uddelegeret ansvar.

Vi tror på, at der ligger mange, mange, mange millioner kroner i en meget mere fornuftig og lokalt funderet ressourceudnyttelse gemt her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Desværre lader det til, at vi i Det Radikale Venstre må nøjes med vores fromme ønsker i denne sag. Socialdemokraterne har efter udsættelser af møder m.m., og hvad der lader til at ligne en intern uenighed, inviteret samtlige partier til samtaler. De lader til at have noget i støbeskeen. Mødesteder kalder de dem, mens de undslår sig med, at nye undersøgelser viser at københavnernes er nogenlunde tilfredse med demokratiet.

Befri os fra mødesteder, altså af denne institutionaliserede slags, og lad os aldrig nøjes med, at noget er nogenlunde. Det er ikke godt nok, hr. overborgmester.

Jeg og andre BR-politikere fra andre partier prøvede tidligere på året at rejse en debat om BR-medlemmernes honorar. Overborgmesteren glimrede ved sit fravær i denne debat. Enkelte af hans egne partifæller råbte op om, at så ryger borgerkontakten, som om den har noget som helst med honorering at gøre.

Og Dansk Folkeparti kørte med på samme mølle. Det er pudsigt, at de siger det, når 2 af deres 4 BR-medlemmer samtidig også er medlemmer af Folketinget. Jo, der er sandelig god tid til borgerkontakten i Dansk Folkeparti.

Diskussionen om BR-medlemmernes vederlag handler fra Det Radikale Venstres side ene og alene om kvaliteten i den politik, der føres her i Københavns Kommune. Sagsmængden og sagskompleksiteten er meget omfattende her i byen.

Vi er lokalpolitikere for ca. 10 pct. af den danske befolkning. Det er altså ikke småting. De ting, vi arbejder med, har stor indflydelse på en substantiel del af mange danskeres liv. I dag overlades alt, alt for mange beslutninger til forvaltningerne, vi som folkevalgte politikere bliver alt for nemt marionetter i deres i øvrigt ikke så unaturlige spil, der så udpræget udviser en kolossal mangel på forandringsvilje.

Jeg forstår dem godt, de er bange for at miste deres job, de søger tryghed, det gør vi alle, men denne uvilje er altså ikke rimelig, når det er de københavnske skatteborgeres penge, vi taler om. Københavnerne har krav på, at vi som deres folkevalgte har tid og overskud til at komme meget, meget, meget tættere og dybere ind i beslutningsprocesserne her i byen.

SF'erne taler om integreret omstilling, altså at omstillingspuljen findes internt i udvalgene. Jo tanke er såmænd sympatisk nok, men i vores øjne er det langt fra nok.

Det Radikale Venstre tror på, at der ligger mange, mange, mange millioner gemt i et langt mere politisk styrket København med reel mulighed for velovervejede og kvalitativt funderede politiske prioriteringer, der tvinger forvaltningerne til et langt tættere samarbejde, end der bare tilnærmelsesvis udvises i dag. Dette er nemlig også, hvor lidt det end har fremgået af debatten, et aspekt af den demokratiudviklende diskussion.

To gange i sin budgettale nævner overborgmesteren Øresundsregionen for afslutningsvis at konstatere, at den for tiden ikke har det let. Det er sandelig en meget trist og lidt kedelig konstatering. Det havde klædt byens overborgmester at putte bare en lille smule flere ord bag sine udtalelser.

Hvor er den københavnske vision for Øresundsregionen, hvad kan vi bruge den til, hvilke uudnyttede udviklingspotentialer for vækst ligger der her kulturel, menneskelig og økonomisk styrkelse? Er der muligheder for et tættere samarbejde på f.eks. sygehusområdet? Hvorfor fandt Øresundsligningen ikke plads i regeringsaftalen? Hvordan kan vi styrke den menneskelige integration over Sundet, skole til skole-samarbejder? Ligger der måske også her et økonomisk effektiviseringspotentiale, en fælles regional udnyttelse af de tilstedeværende ressourcer.

Alt det havde vi i Det Radikale Venstre gerne hørt overborgmesteren udtale sig lidt mere om i sin budgettale i stedet for blot at høre ham konstatere, at udviklingen på visse områder går baglæns. Hip Hip Hurra!

Hvis København skal være en metropol og endda en af de væsentlige i Nordeuropa, så kræver det at byens politiske ledelse og politikere engagerer sig og byen meget, meget mere i dette arbejde. En hovedstad og en metropol bærer i vores øjne et meget stort ansvar i den regionale udvikling. Og regionen strækker sig i Københavns tilfælde også over Øresund.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Derfor ønsker Det Radikale Venstre et langt stærkere og målbart fokus på Københavns udvikling set i et internationalt perspektiv med hovedvægten langt på det nordeuropæiske område.

Nu skal alle mine ord i dag ikke være en kritik af den siddende overborgmester og det politiske flertal, han repræsenterer. Vi har selv som radikale været en del af det tit og ofte. Det er vi, fordi vi mener, det er vigtigt at påtage sig et ansvar, at være en del af det flertal, som skaber udvikling og vækst.

Vi har derfor også positivt noteret os, at overborgmesteren omtaler Christianias fremtid i København som et sted, der giver plads til social rummelighed og kulturel mangfoldighed.

Vi har med aktiv interesse fulgt arbejdet med den Blå Plan, og vi har med glæde konstateret, at overborgmesteren deler vores synspunkt om, at vi skal se nærmere på København som en international oplevelsesby. Det lader til, at han har forstået, at støtte til større kunst-kulturelle begivenheder ikke er flødeskum på lagkagen, men et væsentligt og vigtigt parameter i arbejdet med at skabe øget vækst i byen.

Det er derfor yderst beklageligt når SF endnu engang fremkommer med deres tant og fjas, røde næser, kulørte lamper og papnæse-retorik. "Vi foretrækker initiativer, hvor københavnernes kan deltage aktivt frem for forkromede projekter til passiv beskuelse", siger de.

Denne holdning er så antikveret at den hører hjemme på det fortsat ikke byggede nye Rigsarkiv, hvad gør vi i øvrigt med den grund i Ørestaden. Som professionel arbejdende kunster må jeg frabede mig allemands deltagelse i det fag, jeg har uddannet mig til. Jeg går ud fra at Børnehaven Mælkebøtten også gerne frabeder sig min deltagelse i deres i øvrigt meget fagligt kvalificerede pædagogiske pasning af byens børn.

Der er intet i vejen med at være passiv beskuer, snarere tværtimod, det giver oftest meget menneskeligt berigende oplevelser, som er medvirkende til at øge livskvaliteten væsentligt for den enkelte københavnere, især når det er professionelle kunstnere, der står bag dem.

Det Radikale Venstre vil gerne fortsat være med til at støtte større kunst-kulturelle begivenheder i København, men det er lidt mærkværdigt set med vores øjne, at et projekt som Index 2005, den store design- og innovationsbegivenhed har fundet vej til Regeringsaftalen uden en forudgående drøftelse på Københavner-niveau.

Vi synes også, at det er dybt, dybt beklageligt, at Københavns Kommune fortsat ikke er en aktiv medspiller i festligholdelserne i anledningen af vores nationaldigter H.C. Andersens jubilæum i 2005. Vi behøver bare at se på det internationale røre, det afstedkom, da fodboldspilleren Pelé for få måneder siden blev udpeget til H.C. Andersen-ambassadør.

Der ligger et enormt internationalt profileringspotentiale gemt her i forhold til byen København, med økonomisk vækst til følge. Det vil være ødelæggende for Københavns renommé, hvis vi ikke er i stand til at se den symbolværdi, der ligger i vores aktive deltagelse i projektet.

Upåagtet om kommunen er med eller ej, vil der forgå en masse aktiviteter i byen i den anledning i 2005, men det kan ikke passe, at landets hovedstad fortsat skal køre på fribillet i denne sag.

De seneste dages presse har fokuseret meget på et nyt hovedbibliotek. Det Radikale Venstre mener fortsat, at det økonomiske råderum p.t. ikke tillader sådanne ting. Det er ikke et dårligt udspil at komme med og slet ikke her og nu, hvor vi nærmer os et valg. Det lyder flot og prætentivt.

Men vi ser hellere en diskussion af det samlede biblioteksområde i København. Vi har et meget højt antal lokalbiblioteker, hvis vi sammenligner os med andre storbyer, og det er fint, meget fint endda. Og vi er i Det Radikale Venstre stolte over at være med til at sikre det.

Men måske er tiden kommet til at lade lokalbibliotekerne spille en langt væsentligere rolle i bydelsudviklingen. Kan de indgå langt tættere i demokrati- og serviceudviklingen, det er et spørgsmål, vi vil rejse i budgetforhandlingerne.

Vi er naturligvis ikke afvisende over for et multifunktionelt nyt hovedbibliotek, men tiden er ikke den rigtige nu. Vi har forpligtet os til et årligt bidrag til Det Nye Operahus. Vi har tilkendegivet, at vi er positive over for et substantielt engangstilskud til DR's nye koncertsal. Og før vi går videre med an-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

dre nye ting, mener vi, at de nærmere aftaleforhold omkring disse kunst-kulturelle anlægs- og driftstilskud skal endeligt på plads.

Vi er naturligvis også mere end positivt indstillet og villige til at se på andre finansieringsmuligheder. Lad os få øjnene op for alle de utraditionelle muligheder, der findes. Også her ligger mange, mange, mange millioner gemt.

Det er lige sådan på idrætsområdet. Før vi går i gang med at snakke om nye anlæg, multihaller, nye svømmehaller osv., ser vi hellere, at de nuværende anlæg vedligeholdes ordentligt, således at de også er brugbare for de kommende generationer.

Foreløbig har de statslige myndigheder forlænget deres dispensation i forbindelse med Fælledbadet i 5 år, så lige nu behøver vi ikke tænke på en ny svømmehal, selv om det da er besnærende at sige til vælgere.

Lad mig sige det ligeud, Det Radikale Venstre vil ikke være medvirkende til opførelsen af større nye idrætsanlæg, medmindre der er tale om anlæg i de nye boligområder, før der er tilvejebragt en realistisk plan for at gøre op med det kolossale vedligeholdelseefterslæb, der er på dette område.

Vi mener også, at tiden nu er kommet til igen at se på frasalg af ejendomme og andre værdier i byen. Vi er sikre på, at andre kan gøre det lige så godt, hvis ikke bedre end os.

Det Radikale Venstre går til budgetforhandlingerne med åben pande og ikke mindst åbent sind. Vi er parate til at påtage os vores del af ansvaret, det er vores naturlige rolle i den realpolitiske virkelighed.

Men vi kræver, at der iværksættes et gennemgribende arbejde for at sikre en forvaltningsstruktur og styreform, der sikrer en langt, langt, langt mere effektiv udnyttelse af ressourcerne, end tilfældet er i dag.

Vi kræver, at 6-by-sammenligningerne konsekvent inddrages i vores politiske arbejde, således at byen "kun" bliver den næstdyreste fremover.

Vi kræver, at der sker et ophør af de åbenlyse forvaltningsmæssige forfordelinger, der fortsat sker i Københavns Kommune, senest i forbindelse med sagen om Øksnehallen. Det kan ikke passe, at nogle forvaltninger uden videre – lovbestemt eller ej – kan overskride budgettet, mens andre ikke kan.

Vi kræver, at der sker en fremadrettet afhjælpning af HS' økonomiske problemer.

Vi kræver, at der fortsat er et væsentligt fokus på gældsnedbringelsen på såvel økonomi-, vedligeholdelses- som efteruddannelsesområdet.

Vi kræver, at der sættes midler af til et fortsat arbejde med trafik- og miljøplanen, herunder også problematikken omkring de bebudede takststigninger i den kollektive trafik, ellers er dette arbejde omsonst.

Vi kræver også, at der fra vores siden ses på en finansiering gennem diverse kørselsafgifter, såfremt staten kan påvirkes til en åbning for denne mulighed.

Vi kræver, at integrationsprocessen for vore etniske borgere i byen omtænkes og effektiviseres betragteligt. Også her ønsker vi målbare indsatser.

Vi kræver, at Øresundssamarbejdet intensiveres betragteligt.

Vi kræver, at der tilvejebringes andre alternative finansieringsmuligheder til vores nødvendige drift, herunder også vedligeholdelse og renholdelse bl.a. gennem partnerskaber og frasalg.

Sidst men ikke mindst så kræver vi, at arbejdet med at udvikle nærdemokratiet i København ikke syltes ind i nye flotte ord og passivitet fra Rådhusets side.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så springer vi over Bo Asmus Kjeldgaard en gang til og går til Mona Heiberg.

Mona Heiberg (A): Jamen altså man bliver en lille smule nervøs med den der borgmester Bo Asmus Kjeldgaard igen-igen, og man tænker, nu bliver det ikke flere uforudsete udgifter, der kommer på dagsordenen her. Nå, spøg til side.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I de seneste år har der været mange kraner i København, de signalerer grokraft og vækst. Byens generelle tilstand er bedre, end den har været meget længe, mange bydele er saneret, og livsstilmønstre er ændret til det bedre. Lad mig nævne Vesterbro, forrest på Amager, Nordvest-kvarteret og Nørrebro.

Inden for kultur- og fritidsområdet er der begyndt at ske investeringer, Thorvaldsens Museums omgivelser er renoveret, vi kunne ønske, at man også kiggede på selve bygningen, nye biblioteker i Sundbyvester, i Sundby, på Nørrebro og nye i vente i Vigerslev og i Vanløse.

Vi har fået en nyrenoveret Øbro Svømmehal og en lang række forbedringer på stadions over hele byen. Og vi har så småt taget fat på renovering og restrukturering af medborgerhusene.

Jo, der er grund til at være tilfreds med de nye tider, og den måde kommunen har forvaltet dem på.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke kan gøre det endnu bedre. Det er f.eks. karakteristisk, at de fleste nye store kulturinvesteringer i København er gjort af staten. Den Sorte Diamant, Statens Museum for Kunst for nu at nævne nogle stykker.

Efter min opfattelse mangler vi en stor kommunal investering i et nyt hovedbibliotek, - eller i et Byens Hus, som det rettelig bør kaldes, et bibliotek kombineret med idrætsfaciliteter og andre kulturelle tiltag.

Jeg vil gerne gentage fra de sidste to års budgetdrøftelser min principielle støtte til et sådant projekt. Behovet er ikke blevet mindre, efterhånden som brugen af Hovedbiblioteket vokser. Nu er det årlige besøgstal 1,2 mio., svarende til 4.000 mennesker på hver åbningsdag.

I udvalget har vi det sidste halvår diskuteret ideerne, og nu synes vi at være der, hvor vi kan tage hul på dem for alvor. Der nævnes som placeringsmuligheder, det kan vi se af pressen, både Israels Plads og Vandværksgrunden, og begge placeringer er jeg indstillet på at diskutere.

Jeg er samtidig indstillet på, at vi får udskrevet en arkitektkonkurrence, for det er klart, at københavnernes fortjener, at vi gør os umage med et nyt Byens Hus.

På den anden side er jeg også overbevist om, at vi ikke kan løfte opgaven alene. Der må partnere i form af fonde til, og hvis et kvalitetsprojekt kan skabes gennem en konkurrence, er der langt bedre muligheder for at tiltrække fondsstøtte. Fondsstøtte er en forudsætning, uden den kan vi ikke løfte projektet.

Lad mig også gøre opmærksom på, at selve projektet ikke er en sag for budgettet 2004, men en realisering inden for en tidsramme, der hedder 2008, derfor er der også muligheder for at tage en grundig økonomisk diskussion senere.

På den anden side skal vi jo i gang med en arkitektkonkurrence, - og jeg ser frem til en mere præcis orientering af udvalget senere på måneden.

Hvis de forberedende arbejder er gjort, en indholdsmæssig kravspecifikation, en nærmere vurdering af lokaliteten, så bør forberedelsen til en konkurrence kunne ske hurtigt i et samarbejde med Stadsarkitekten. Hvis disse forudsætninger er opfyldt, ser jeg positivt på, at vi søger at skaffe den trods alt overskuelige kapital, som skal til for at få en international arkitektkonkurrence afholdt.

Et andet område, som ligger mig stærkt på sinde, er folkeoplysningen. Også her er der grund til at kippe med kasketten for de ting, som er sat i gang. Jeg tænker på Kulturhavnen, som vi åbnede for et par uger siden, og som er byens foreningers fælles, folkelige udstilling.

I år var programmet begunstiget af det flotte vejr, og der kom et rekordstort publikum, faktisk var der 75.000 besøgende, og den største del af dem var vel københavnere.

Foreningerne har med Kulturhavn fået en årlig festival, som virkelig betyder, at deres virksomhed bemærkes og også støttes.

Der er ingen tvivl om, at Kulturhavnen også er på budgettet næste år, og at vi skal se, om der er muligheder for at forøge støtten dertil.

Lad mig i den forbindelse også lige nævne havnebadene, som har vist sig at være en publikums-succes uden lige. At gå på Islands Brygge i disse sommeruger har været som at vandre langs med Copacabana.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Nu er der jo ingen garanti for et tropisk vejr som det, vi har haft indtil nu hvert år, men jeg tør alligevel sige, at succesen er sikret.

Foreningerne med børn og unge blomstrer i disse år, ikke mindst takket være de udviklingspuljer, som vi har skabt gennem Folkeoplysningsudvalget.

Der gøres i det hele taget et stort og ofte upåagtet arbejde af frivillige ledere i disse foreninger. I de sidste par år har medlemstilgangen været stor, helt op mod ekstra 8.000 nye medlemmer.

Jeg kan i parentes bemærket ikke frigøre mig fra den tanke, at dagspressen ville give et sandere billede af vilkårene for børn og unge i København, hvis de en gang imellem skildrede livet i foreningerne i stedet for ukritisk at male billedet sort af de enkelttilfælde, hvor det går galt.

Vi har en stor opgave i fortsat at støtte disse foreninger, og også sørge for, at de har fornuftige faciliteter at drive deres virksomhed i.

Lad mig også nævne en undersøgelse, som Folkeoplysningsudvalget gennemførte her i foråret om vilkårene for de kulturelle foreningers virksomhed i København.

Her gjorde en række praktikere status og ridsede op, hvad disse foreningers behov ville være i fremtiden. Også her var der bl.a. tale om nye faciliteter, som vi i øvrigt søger at finde bl.a. for amatørmusikken i lokaler blandt de nye cafeer nede på Halmtorvet.

Idrætsområdet rummer store og spændende udfordringer for Københavns Kommune. Idrætsbilledet har ændret sig markant i de senere år, først og fremmest har vi en stigende idrætsdeltagelse. Det skyldes bl.a., at idræt i højere grad dyrkes gennem hele livet, f.eks. er andelen af 60-årige, der er idrætsaktive, tæt på at være fordoblet inden for de seneste 10 år.

Udviklingen viser, at det særligt er antallet af selvorganiserede idrætsudøvere, der er i vækst. Det er en udfordring at etablere idrætstilbud både til de foreningsaktive og til dem, der selv organiserer deres idræt. De forgangne år har imidlertid vist, at København kan favne begge grupper.

Byen har fået en ny skaterhal, klubhuse til foreningsidrætten og havnebade, der har været tid til leg, hygge og svømning på alle niveauer.

Samtidig skal vi videre med at udnytte samarbejdsfladerne på tværs af udvalgene. Her er Prøvehallen i Valby et godt eksempel på de gode resultater, samarbejdet kan resultere i, og vi skal imidlertid videre af dette spor.

Der er stadig udviklingsmuligheder for ældreidrætten og for idrætten i de tidlige barneår.

Idrætspolitikken i København skal imidlertid gå på to ben, og her må vi ikke glemme renoveringen af de anlæg, vi allerede har.

Jeg lægger vægt på, at vi også i 2004 kan komme videre med de store og nødvendige renoveringer af bl.a. Grøndals Centret og vores svømmehaller. Det vil samtidig være godt, hvis vi politisk kan blive enige om en langsigtet renoveringsplan, det vil give arbejdsro, ikke mindst for idrætsforeningerne og KI.

Endelig skal vi ikke glemme, at de der har et særligt talent skal også være med. Det ville være fint, om vi på den ene eller anden måde kan støtte unge talentfulde københavnere.

Vores vedligeholdelseefterslæb, som der også er nogle før mig, bl.a. hr. Jens Kjær Christensen har omtalt, er stort. Det er blevet oparbejdet i de år, hvor økonomien ikke var god, og hvor vi prioriterede de store serviceområder som daginstitutionspladser, folkeskole hjemmepleje m.v. højere end at vedligeholde bygningerne. Det har været en klar prioritering til gavn for borgerne.

Men i de senere år, hvor kommunens økonomi er blevet bedre trods alt, hr. Klaus Bondam, end den var i 80'erne og begyndelsen af 90'erne, har vi brugt mange penge på at indhente det forsømte. Der er imidlertid lang vej igen.

I de sidste år har vi afsat puljer til ekstraordinær vedligeholdelse. I 2003 var den på 100 mio. kr., og der er ingen tvivl om, at puljerne har været med til at indhente en del af det forsømte.

Når vi alene ser på Kultur- og Fritidsudvalgets bygninger, har vi et vedligeholdelseefterslæb på lidt over en mia. kr. Kultur- og Fritidsudvalgets ejendomme udgør ca. 1/3 af kommunens ejendomme, og der er også et væsentligt vedligeholdelseefterslæb på de sidste 2/3. Så der er et stykke vej endnu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I budgetforslag 2004 har Kultur- og Fritidsudvalget afsat 20 mio. kr. til at indhente efterslæbet eller 2 pct. af de midler, vi har behov for. De penge rækker kun til en del af den planlagte vedligeholdelse, og der er ikke penge til imødekomme påbud fra myndighederne, som vi har oplevet dem i det sidste år, enten det er påbud vedrørende fredede bygninger eller påbud i forbindelse med lejernes, borgernes og de ansattes sikkerhed. Det er ikke nogen løsning for Kultur- og Fritidsudvalget at optage interne lån for at opfylde påbuddene. Man skal ikke være matematiker for at regne ud, at de 20 mio. kr. til vedligeholdelse hurtigt bliver brugt på interne lån, når et lån på 100 mio. kr. eller 1/10 af vores vedligeholdelseefterslæb kræver en årlig ydelse på netop de 20 mio. kr., som vi har afsat i budgetforslag 2004.

Jeg er derfor glad for, at Borgerrepræsentationen i forbindelse med behandlingen af et internt lån til et af vores vedligeholdelsesprojekter besluttede, at problemstillingen om finansieringen af vedligeholdelse, genopretning og istandsættelse af den kommunale bygningsmasse skal indgå i drøftelserne i forbindelse med budget 2004.

Jeg ser derfor frem til, at vi i forhandlingerne kan få taget hul på vores vedligeholdelseefterslæb.

Som formand for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab, et udvalg, der hører ind under Hovedstadens Udviklingsråd, er vi på nuværende tidspunkt i gang med et større arbejde med at ændre strukturen.

Dette dels på grund af den gave, København har modtaget, nemlig Operaen, samt beslutningen om at bygge et nyt skuespilhus i byen. Og i sidste ende er det selvfølgelig også økonomi med i spillet.

Lad mig slå fast, at lukning af nogle af de københavnske scener, store eller små, står ikke på den socialdemokratiske dagsorden.

Men der er flere positive ting på vej i HUR, altså Hovedstadens Udviklingsråd. Der er lavet redegørelser både på det kulturelle og det erhvervspolitiske område, og disse redegørelser skal være grundlag for HUR's fremtidige, konkrete indsats på områderne.

Det er vigtigt, at HUR træder i karakter på disse områder og vedtager en handlingsorienteret politik, da kun HUR kan sikre sammenhængen i varetagelsen af de regionale opgaver på kultur- og erhvervsområdet.

Også i disse strukturkommissionstider er det vigtigt at pege på behovet for et regionalt niveau til at varetage de opgaver, der går på tværs af de nuværende kommune- og amtsgrænser.

Derfor er det vigtigt, at HUR ikke bliver sat på vågeblus, mens kommissionen arbejder, men træder i profil som den myndighed, der har ansvaret for udviklingen af den samlede hovedstadsregion.

Den profil står desværre noget svagt, når man læser forslaget til HUR's budget for 2004. Et er det, at der i budgettet indgår en takststigning i busserne på 17-18 pct., samtidig med at der sker en kraftig reduktion i bustimerne.

Der er tale om et frontalangreb på et af HUR's kerneområder, der vil presse kunderne væk fra den kollektive trafik og over i privatbilerne med alle de konsekvenser, det vil have i form af øget trængsel, forurening og faldende mobilitet og økonomisk vækst.

Det er et trist signal, at vi på den ene side styrker den kollektive trafik markant med etableringen af metroen, og på den anden side svækker den med takststigninger i den størrelsesorden.

En væsentlig del af takstforhøjelsen skyldes, at staten fjerner taksttilskuddet til næste år, og der er således tale om forhold, der ligger uden for HUR's kontrol. Men det er simpelt hen ikke rimeligt at byde kunderne en takststigning i busserne på 17-18 pct.

Derfor mener Socialdemokraterne, at denne centrale regionale opgave bør indgå i prioriteringerne i forbindelse med budgetdrøftelserne hos de 5 ejere af HUR.

Vi skal i den kommende tid i Udvalget for Demokrati- og Serviceudvikling tage stilling til etablering af en borgerrådgiverfunktion i Københavns Kommune. En borgerrådgiver, der skal gøre livet lettere for de københavnere, som uheldigvis kommer i klemme i kommunens systemer.

Det bliver lettere for københavnere at klage. Borgerne kan få en uafhængig behandling af klager over sagsbehandlingen, personalets optræden og den faktiske forvaltnings virksomhed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Københavnerne får hjælp til at komme af med deres klager hos de rigtige kontorer og hjælp til at forstå kommunens afgørelser.

Men borgerrådgiveren skal også give et overblik på tværs over de mange klager, som kommunen modtager hvert år.

Hvad klages der egentlig over, er der svage led i vores sagsbehandlingsprocesser, hvem bruger klagesystemet, og hvem bruger det ikke.

En borgerrådgiver kan være en god støtte for os politikere i Borgerrepræsentationen og understøtte vores almindelige tilsyn med udvalgene og også borgmestrene.

Borgerrepræsentationen får et overblik over, hvad der klages over og kan derfor bedre iværksætte tiltag for at forbedre procedurer, betjening m.m.

Socialdemokraterne vil varmt anbefale, at vi i budgettet for 2004 får afsat penge til at etablere en borgerrådgiver i Københavns Kommune allerede fra næste år.

Dialogen mellem Demokratiudvalget og københavnernes om hverdagens demokrati gav rigtig mange forslag og ønsker til udvikling af demokratiet. Fra alle arbejdsgrupper lød det samstemmende, at der er brug for at koordinere og understøtte de demokratiske aktiviteter i lokalområdet.

Kommunen skal være til stede lokalt med personale, som kan understøtte og udvikle de demokratiske processer. Der er brug for sekretariatsbistand og lokaler til foreningsaktiviteter og lokale projekter.

Arbejdsgrupperne pegede også på, at hverdagens demokrati skal være synligt, nemt for københavnernes at gennemskue og deltage i.

Vi ved fra dialogen om hverdagens demokrati, at der er vilje til at deltage. Københavnerne vil gerne i højere grad være med i beslutningerne om udvikling af byen og kommunens service.

Men det kan være vanskeligt at finde vej til beslutningsprocesserne, hvordan giver man sin mening til kende, hvor afleverer man som borger sine forslag til politikerne, og hvordan kommer man med i lokale projekter? Borgerundersøgelsen fra dialogen om hverdagens demokrati viser, at hvis vi som politikere vil nå ud til bredere grupper af københavnere, så er borgergrupper, dialogprocesser og projekter vejen frem.

Vi skal som kommune gøre det nemt for københavnernes at deltage på egne præmisser, når de har tid og mulighed og i afgrænsede og overskuelige forløb.

Derfor er det allervigtigste efter min mening, at vi skaber bedre rammer for dialogen mellem os folkevalgte politikere og københavnernes.

Det er her vi skal sætte fokus i stedet for at sidde på Rådhuset og fortabe os i streger på kortet og spørgsmålet om, hvem der har ansvar for hvad.

Lykkes det at få nedbrudt barriererne for borgerinddragelse, så vi får et større folkeligt engagement, så er jeg sikker på, at vi også får skabt en dynamik, hvor københavnernes selv finder velegnede måder at organisere hverdagsdemokratiet på.

Jeg har i det sidste halve år været en tur inden om Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og i den forbindelse vil jeg gerne fremføre, at som en naturlig forlængelse af børneplanen og andre større planer, der er vedtaget her i salen, mener jeg nu, at tiden er inde til at vi pålægger de enkelte forvaltninger at udarbejde et forslag til en handicapplan.

Hvordan kan vi tage højde for, at der findes et antal borgere i denne by med funktionsnedsættelse. Det kan vi, og formålet med denne plan kunne også være, at så få borgere som muligt får påført et egentligt handicap, ligesom der naturligvis også skal tages stilling til, hvad vi vil gøre for de borgere, der har et handicap.

Jeg forestiller mig, at der nedsættes en arbejdsgruppe med repræsentation, måske fra DSI i København, denne arbejdsgruppe kunne samle og koordinere forvaltningernes forslag, for derefter at fremsætte det endelige forslag, som skal behandles i fagudvalgene og selvfølgelig også her i salen.

Men jeg vil understrege, hr. Bo Asmus Kjeldgaard, at dette arbejde ikke nødvendigvis betyder øgede udgifter på området, men snarere en mere rationel udnyttelse af ressourcerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I forhold til i torsdags, hvor vi startede dette møde, så har jeg nogle bemærkninger til de ordførertaler, der ligger fra i torsdags.

Til borgmester Søren Pind vil jeg sige, at jeg synes, at hr. borgmester Søren Pind her fra talerstolen i torsdags virkede som en bitter og mavesur mand. Man kunne have forventet en budgettale, der lagde op til samarbejde, men han brugte i stedet for meget tid på, at skælde ud på det røde flertal, fordi det er skabt uden om Venstre.

Flertallet optræder udemokratisk sagde Søren Pind. Egentlig sjovt at høre fra en Venstre mand, al den stund at Venstre for alvor var det parti, der genindførte blokpolitik i Danmark, på Christiansborg naturligvis.

Søren Pind, her på Rådhuset lægges forslagene åbent frem, og de behandles jo i udvalgene, høringsfrister overholdes. Det sidste var jo ikke engang nødvendigt, erfarede vi, da hr. Søren Pind for partifællerne i Folketinget.

Nej, Søren Pinds kommentarer vil jeg vælge at opfatte som rævens om rønnebærrene: "De er sure". Det var jo kun fordi den ikke kunne nå dem.

Socialdemokraterne lægger op til helt åbne forhandlinger, men vi deltager ikke i Venstres krav om sociale nedskæringer, privatiseringscirkus eller nærmest hysteriske trang til øget brugerbetaling.

På integrations siden skal jernnæven svinges, aner man populistens grimme ansigt her, jeg synes det lidt, borgmester Søren Pind. Der anvendes ord som tossegodhed og kvalm kærlighed. Søren Pind mener ikke man ønsker, at stille krav, men jeg må sige til Søren Pind, at han har ikke forstået et suk. Jo, vi mener, der skal stilles krav, for kun derigennem viser vi mennesket respekt.

Men borgmester Søren Pind er medlem af et parti, som siden det overtog regeringsmagten i det her land, har ladet arbejdsløsheden stige med over 30.000, kan stå og hykle over den, og det er vi så enige i, at det er en alt for høj arbejdsløshed. Der er nu over 170.000 arbejdsløse i dette land, og København har mere end sin broderpart her, hvordan synes hr. Pind selv det lyder?

Det var jo ikke arbejdsløsheden, der var den unge folketingskandidats sommeragurk. Mønsterkommunen Farum fremhæves, alle kom i arbejde, her bør Søren Pind være varsom, tror jeg, jeg tænker sådan mere for Pinds egen skyld. Der var selvfølgelig engang, hvor Farum blev fremhævet i alle skåltalerne, i dag er Pind jo den eneste, der gør det. Landet over er venstrefolk på vild flugt fra Farumskandalen.

Socialdemokraterne mener ikke, der er nogen snuptagsløsninger på integrationspolitikken. Vi kan i dag også se, at der var meget, der kunne have set anderledes ud, hvis vi havde grebet fat fra starten. Der bærer vi vist på et fælles ansvar.

Men selvfølgelig har vi begået fejl, det må vi tage vores del af ansvaret for, men Søren Pinds eget parti er nu igen i gang med at opbygge en massiv arbejdsløshed i dette land, og er der noget, der skader integrationen, så er det arbejdsløshed. Så stop hykleriet Pind.

Jeg ved ikke, hvad det var for en gang vås, vi måtte lægge øre til om systematiseret blødsødenhed, ja vi skulle ligefrem lokke til meningsløs vold. Hvad i alverden bilder borgmesteren sig ind.

Vi tager som borgerne i denne by afstand fra det seneste eksempel på rå og afstumpet vold, vi har set på Nørrebro. Men hold da op en gang hyklery, vi skulle høre på fra Søren Pind, for meget sukker og saftvand og for lidt vand og brød. Hvis fængselsstraffe virkede optimalt, ville fængslerne vel stå tomme

Socialdemokraterne mener, der skal sættes konsekvent ind over for vold og kriminalitet. Vi mener sådan set også, at der ikke er nogen patentløsninger, og Søren Pind har dem da slet ikke.

Det vi hørte var en skinger højreretorik, som falder tilbage på borgmesteren og hans partifæller, som fortsætter med at tro, at æslet kun bevæger sig ved hjælp af pisk alene.

Når man ser, hvordan Pinds partifæller indledte med at gå til frontalt angreb på integrationsarbejdet i kommunerne og boligområderne ved at afskaffe beboerrådgivere og stribevis af gode integrations tiltag. Så hr. Søren Pind, vi har simpelthen ikke tillid til Venstre i denne sag. Venstre kan ikke, men endnu værre de vil ikke integrationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Til slut, om dette emne vil jeg blot sige, Socialdemokraterne har intet imod en vurdering af den indsats, der gøres på integrationsområdet i København, vi gør det faktisk nemlig ganske godt, men det kan sagtens gøres bedre.

Borgmester Søren Pind vil storsindet friholde 15 pct. af de almene boliger for salg, hvis de anvendes til ungdomsboliger. Det var vist det eneste, der nærmede sig en politisk vision i borgmesterens tale.

Man tager sig til hovedet. Venstre i København mener altså, at man kan sælge resten af den almene sektor i København, det er om muligt endnu mere tåbeligt, end det, regeringen har gang i i deres ideologisk betingede angreb, ja et felttog mod de almene boliger, man vil simpelt hen fjerne den boform.

Det skaber en masse usikkerhed og utryghed blandt beboerne, men det er man tilsyneladende ligeglade med i Venstre, man ønsker et opgør med den boligform.

Vi har ikke spor imod, at folk ejer deres boliger. Slå op i søndagsavisen, der er masser af ejerboliger, lad folk endelig købe dem, men bevar en velfungerende almen boligmasse med boliger til helt almindelige mennesker, der ønsker den boform.

Dansk Folkepartis gruppeformand, fru Karin Storgård, omtalte blandt mange andre ting bl.a. taksterne i HT, de var for høje, og her er vi jo enige, som overborgmesteren også tilkendegav i sin budgettale.

Dansk Folkeparti har jo selv en repræsentant i HUR's trafikudvalg, hr. Carl Christian Ebbesen, så der kan Dansk Folkeparti jo allerede sige fra.

Jeg har også set, at Peter Skaarup, som vel stadig er medlem af Borgerrepræsentationen, selv om vi ikke ser ham her i forsamlingen, men han har udtalt sig med sin folketingskasket på, at Dansk Folkeparti ikke vil acceptere stigninger på bus- og togtakster. Mon ikke der er basis for, at Dansk Folkeparti så kan sørge for at få fjernet de stigninger?

Problemet er selvfølgelig, at det er V, K og DF, der er skyld i takststigningerne, fordi man jo fjernede det statslige tilskud til de amtslige trafikselskaber. Uden Dansk Folkepartis stemme havde vi jo i dag ikke behøvet at diskutere takststigninger.

Men hvis Dansk Folkeparti forener deres kræfter både her og på Christiansborg, så kan de jo bidrage til, at der ikke sker den forringelse af den kollektive trafik. Indtil nu har Dansk Folkepartis indflydelse på V og K's trafikpolitik ført til privatiseringer og øgede priser.

Undskyld mig, men jeg synes Karin Storgård og Peter Skaarup løber fra ansvaret, og passagererne må betale prisen. Men jeg håber, Karin Storgård mener, hvad hun siger, for så kan vi jo gøre noget ved det.

Fru Charlotte Wieth-Klitgaard, Socialistisk Folkeparti, nævner i sin tale, at vi har et rødt flertal her i byen, og vi er glade for at bruge det. Det kan godt være, at Socialistisk Folkeparti og Charlotte Wieth-Klitgaard gerne ser et smalt samarbejde mellem de såkaldte røde partier, jeg vil bare her i dag understrege, at Socialdemokraterne som altid er åbne for et samarbejde, om det så skal være, rødt, blått eller grønt, det er for os ikke hovedsagen. Det er resultaterne, servicen over for borgerne og byens udvikling, der tæller.

Bjarne Fey (F): Guderne kedede sig, derfor skabte de menneskene. Adam kedede sig, fordi, han var alene, derfor skabtes Eva. Fra det øjeblik af kom kedsommeligheden ind i verden og voksede i størrelse på det nøjagtigste, alt efter som folkemængden voksede.

Adam kedede sig alene, derfor kedede Adam og Eva sig i forening, og derpå kedede Adam og Eva og Kain og Abel sig i en familie. Derpå tiltog folkemængden i verden, og folkene kedede sig en masse. For at adspredde sig fattede de den tanke at bygge et tårn, der var så højt, at det ragede op i skyen. Denne tanke er lige så kedsommelig, som tårnet var højt, og et forfærdeligt bevis på, at kedsommeligheden havde taget overhånd. Man kunne næsten sige, af det Søren Kierkegaard-citat her, at den gamle talemåde om, at lediggang er roden til alt ondt, er blevet til, at kedsomhed er roden til alt ondt. Så derfor skal jeg gøre min tale meget kort og prøve at undgå det onde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg skal selvfølgelig starte med at kvittere overborgmesteren for hans meget fornuftige og fremsynede tale i går på idrætsområdet. SF er meget enig i de udmeldinger, der er på området om, at vi skal prøve at kigge på børn og unges muligheder for brug af byen. Brug af byen på kryds og tværs er gængse normer, bruge idrættens haller, bruge byrummene til, at kroppen kan komme til at bevæge sig.

Som SF's budgetordfører nævnte i talen forleden, så er det SF's opfattelse, at vi har glemt vores forpligtelser over for vores idrætsanlæg, og der er brug for en langsigtet plan, der beskæftiger sig med vedligeholdelsen af vores anlæg, men også med hensyn til udbygning af fremtidige anlæg.

Der er mange ting i denne sag, lad mig bare nævne, at de nye elementer, der er selvfølgelig et nyt havnebad, som kunne placeres på Christianshavn. Der er nu røster om, at Vanløse skal have ny idrætshal, det lyder også som et fornuftigt tiltag, men der kunne også være andre elementer. Borgmesteren var inde på svømmehal, der er blevet lanceret Valby, der er faktisk krig om, hvor det skal ligge i Valby, det er en fornuftig ide, byen har brug for flere svømmehaller.

Bellahøj er også nævnt, det skal overbygges, god idé, men også idrætshaller. Og her mangler vi noget, og her er jeg faktisk enig med De Radikales ordfører Klaus Bondam, at vi skal prøve at tænke idrætshaller, idrætsfaciliteter, når vi bygger nyt. Her tænker jeg bl.a. på Holmen, Christianshavn er ikke ny, men Holmen er tilknyttet Christianshavn, Christianshavn har været forsømt lang tid, Holmen har vi ikke taget fat på endnu.

Jeg tænker på Ørestaden, vi er kommet lidt af vejen med arkitektkonkurrence omkring et nyt gymnasium, der er lidt der, men slet ikke langt nok, og der er andre ting, så måske skulle man tage hinanden lidt i hånden og prøve at indtænke det som en automatik, når vi bygger nyt, skal der indtænkes idrætsfaciliteter, traditionelt som utraditionelt.

Et andet emne, som jeg gerne vil kvittere Enhedslistens ordfører Jens Kjær Christensen for, vi er faktisk meget enig i de betragtninger omkring hele mellemværendet, der er på kultur- og fritidsområdet, det efterslæb, der er, det rammeløft, der er nødvendigt inden for det område.

Vi behøver bare at nævne, og jeg nævner sådan lidt i flæng jo, vores fælles projekt, Sjællandsgade Bad, men Grøndalscentret står der også og blafrer i vinden som en af de store opgaver. Der er de interne lån, vi har, det kan også være hele medborgerhusdelen og lokalkulturen, der er mange emner her, vi bør tage fat på.

Alt det er vi sådan set, tror jeg, meget enige om i store tal, og man kan sige, det er op til budgetforhandlingerne.

Det sidste emne, som jeg skal berøre her i denne debat her, det undrer mig lidt jo, at man ikke har været inde på det. Vi har lige fået en revisionsrapport omkring Øbrohallen og KI's styring af det. Jeg skal ikke sige, om der skal rulle hoveder i denne sag, men rapporten giver anledning til nogle spørgsmål, som bør inddrages, synes jeg, i forhandlingerne.

For dem der ikke har læst den skal jeg prøve meget kortfattet at resumere, hvad det er. Vi har en revision her i kommunen, der har i gåseøjne glemt at kigge efter interne procedurer i KI's systemer.

Vi har en kultur- og fritidsforvaltning, som har glemt at føre det nødvendige tilsyn og opfølgning på tingene ifølge revisionen, har haft et forsinket informationsflow i forhold til udvalget og til BR, 6 uger var det vistnok, der gik der.

Vi har KI, som bliver klandret for ikke at have den nødvendige kompetence til at styre et så kompliceret byggeri, ikke har sat ressourcer nok af til det. Vi har et KI, som ikke leverede informationer tids nok, der gik flere måneder, fra man ved, der var underskud på kassen, til man begynder at levere oplysningerne videre i systemet.

Man taler næsten om i revisionen, at man havde en opfattelse, der var fri kasse her, at man bare regnede med, at den blev eftergivet.

Det betyder bl.a., at revisionen har stillet nogle forslag, bl.a. selvfølgelig om stramning af nogle procedurer, som er i gang både i KI og KFF, det er gennemført flere af stederne, men også at ved fremtidige komplekse byggerier, så skal det sammenkobles med en ny ejendomsenhed.

Hvis man læser rigtig firkantet, kan man sige, at det lægger op til, at KI skal styre det, en fremtidig ejendomsenhed, som mere eller mindre skal styre den proces.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Når man så kobler det på KFU's og Borgerrepræsentationens praksis gennem de sidste mange år, som er en rigtig udefinerbar størrelse de sidste mange år, hvor vi ser jo, at Borgerrepræsentationen og KFU udmønter budgetrammerne ved, at Borgerrepræsentationen og KFU beslutter, hvad der skal bygges i byen.

Selv når vi giver dem 20 mio. kr., så har vi jo sat teksten på dem.

Spørgsmålet er så, det er ikke et spørgsmål, om der skal ryge hoveder, men har vi den rette organisation, hvad skal KI som central organisation gøre. Er det ikke spild, at Sten B. Hansen og Else Trangbæk og de andre gode menneskers talent, at de skal sidde i bestyrelsen for en ren driftsforretning?

Jeg synes i hvert fald, at man skylder sig selv at sige, hvad er det, man gerne vil med idrætsbyggeriet, hvordan kan man styre det her. Specielt hvis man tager hele bemærkningen fra overborgmesteren ind over, at vi skal prøve at udvikle byrummet, vi skal prøve at samarbejde med Vej & Park, vi skal prøve at tænke på tværs af skoler og hele idrætsmiljøet, så er der god grund til at tænke i, hvordan vi vil have dette arbejde.

Det kan godt være, det vil være KI, der vil være bedst til at styre det her, det kan også være, det vil være en anden model.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det her drejer sig selvfølgelig om penge, kultur- og fritidsområdet savner midler, også hvis vi tager 6-kommune-sammenligningen, så brager vi igennem der. Men der er også brug for en langsigtet plan for vedligeholdelse og udbygning, og det deltager SF selvfølgelig gerne i.

Vi deltager også gerne i en strategi, hvor vi udvikler byens rum for krop og bevægelse for børn og unge for det skæve og det jordnære, men også gerne for det storslåede, som Bondam måske ikke tror, SF vil være med til, men det vil vi gerne. Vi har bare en prioritet, vi vil også gerne det storslåede.

Så synes vi, det sidste, vi skulle i gang med, det er den nødvendige diskussion, hvordan får vi struktureret hele idræts-, krops- og bevægelsesområdet.

Borgmester Martin Geertsen: Jeg kan forstå på nogle af medlemmerne af Kultur- og Fritidsudvalget, at man ved en selskabelighed her forleden aften, hvor jeg desværre ikke havde mulighed for at være til stede, har aftalt at indlede samtlige taler med Kierkegaardcitater. Det var der selvfølgelig ikke nogen, der havde fortalt mig noget om, så jeg er usikker, men jeg har Leslie Arentofts ord for, at følgende er et Kierkegaard-citat: "Gift dig eller lad være, du vil under alle omstændigheder fortryde det." Hvilket jeg har oversat til, nu når vi skal i gang med de her budgetforhandlinger: Vær med i budgettet eller lade være, du vil under alle omstændigheder fortryde det.

Nå, lige hernede i Farvergade sidder der en række forfattere, grafikere, musikere og it-nørder og laver computerspil, der er sådan alt i alt ca. 100 hoveder. De er tilknyttet virksomheden IO Interactive eller på dansk IO Interaktiv, der har formidabel succes på et ellers lidt vigende marked.

Hvorfor nu det, hvad er det nu lige, der gør, at København trods alt er blevet fundet attraktiv at bosætte sig og arbejde i for en række mennesker med vidt forskellige baggrunde og nationaliteter, som det er sket ned i Farvergade. Hvilke kvaliteter har tiltrukket disse mennesker, der alle har det tilfælles, at de mest af alt er legende, nysgerrige, selvstændige og kreative individer, som hver især har brug for en dertil matchende ramme for deres virke.

I attraktionen indgår næppe et velfungerende og fleksibelt udbud af pasningstilbud til disse medarbejderes børn, et bredspektret udbud af moderne idrætsfaciliteter ligger jo heller ikke lige for.

Fleksible åbningstider i vores kommunale institutioner, der matcher kravene for service uden for tidsrummet kl. 10-15, ja, det hører i hvert fald ikke ind under en af byens attraktioner.

Et trimmet og tidssvarende vejnet eller smukt vedligeholdte offentlige bygninger har næppe heller været den drivende kraft bag beslutningen om at vælge København som base for arbejde og fritid. Ligesom jeg er fuldstændigt overbevist om, at omverdenen i øjeblikket på ingen måde forbinder København med et velfungerende politisk styre, der er kendetegnet ved gennemsigtighed i beslutningspro-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

cesserne, fleksible løsningsmodeller, og som i det hele taget er båret af ambitioner og sådan lidt mere overordnede masterplaner.

Nej for mig er der ingen tvivl om, at noget af det, der trods alt igennem de senere år har kunnet vække omverdenens interesse for København, er vores tiltagende position som oplevelsesby.

Nyere undersøgelser peger således entydigt på, at flere oplevelser især på det kulturelle område tiltrækker investeringer, menneskelige talenter og honorerer en kraftigt stigende efterspørgsel blandt borgerne.

At målgruppen af kreative og innovative borgere ønsker oplevelser på alle niveauer fra biograf, biblioteker og caféliv til internationale sportsbegivenheder, og at det i det hele taget er oplevelser, der fremover skal skabe værdierne i København og i landet som sådan.

Virksomheder og medarbejdere søger simpelt hen i stigende grad derhen, hvor der er mest kreativitet, og hvor der er mest kultur både professionelt og i fritiden.

Denne position som oplevelsesby er i vid udstrækning blevet skabt på privat initiativ. Men kommunen har da også givet sit bidrag til det samlede billede af en åben og attråværdig by med vide rammer for udfoldelse, bl.a. gennem støtte til diverse festivaler, havnebade, skøjtebaner og kunst i byens åbne rum og meget, meget andet.

Det er imidlertid tvingende nødvendigt, at vi forstår at fastholde og især at udbygge dette billede af en oplevelsesby. Udviklingen går stærkt på dette felt rundt omkring i vore nabolande, derfor er det et "must", at vi som kommune kender vores besøgstid og investerer energi og ressourcer på idræts-, kultur- og fritidsområdet, og det koster.

Hvis vi fremover ønsker at udbygge København som oplevelsesby med nye attraktive festivaler, sportsbegivenheder og kulturinstitutioner, så koster det endda en god portion penge.

Den opgave kan vi som kommune naturligvis ikke løfte alene, også derfor er tiden moden til nytænkning, til at tænke i helheder, til at befri sig fra noget gammeldags tankegang, som går ud på bevidstløst at dele tingene op i en privat og i en offentlig sfære. Nej tiden kalder på nye fleksible løsningsmodeller, ikke mindst på finansieringssiden.

Erhvervs- og Boligstyrelsen har netop udgivet en rapport, der viser, at kommunerne kan spare i hundredvis af millioner på at indgå samarbejde med private partnere om byggeri, renovering, vedligeholdelse og drift i forhold til kommunale bygninger. Det er jo en rapport, som bestemt er værd at inddrage i de kommende budgetforhandlinger.

Men også på andre områder tror jeg, tiden må være inde til at afprøve fleksibiliteten som et bærende fundament for udvikling af vores by som attraktiv med udsyn og højt til loftet. En levende og attraktiv by er bl.a. en by, hvor mange flere af vores kommunale serviceinstitutioner infører mere fleksible åbningstider til gavn for de mange borgere, som ikke lige har fri på hverdage mellem 10 og 15.

Jeg noterede mig i den forbindelse, at overborgmesteren i sin lange, lange hyldesttale til servicecentre ikke med et eneste ord nævnte det indlysende behov for at tænke i åbningstider.

Det er også en by, hvor sådan noget som reklamefinansiering indgår som en naturlig del af vores kommunale arrangementer. Det er en by, hvor nybornertheden ikke stiller sig hindrende i vejen for hverken biler, bøsser eller badedyr, en by, der kan tilbyde sine borgere nogle tidssvarende biblioteker, idrætsfaciliteter og kulturoplevelser. Hvor der bliver kreeret nogle gennemsigtige, langsigtede og fleksibelt finansierede helhedsplaner også på områder som idræt og kultur.

Jeg tror, det bør være udgangspunktet for det kommende års arbejde, hvis byen ikke skal tabe pusten som oplevelsesby. I det omfang sådanne fleksible løsninger vinder genklang i denne sal, deltager Venstre gerne, som vi også gør i andre sammenhæng på fuldt blus i dette arbejde.

Hvis København skal markere sig som oplevelsesby, er det som nævnt nødvendigt at skabe nye, spektakulære grænsebrydende kulturtilbud i vores by. Ikke som mange fejlagtigt tror bare for at tiltrække turister, men i langt højere grad for at sikre, at vores by er en attraktiv storby, som kan tilbyde oplevelser på højt professionelt og også gerne internationalt niveau for byens egne borgere. En levende og spændende by tiltrækker kvalificeret arbejdskraft og højinnovative arbejdspladser. Det er det, der fortsat skal sikre udvikling og vækst i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Netop nu, mens budgetforhandlingerne finder sted, måske finder sted et eller andet sted, så løber den første internationale filmfestival i København af stabelen. Fra den 13. til den 20. august viser en række københavnske biografer over 140 film, og en international jury skal uddele 6 priser, heriblandt "The Golden Swan" for bedste film.

Filmfestivalen er en satsning, og der har været skrevet en del, ikke mindst i Berlingske Tidende, både godt og ondt. Men det er nødvendigt, at vi tør foretage den slags satsninger, hvis kulturlivet i København skal udvikle sig.

Der er derfor på Kultur- og Fritidsudvalgets budget et ønske om et nødvendigt råderum til at kunne satse på nye store kulturelle tiltag af denne type.

En anden satsning, der i år blev en ubetinget succes, og som andre har været inde på, var Kulturhavn med over 80.000 besøgende og et rekordstort antal medvirkende foreninger, blev Kulturhavn med et relativt beskedent bidrag fra kommunekassen en af sommerens helt store tilløbsstykker. Men vi kan og bør kunne gøre det endnu bedre. Jeg er under alle omstændigheder indstillet på at give også denne københavnerbegivenhed et mærkbart løft i 2004.

2 eksempler, filmfestival og Kulturhavn står således begge på hver sin måde som gode eksempler på, hvad en by som København bør kunne tilbyde sine borgere. Samtidig er de glimrende eksempler på begivenheder, der rækker ud over kommunegrænsen og for alvor sætter byen på det internationale landkort over oplevelseshovedstæder.

Jeg så gerne, at disse satsninger fremover kommer til at indgå i et samlet felt på årligt en håndfuld eller to tilbagevendende megabegivenheder, som bliver promoveret særlig gennem en professionel markedsføring. Sådanne store, spektakulære arrangementer er i den grad medvirkende til at rykke ved billedet af København som værende andet og mere end Den Lille Havfrue og ænder, der bliver fulgt over vejen.

Men store, spektakulære events er jeg sikker på, at Jens Kjær og andre gode folk vil sige, kommer naturligvis ikke ud af den blå luft. Eksempelvis bygger hele fundamentet under Kulturhavn på et kæmpemæssigt stykke frivilligt arbejde rundt omkring i vores lokale folkeoplysende foreninger, ligesom Filmfestivalens danske stjerner med al sandsynlighed har vokset sig store på en eller flere af byens mindre teaterscener. Det er som bekendt ikke gratis, heller ikke det er gratis, heller ikke set fra en kommunal synsvinkel.

Derfor kommer vi ikke udenom, at vi har et særligt ansvar for at sikre det økonomiske fundament, der kan skabe morgendagens stjerner. At vi har et ansvar for at skabe nogle tidssvarende rammer for det vækstlag, der føder de helt store oplevelser, som vi alle fremover kan nyde godt af. Det gælder ikke mindst byens små teaterscener, som i dag i mange tilfælde hutler sig gennem tilværelsen på lavbudget.

Vil vi noget seriøst med vores visioner om København som en oplevelsesmetropol, er det nødvendigt at skabe nogle anderledes og mere fremtidssikrede rammer også for byens små teatre.

Sidste år tog Kultur- og Fritidsudvalget for alvor fat på arbejdet med et nyt hovedbibliotek. Der har i løbet af året været arbejdet med en foranalyse til placering og finansiering, og ud over den, som udkom i begyndelsen af april, har vi fået udarbejdet en indholdsmæssig analyse, som er nødvendig for, at vi kan danne os bare et nogenlunde grundigt indtryk af, hvad et nyt hovedbibliotek skal kunne levere til københavnerne.

Det forberedende arbejde er gjort, og vi skal så småt i gang med beslutningsprocesserne, som kan føre os frem til en arkitektkonkurrence og den endelige afgørelse.

I løbet af dette år er fokus skubbet en anelse. Vi taler stadig om et hovedbibliotek på omkring 18.000 m², men også om et byens hus, som kan rumme andre faciliteter, herunder evt. sportsfaciliteter. Vi taler om et hus, som vil være det første større biblioteksbyggeri i København, et hus som meget gerne i kraft af sin arkitektur skulle markere byens vilje til på en fremtrædende lokalitet at placere et kvalitetshus til københavnernes kultur- og fritidsbrug.

Det er jo sandt at sige en omfattende diskussion. Jeg vil godt komme med en stilfærdig opfordring til, at man nu lige slapper lidt af og tager den diskussion i nogenlunde ro. Sagen er vist bedst

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

tjent med, at vi alle sammen træder et skridt tilbage og vurderer sagen køligt med de vanskeligheder, ikke mindst af økonomisk art, den indebærer.

Israels Plads er en blandt andre muligheder, og jeg kan sige, at jeg er personligt helt åben for at drøfte enhver mulig beliggenhed.

Faktisk er det muligt at forberede en arkitektkonkurrences indhold meget langt uden endeligt at lægge sig fast på placeringen af et nyt byens hus. Jeg er stadig indstillet på, at vi skal søge udskrevet en arkitektkonkurrence næste år, men vi skal give os tid til en grundig diskussion af indhold, finansiering og økonomi inden da. Og det er stadig min indstilling, hvis alt kan falde på plads, at et hus burde stå klart i 2008, når Krystalgade kan fraflyttes.

Det er en meget stor beslutning at træffe med en meget omfattende økonomisk rækkevidde, og det er ikke en beslutning, som kan træffes med et snuptag under en budgetdebat nu og her og slet ikke i aften, den kræver mange diskussioner og møder, først og fremmest selvfølgelig i Kultur- og fritidsudvalget, men naturligvis også her i borgerrepræsentationssalen. Disse diskussioner er jeg selvfølgelig indstillet på at tage.

Jeg har den opfattelse, at er der et arkitektonisk kvalitetsprojekt, så er det også muligt at tale fornuft med relevante fonde, uden hvis støtte, som bl.a. Mona Heiberg og andre har været inde på, dette projekt næppe har chancer for at lykkes.

Også når vi snakker nyt hovedbibliotek, så er det bydende nødvendigt, at vi er åbne overfor nye, fleksible finansieringsformer, hvis det hele ikke også i denne sammenhæng skal ende som varm luft.

Idrætsbilledet i København har i seneste par år været under stor udvikling, og især fremvæksten af flere og flere ikke organiserede idrætsudøvere fylder ret godt i billedet. Vi har i 2003 brugt meget tid og energi på at opfylde deres behov, som i visse tilfælde er anderledes, end hvad den organiserede idræt efterspørger. Faciliteter til joggere, skatere og rekreative adspredelser står højt på ønskelisten hos den ikkeorganiserede idrætsudøver.

En skaterfacilitet som Copenhagen Skaterpark er en af flere nye faciliteter i Københavns Kommune, som appellerer til disse brugere. De to havnebade, hvor succesen i de kommende år bør følges op af udviklingsplaner for flere fritids- og idrætsfaciliteter i og omkring Københavns havneområde samt skaterprojektet X-hall og en lysløjpe i Fælledparken er andre.

Jeg vil også gerne appellere til her, at man også i budgettet for 2004 fastholder fokus på dette område, uanset hvem der så kommer til at indgå i den aftale.

På den organiserede idræts område er det ikke nogen hemmelighed, som vel snart sagt alle vore ordførere har været inde på, at vores eksisterende faciliteter i mange tilfælde er i en stand, der ikke lader det gamle Østeuropa meget efter. Vi har nærmest været et smut ovre og kigge.

Dette vedligeholdelsesmæssige efterslæb på faciliteter kan få alvorlige konsekvenser for driften af idrætsanlæggene, hvis vi ikke tager hånd om problemet her og nu. Ifølge KI er det akutte vedligeholdelsesefterslæb i perioden 2003 til og med 2012 på 194 mio. kr. Derudover skal der afsættes midler til det forebyggende vedligehold. De samlede udgifter er dermed 39,4 mio. kr. årligt fra 2003 til og med 2012, hvoraf KI vil stå for en del af regningen selv.

Og så har Kultur- og Fritidsudvalget jo tidligere truffet principbeslutning om, at der afsættes midler til at føre dette vedligeholdelsesarbejde ud i livet, altså ca. lige i underkanten af 30 mio. kr. på årsbasis.

Så det er på kanten af sandheden at sige, at planerne ikke er der. Det er på kanten at sige, at vi ikke kender til alt. Det er på kanten at sige, at planen sådan set ikke allerede ligger der, også med hvor mange kroner og ører det drejer sig om.

Det jeg tror der bliver en interessant diskussion, det er hastigheden, hvormed vi får sat vores idrætsfaciliteter i stand, om det skal være over en 10-15-årig periode, eller det skal gøres noget hurtigere. For planerne ligger der, ikke på de konkrete anlæg, men vi ved godt, hvor det er, det halter.

Ud over dette vedligeholdelsesmæssige efterslæb er der i den grad behov for nye faciliteter også til den organiserede idræt, og KI kan på ingen måde løfte denne opgave alene. Det drejer sig i det små om sådan noget som f.eks., og der vil jeg godt minde forsamlingen om tidligere afgivne tilsagn, derfor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

er dette specifikt med, det drejer sig om sådan noget som en hal til tennisklubben på Kløvermarken, og i det lidt større perspektiv om den godt 33 mio. kr. store gæld, som KI slæber rundt på som følge af Øbro-hallens fordyrelse. Den så jeg gerne afviklet via et kassetræk, og det har vi sagt før, så denne fordyrelse ikke bare kommer til at ramme byens øvrige i forvejen betrængte idræt.

Men når alt det er sagt, så har jeg noteret mig overborgmesterens udmelding om, at idrætsinvesteringerne bør lægges ind i en mere langsigtet planlægning. Også her står både jeg og kultur- og fritidsforvaltningen klar med arbejdstøjet på.

Vil vi noget med København som oplevelsesby, kommer vi ikke uden om at tage hul på diskussionen om etablering af en større multi- og oplevelsesarena. Alt, alt, alt for mange store sportsbegivenheder går København forbi, fordi vi ikke kan tilbyde arrangørerne de nødvendige faciliteter.

Også der er vi åbne over for alle gode initiativer, der kan understøtte utraditionelle og fleksible løsninger i denne retning.

Det er jo ikke kun idrætten, som lider under årtiers manglende bygningsvedligeholdelse, der kan henføres til, at budgetmidlerne til vedligeholdelse i mange år har været helt, helt utilstrækkelige. Det står i den grad skralt til med vedligeholdelsen af vore kommunale ejendomme i det hele taget. Herved reduceres kommunens værdier, rammerne for en rimelig betjening af byens borgere forringes, og de ansattes helt naturlige krav på et godt og sundt arbejdsmiljø bliver ikke tilgodeset.

Den alvorlige vedligeholdelsessituation gælder alle ejendomme lige fra administrationsejendomme, ejendomme til erhvervsudlejning, f.eks. Den Hvide Kødby, beboelsesejendommene, jordarealer sågar, museer, biblioteker, kultur- og medborgerhuse samt altså Københavns Idrætsanlægs bygninger og arealer.

Alene for Kultur- og Fritidsudvalgets ressortområde kan efterslæbet opgøres til lige godt 1 mia. kr. Så tør jeg ikke sådan personligt foretage et kvalificeret gæt på, hvad kommunens samlede efterslæb beløber sig til.

I budgetforslaget for 2004 har det inden for Kultur- og Fritidsudvalgets ramme kun været muligt at afsætte, og prøv at hold det tal op i forhold til milliarder, 19 mio. kr. til ejendommens vedligeholdelse til, som det hedder, "genoprettende vedligeholdelse".

Det må derfor være indlysende, at der er et stærkt behov for at tilføre ejendomsområdet væsentligt øgede midler til vedligeholdelse. For pointen er jo, at ejendomsområdet, en stor del af det i hvert fald, hører under Kultur- og Fritidsudvalgets ressort, hvilket naturligvis får konsekvenser for kommunens kultur- og fritidstilbud over en bred kam.

For spørgsmålet er, hvilket bibliotek skal vi holde lukket i et halvt år, hvis taget på administrationsejendommen et eller andet sted falder ned under en vinterstorm.

Jeg tror, tiden er inde til, at Borgerrepræsentationen bliver sig sit ansvar voksent, vi kan ikke blive ved med ingenting at foretage os. I den forbindelse er der for mig at se kun to løsningsmuligheder, enten tager vi os sammen og os hen ad vejen af med vore kommunale ejendomme og bygninger, eller også så bevilger Borgerrepræsentationen de midler, der er nødvendige for at få tingene til at hænge sammen. Alt andet er ren og skær ansvarsforflygtelse, så træf et valg.

Til slut tak for til tider højtråbende, men stort set altid saglige diskussioner i Kultur- og Fritidsudvalget og tak også for en i særlig grad gemytlig tone uden for de politiske diskussioner.

Jeg ser frem til det fortsatte arbejde i kommunens Kultur- og Fritidsudvalg.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi over til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Manu Sareen (B): Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget besluttede i sidste uge, at udvalget vil arbejde for, at de københavnske børn får deres egen børnepolitik.

For det Radikale Venstre er det et længe savnet tiltag, der uden tvivl vil gavne ikke kun børnene og deres familier, men også medarbejderne på de københavnske institutioner og politikerne på Rådhu-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

set i øvrigt også, det er helt sikkert noget, vi kan lære af. Et værdigrundlag for tilgangen til de københavnske børn, intet mindre.

En aktiv børnepolitik i København vil uden tvivl være med til at sende kraftige signaler til Christiansborg om, at der også er brug for det samme på landsplan, og et signal om, at børns rettigheder i servicelovgivningen ikke er nok.

Så kan man spørge sig selv, hvorfor en børnepolitik. Vi hører tit, at danske børn har det godt, og det siger vi også som politikere, men en nærmere analyse af danske børns dagligdag vil vise, at vi kan gøre det meget bedre.

Der mangler en overordnet strategi for danske børns rettigheder og trivsel. Når der bliver diskuteret orlovsordninger, arbejdsmiljø på institutioner, legepladser, etablering af kultur- og fritidstilbud osv., er det altid udefra de voksnes behov og ikke børnenes.

Derfor vil Det Radikale Venstre gå i spidsen for, at de danske børn kan få en aktiv og visionær børnepolitik. Vi vil give børnene mulighed for medbestemmelse og ansvar som et led i deres udvikling.

Umiddelbart er det kommunernes ansvar og opgave at sørge for at føre en anstændig børnepolitik i Danmark. Men undersøgelser viser, at kun 5 pct. af alle kommuner har en handlingsplan for at føre deres børnepolitik ud i livet. Har vi bare en smule respekt for børnene, så bør de få deres egen aktive børnepolitik, ingen tvivl om det.

Derfor vil det Radikale Venstre prioritere en børnepolitik meget, meget højt.

Men vi kan ikke kun nøjes med hensigtserklæringer om, at vi vil behandle børnene ordentligt, vi er nødsaget til at handle aktivt. Vi har Børnerådet, som er børnenes advokater, men det er desværre ikke nok ifølge Det Radikale Venstre.

Rådets viden om børn har aldrig været større, men den dyrebare viden bliver ikke brugt i tilstrækkelig grad og kommer ikke til udtryk i vores tilgang til børnene. Derfor er det på tide, at vi får en børnepolitik i forlængelsen af den ellers udmærkede Børneplan.

Dermed så sender vi også et signal om, at vi vil tage børns trivsel meget alvorligt her i kommunen. Det skal tages alvorligt, så længe vi f.eks. har børn, der bliver slået af deres forældre i sådan en grad, at der er behov for, at de sociale myndigheder griber ind.

Desværre ser vi efter min mening alt for ofte i disse voldssager, at overgrebene har stået på i ganske mange år, uden at der er blevet grebet ind fra myndighedernes side.

Inden man får sved på panden og så tror, det er medarbejdernes skyld, så vil jeg skynde mig at sige, at erfaringer og udtalelser fra børnene viser desværre, at ud over volden så lever børnene også med, at de sociale myndigheder svigter dem, når der er brug for hjælp.

Det skyldes altså ikke manglen på velvillighed og ønske om hjælp fra medarbejdernes side, tværtimod. Mange velmenende sagsbehandlere fortæller, at de skam meget gerne vil hjælpe børnene, men de er rådvilde og mangler ressourcer i deres arbejde på de forskellige socialcentre.

Problemet er, at der simpelt hen ikke er tid til at tage sig af de ofte krævende børnesager. Desuden er der så stor arbejdsbelastning på de forskellige socialcentre, at udskiftningen af sagsbehandlere sker så hyppigt, at ingen kan nå, at sætte sig ind i de her enkelte børnesager og de her meget alvorlige børnesager i øvrigt.

Det er ikke ualmindeligt, at nogle sagsbehandlere personligt har over 100 sager, hvilket betyder, at de er overbebyrdet i sådan en grad, at de ikke har den fornødne tid til et ordentligt undersøgelsesarbejde, som disse sager kræver.

Desuden når de heller ikke at oparbejde den fornødne erfaring, som kræves på dette område, fordi der er simpelt hen ikke nogen til at give erfaringen videre.

Derfor er det hovedsageligt børnene, det går ud over, og det er dem, der kommer til at betale prisen sammen med deres forældre for den utilstrækkelige hjælp.

Derfor må vi også have tildelt de nødvendige midler og få ændret praksis, så børnene er sikret den fornødne tid og ressourcer på de forskellige socialcentre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Man kunne f.eks. starte med at have en sagsbehandler, der er særlig kyndig på børneområdet, og som sikrer, at barnet bliver hørt i egen sag, hvilket desværre ikke altid sker.

Alle socialforvaltninger bør som minimum have én person ansat, der har lige præcis denne her børneekspertise, og som kan sørge for at høre børnene i de her sager.

Nu har der været talt meget om tvangsanbringelse af børn og unge det sidste stykke tid. Der er ingen tvivl om, at for Det Radikale Venstre, at reglerne for tvangsanbringelser også bør ses efter i sømmene.

Når de mange omsorgssvigtede børn bliver anbragt, har børnene ikke en jordisk chance for at slå rødder de forskellige steder. Det skyldes, at der er mulighed for, at barnet kan blive hjemgivet efter et år. Det skyldes, at der i den nuværende lovgivning står, at barnet, som anbringes uden for hjemmet, anbringes med henblik på at blive hjemgivet.

Dette gælder alle anbragte børn, uanset om de er seksuelt krænkede eller børn af narkomaner.

Sker der små ændringer i forældrenes situation, kan det i forvejen omsorgssvigtede barn risikere at blive hjemsendt, hvilket igen resulterer i, at mange børn kommer ud for at blive hjemgivet og senere anbragt igen, hvilket er stor frustration for børnene og de voksne også selvfølgelig.

Hvis det offentlige og de forskellige anbringelsessteder og plejefamilier skal have mulighed for at tilbyde børnene ordentlige rammer, så er det nødvendigt med en ændring af f.eks. reglen om at genbehandle tvangsanbringelsen fra 1 til 2 år.

Derfor, jeg ved godt, det her også handler om landspolitik, men derfor vil en fælles indsats fra Familie og Arbejdsmarkedsudvalget omkring en børnepolitik efter min mening også blive lyttet til specielt på dette område.

Desuden er der efter min mening alt for mange eksempler på, at man fra myndighedernes side griber alt for sent ind og tvangsanbringer børn, specielt når det gælder unge mennesker. Det er et udtryk for en misforstået berøringsangst, som bestemt ikke gavner de implicerede parter, hverken de unge eller samfundet eller deres forældre i øvrigt.

Der er desværre en tendens til, at vi først griber ind, når skaden er sket, en tendens, som vi er nødsaget til at gøre op med.

Men det er ikke kun de udsatte børn, der svigtes på grund af en manglende børnepolitik, det gælder også ganske almindelige børn. Børn afleveres i vuggestuer helt fra 6-8 måneders alderen, og for nogle af dem sker det temmelig tidligt om morgenen. Vores børn har noget der ligner verdensrekord i tilbragte timer i danske institutioner, og det kan være under nok så barske forhold for både børnene og pædagogerne.

Vuggestuepersonalets arbejdsvilkår er gennem de sidste mange år blevet forringet i sådan en grad, at mange pædagoger efterhånden er ved at kapitulere. Netop i disse dage indkøres nye børn i de forskellige vuggestuer, og jeg må blankt indrømme, at det skærer i hjertet at være vidne til de små børns indkøring lige i øjeblikket.

Ud over det store omskift fra hjemmets og forældrenes tryghed, så skal de små også vænne sig til nye voksne, børn, støj, stress og en del forvirring i forbindelse med den nye oplevelse af adskillelse.

Børnene har kun ét ønske, at blive trøstet af enten mor eller far, men i deres fravær kan pædagogen også bruges, naturligvis. Problemet er bare, at pædagogen også skal bære rundt og trøste de andre nye børn, samtidig med at der skal skiftes bleer, synges og leges med de andre børn i øvrigt også.

For børnene er det et uacceptabelt psykisk miljø med stress og larm, som aldrig vil blive accepteret andre steder end netop i vuggestuen. Det er en stor belastning for både børn og voksne i vores institutioner.

Tillige er mange forældre frustrerede over at aflevere børnene til et miljø med stress og dårlig normering, jeg tror, normeringen er 3 voksne til 12 små børn i vuggestuerne i øjeblikket, det må vi simpelt hen kunne gøre bedre.

Disse forhold bør i sidste ende stille spørgsmålstejn ved børnenes velfærd. Børnepasning bør være og er ofte et godt tilbud, men kun hvis man som forældre kan aflevere sine børn til et trygt miljø

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

med et ustresset personale. I sidste ende er det virkelig en stor tillidssag at aflevere det dyrebareste man har til et fremmed sted.

De nuværende regler på institutionsområdet er rettet mod pædagogerne og arbejdspladsen. Det bør udvides til, at man i fremtiden også ser institutionerne ud fra børnenes behov, så det ikke kun er ud fra pædagogernes behov, så børnene faktisk får deres egen arbejdsmiljølov. Derfor bør det også indgå i en fremtidig børnepolitik i Københavns Kommune.

På skoleområdet er der også brug for en opstramning for børnenes psykiske arbejdsmiljø, ingen tvivl om det. Ligesom på daginstitutionerne, så har skolerne også brug for en arbejdsmiljølov igennem en børnepolitik. Og et af kardinalpunkterne er heldigvis blevet en antimobningslov fra U&U-udvalget. Og tak for det, det har vi virkelig haft brug for.

Ud over det psykiske arbejdsmiljø er der naturligvis også det fysiske arbejdsmiljø på skolerne. Mange skoler slås allerede med store vanskeligheder med deres indeklimaproblemer, dvs. støj, træk, fugt og kulde osv.

Arbejdsmiljølovgivningen gælder pudsigt nok ikke for eleverne på de danske skoler. I visse tilfælde gælder arbejdsmiljøloven for undervisningen i fysik og sløjdelokaler. Men ellers yder lovgivningen ikke børnene nogen som helst beskyttelse mod problemer med det fysiske arbejdsmiljø.

Derfor skal vi have en børnepolitik, der sætter fokus på dette område også.

Endelig bør vi efter Det Radikale Venstres mening have oprettet en børneombudsmand i København. I Danmark har vi et Børneråd, der udelukkende har rådgivende beføjelser, men Børnerådet fungerer som en slags børneombudsinstitution, dog kun med rådgivende og ikke med intervenerende beføjelser.

I Norge har man gennem mange år opbygget særlig fokus på børns vilkår. Som en konsekvens heraf har man en særlig børneombudsmand, som jeg også efterlyser. Erfaringerne fra Norge er så gode, at det bør være ganske naturligt for os i København at se nærmere på deres erfaringer, når vi nu skal have en aktiv børnepolitik i Københavns Kommune, så vi på sigt også kan være i front, når det gælder børns rettigheder og trivsel i vores kommune.

De her tanker er nogle, vi vil tage med os i budgetforhandlingerne.

Finn Rudaizky (A): I sin budgettale sidste år betegnede Venstres borgmester og folketingskandidat Søren Pind den socialdemokratiske politik på Rådhuset som krisestyring den ene dag og karaktermord den næste. Venstre forudsagde, at det hele ender med at blive Socialdemokratiets fald.

Det var stærke ord i borgmester Søren Pinds åbenlyse kamp for at erobre overborgmesterposten. I år påstår Venstre, at det samarbejdende folkestyre har det skidt i København, og det til trods for at der politisk er indgået flere ret så brede forlig netop i denne valgperiode.

Venstre brokker sig over, at man ikke har haft indflydelse på den vedtagne Børneplan, men Venstre har jo tilkendegivet, at man ikke synes, at det er særlig fornuftigt at bruge så mange penge på den børneplan, som nu skal sikre de nødvendige institutionspladser.

Men Venstre har jo også sagt, at børn af arbejdsløse forældre skal bagest i køen til en daginstitution, som altså vil stille de svageste børn og forældre ringest.

Socialdemokraterne har meget svært ved at se, at Venstre med de holdninger skulle kunne indgå i en konstruktiv aftale om Børneplanen.

Så man kan faktisk sige, at det er rent reelt Venstre, som med sine asociale holdninger selv har stillet sig uden for forliget.

Lad mig så også nævne, hvis nogle skulle have glemt det, at det var rent faktisk borgmester Søren Pind, som for ikke ret lang tid siden sagde, at stofmisbrugere, der ikke ønskede, de omgående skulle sættes i fængsel.

Venstres minister, Lars Løkke Rasmussen, har dog taget om ikke kraftigt afstand, så tydelig afstand fra Søren Pinds forslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I mit parti, Socialdemokraterne, er vi overbeviste om, at det, København har brug for, er et fortsat socialt og ansvarligt politisk styre. Vi vil være med til at forstærke den sociale ansvarlighed med respekt for de personer, som har hjælp behov. Vi vil igen drøfte muligheden for at sætte ekstra fokus på renovering og nybygning af de faciliteter, som i dag udgør rammerne omkring de psykisk syge, de handicappede og børn og unges fysiske rammer.

Jeg skal også nævne, at vi selvfølgelig kommer til at kigge mere på spørgsmålet om specielt de handicappede børn, og det er også noget, som indgår i de kommende drøftelser.

Men vi vil også lægge vægt på, at misbrugere, hjemløse og grønlandere får forbedret deres nuværende sociale forhold. Opsøgende gadeplansarbejde skal forstærkes, det er vigtigt at fastholde fokus på, at en tidligt koordinerende indsats over for truede børn er påtrængende nødvendig.

Det tværsektorielle samarbejde mellem skolen, daginstitutionen og lokalcentre må kunne gøres endnu bedre. Jeg ved ikke, om det måske var en ide at overveje, om man bør ansætte en medarbejder, der som sit speciale alene skulle have ansvar for at koordinere det tværsektorielle samarbejde i de konkrete sager. Hvis vi reelt kan samarbejde på tværs, ligger der givetvis mange nyttige og uopdagede ressourcer.

Vi skal også se på, hvordan det egentlig går med den familierådslagning, som blev introduceret i København sidste år. I Norge, således som også Manu Sareen nævnte det, har man for længe siden indført familierådslagning i de tilfælde, hvor det overvejes, om et barn skal anbringes uden for hjemmet.

I Norge har det så vist sig, at barnets forældre, familie og venner har langt flere ressourcer, end socialarbejderen i sin vildeste fantasi troede. Og når disse grupper bliver inddraget i rådslagningen om barnet.

Jeg synes, at vi skal tage ved lære af Norges ret så gode erfaringer og simpelt hen få sat mere tryk på familierådslagningen i relation til københavnske børn.

Generelt er en tidlig forebyggende indsats nødvendig, og det bør også overvejes, om der ikke er behov for flere servicebutikker, jeg taler ikke om servicecentre, men servicebutikker, hvor borgerne frit kan henvende sig og få kvalificeret anonym rådgivning og vejledning, inden problemerne vokser sig større.

Så vil jeg understrege, at servicebutikkerne for øvrigt er medvirkende til at skabe netværk i lokalområdet, da butikkerne jo ofte samarbejder med private foreninger, med organisationer og også med frivillige borgere.

Det er glædeligt at se, at en undersøgelse har vist, at der generelt er en stigende tilfredshed med Københavns Kommune som arbejdsplads. I familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen har man for 2 måneder siden vedtaget værdier og idegrundlag til personalepolitik. Nu gælder det så om at få udmøntet de mange gode ideer i praksis. 5.000 medarbejdere i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen afholder i denne uge en mastodontfest i BellaCentret.

Jeg synes, det vil være en rigtig god ide og en god anledning til at sætte langt mere fokus på den enkelte medarbejders trivsel og arbejdsvilkår i hverdagen. Det er derfor bl.a. vigtigt, at alle faggrupper i FAF medinddrages, når vi taler om efteruddannelse. Medinddragelse burde være en selvfølge, jeg håber i hvert fald, at det bliver det fremover.

Desværre er det således, at en del medarbejdere fravælger sig efteruddannelse, fordi de ikke orker at komme tilbage til ophobede sagsmængder og frustrerede borgere, der ikke har fået ekspederet deres sag. Det problem må vi kunne løse.

Vi må desuden se på det forhold, at alt for mange dygtige medarbejdere søger til andre kommuner, hvad er egentlig den bagvedliggende årsag til det.

FAF-personalet knokler helt fantastisk i det daglige, men det er trods den stigende tilfredshed evident, at trivslen visse steder skal forbedres.

Kvalitet og mere arbejdsglæde vil for øvrigt betyde mere tilfredshed hos de mange klienter, som skal betjenes, og som vi jo rent faktisk er der for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Forliget om Børneplanen, som et stort flertal uden om bl.a. Venstre vedtog 11. juni skal vurderes og også drøftes undervejs. Et af Børneplanens forslag går ud på at udvide vuggestuegrupper fra 12 børn til 14 i de ca. 44 institutioner i København, som har et grupperum på omkring 45 m².

Socialdemokraterne har noteret sig både ved offentlige møder og ved storme af breve, at mange af de berørte vuggestuegrupper er kraftige modstandere af opnormeringen. Da alle partierne har forpligtet sig til en fornuftig dialog og en god løsning, så må vi nu fælles overveje, om det er det, vi vil, om vi evt. via andre forslag rimelig hurtigt kan etablere de ca. 200 vuggestuepladser, som denne opnormering vedrører.

Det skal, vil jeg godt understrege, naturligvis ikke afgøres heroppefra, men det skal aftalepartierne selvfølgelig drøfte og beslutte.

Borgerrepræsentationen har i juni måned vedtaget at bevilge 4,5 mio. kr. til ekstra indsats på sygedagpengeområdet. I København oplevede vi i 2002 en stigning på knap 15 pct. i antallet af sygedagpengesager. I kommunen kan vi selvfølgelig ikke som sådan, i hvert fald ikke umiddelbart gøre folk raske, men vi kan sørge for et tæt samarbejde mellem jobkonsulenten, sagsbehandleren og ikke mindst den sygemeldte.

De 4,5 mio. kr. skal ifølge vedtagelsen sikre, at man øger antallet af sagsbehandlere på sygedagpengeområdet. Socialdemokraterne vil nu følge op på, at der rent faktisk bliver ansat de aftalte medarbejdere. Vi kan slet ikke få det til at hænge sammen med, at der på et lokalcenter er indført et ansættelsesstop. Vi spørger derfor, hvordan skal ekstrabevillingen på de 4,5 mio. kr. kunne udmøntes, når der tilsyneladende er et ansættelsesstop.

Vi vil derfor følge denne sag ikke alene i udvalget, men også generelt i det hele taget.

Til sidst så vil jeg ganske utvetydigt, så pænt som jeg nu kan sige det, sige, at den service, som pladsanvisningen yder, eller måske skulle man sige ikke yder borgerne, skal efter vores mening væsentligt forbedres. Vi har simpelt hen aldrig forstået, hvorfor man midt i hele virvaret med, at folk ikke kunne komme igennem på telefonen, besluttede at indskrænke telefontiden. Efter Socialdemokraternes mening er der behov for en kraftig udvidelse af åbnings- og telefontiden, så vi også her rent faktisk forsikrer en rimelig betjening af borgerne. Derfor skal pladsanvisningens service absolut og væsentligt forbedres.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det en fejl, at der står Taner Yilmaz, der skal stå Heidi Wang i stedet for.

Heidi Wang (V): Jeg vil gøre jer opmærksom på, at jeg sidder i U&U. I aften vil jeg koncentrere mig netop som politiker om social baggrund og en negativ social arv.

Der findes et gammelt ordsprog på kinesisk om den sociale arv, og det lyder sådan: "Drager avler drager, påfugle avler påfugle, og rotters unger graver huler." Dette er den mest grusomme version af en officiel social arvelov, der ikke alene sandsynliggør, men også på forhånd bestemmer, at børn, som er vokset op i belastede hjem, overtager deres forældres belastninger.

Men dette gamle ordsprog var sagt i en tid, i et land, i et samfund uden fri, lige og gratis adgang til uddannelsessystemet.

Ifølge OECD-sammenligning er Danmark det land, der bruger flest penge på grundskole, men andelen af børn, der er ramt af negativ social arv, er den samme i dag, som det var i 1970. Det vil sige, at danske skoler er ikke gode nok til at nulstille for den sociale arv. På trods af de mange velfærdspolitiske forsøg på at udjævne forskelle og give lige muligheder, er mange børn begrænset i at udnytte deres livs muligheder alene på grund af deres opvækst.

Man kan se det mere tydeligt hos de etniske grupper i Danmark og særdeles i større byer som vores.

Disse undersøgelser, der blev offentliggjort i slutningen af 2001 for de 15-16-årige i læsning, taler et tydeligt sprog om problemets omfang. Vi ligger som nr. 17 ud af 31 lande for de 15-16-årige danske unge. Vi ligger som nr. 16 ud af 25 lande for 1. generations indvandrere. Vi ligger som nr. 19 ud af 21

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

lande for 2. generations indvandrere. 18 pct. af de 15-16-årige har ikke såkaldt funktionel læsefærdighed, der kan klare krav i forbindelse med ungdoms- og erhvervsuddannelser.

Men når man ser alene på tosprogede elever, er det hele 49 pct.

Vi står over for en katastrofal udvikling, hvis ikke vi får løst problemet med unge uintegrerede indvandrere mellem 15 og 19 år i dag. Om 10 år vil der være 3-4 gange så mange af dem, fordi 9 pct. af de 0-4-årige i dag er 2. generations indvandrere.

Der påhviler uddannelsessystemet et kæmpeansvar for, hvordan hverdagen ser ud i Danmark og i særdeleshed i København om bare få år.

Venstre mener, at forøgning af indsatsen er nødvendig for at kunne løse disse tunge opgaver. En tidlig indsats, 80 pct. af alle tosprogede børn går i børnehave, de resterende 20 får tilbuds sprogstimulering i 15 timer om ugen. Mor-barn-ordninger og den udvidede mødreindsats skal fortsætte. Efteruddannelse af lærere i dansk som 2. sprog. Justering af skoledistrikter for at undgå etnisk overrepræsentation, opkvalificering af tosprogede lærere, skole- og forældresamarbejde, stærk indsats mod frafald i ungdomsuddannelser. Erhvervsvejledning for elever sammen med forældrene.

Fokus på tosprogede elevers faglige præstation, en PISA-undersøgelse er nødvendig for at afdekke problemets omfang og dermed en tilsvarende løsning på området.

Erhvervsvejledning i sprogskoler for 1. generations indvandrere. Venstre har sørget for, at der afsættes 1 mio. kr. til dette formål.

En så lav takst som muligt for voksenundervisningen, så livslang læring kan opnås, og det er aldrig for sent at gå i gang med en uddannelse.

Center for Vejledning i Københavns Kommune i maj 2003 har udarbejdet en rapport om tosprogede unge på ungdomsuddannelserne. Heri kan man læse, at andelen af pakistanske efterkommere, der på landsplan søger en erhvervs-gymnasieuddannelse er højere end andelen af danske unge. I København er de en markant højere andel end danske unge.

Grupperne af danske og pakistanske unge har lavest andel af unge uden for ungdomsuddannelserne. Mange tosprogede klarer PISA-undersøgelser sågar bedre end deres danske jævnaldrende.

Hvad er forklaringen på, at nogle etniske grupper klarer sig bedre end andre grupper. Svaret kan findes i forældrenes uddannelsesmæssige niveau, forældrenes tilknytning til arbejdsmarkedet og ikke mindst forældrenes bevidsthed om betydning af en uddannelse i et samfund som det danske.

Hvordan vi kan styrke denne bevidsthed er en opgave, som vi politikere ikke kan klare alene. Med et knivmord på Nørrebro og optøjer i Århus har vist, vi kan heller ikke lade være.

Majbritt Mamsen (C): Vi har brug for et København, hvor borgerne ikke skal mærke den form for kassetænkning, der foregår imellem de forskellige forvaltninger. Jeg får ofte henvendelser fra borgere, der kan berette om, hvordan de er blevet kastet rundt mellem de forskellige forvaltninger, det vil vi Konservative ikke acceptere. Hver eneste henvendelse om ovenstående vil vi følge helt til dørs.

En af de ting, som jeg er rigtig stolt af ved at være politiker i København er, at vi bl.a. på min opfordring har etableret en mobbepolitik i København både i familie og arbejdsmarkedet, dvs. helt ned til vuggestuealderen og i ungdom og uddannelse.

Så derfor er det om end ikke mere glædeligt, at det også er blevet fulgt op af regeringen. Og ikke nok med det så har 26 konservative kommuner også sat det øverst på dagsordenen. Man kan nemlig give børn nok så mange dansk- og matematiktimer, det hjælper intet på indlæringen, hvis det sociale fundament ikke er til stede i klassen.

Man skal ej heller glemme, at mobningsbekæmpelse også er forebyggende for kriminalitet og stofafhængighed, som er beviseligt, at mobberne ofte ender i.

Det får mig så frem til næste punkt, hvor vi ønsker, at der bliver afsat flere penge til støttetimer i budget 2004. Vi taber alt for mange børn på gulvet i København, fordi støtten ikke er der, når behovet opstår. Derfor har jeg i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget stillet et forslag om, at vi skal have støtte til AKT-børn, adfærds-, kontakt- og trivselsproblemer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I basisinstitutioner basislokaler, således at børn, der har det svært og tidlige tegn på AKT, kan få støtte inden skolestart. Det er beviseligt, at 2-3 børn i en klasse allerede fra 1. skoleår har en tendens til AKT.

Derfor skal vi allerede i børnehaven forebygge for at hjælpe disse børn til en bedre skolestart. Jeg skal understrege, at det er vigtigt, at støttetimerne målrettes det enkelte barn og ikke som i dag, hvor mange støttetimer går til afdækning af ressourcer m.v. i den enkelte institution. Det er ressourcespild, når vi nu står og mangler så mange støttetimer.

Til sidst vil jeg gøre opmærksom på, at 65 pct. af de børn, som anbringes mellem 0-15 år, har AKT-problemer ifølge Socialforskningsinstituttet. Så hvad venter vi på.

Vi ønsker, at der afsættes penge i budget 2004 til mønsterbrydning for at få brudt med drengébørnene, for hvad med vores drengébørn er de så umulige?

Vi har fokus på et godt skoleliv for alle i Københavns Kommune, en fremtrædende problemstilling i denne sammenhæng er, at drengene henvises i langt større omfang til særlige pædagogiske støt-teforanstaltninger i forbindelse med AKT, end piger gør. Vi konservative ønsker at få vendt det negative mønster, som folkeskolen har over for disse aktive drenge, som bliver gjort til AKT-børn, på grund af at de bare er rigtige drenge, som i de mindre klasser har lidt mere drive at byde på.

Lad os få vendt den tendens til, at 2/3 af alle dem, som ender i specialcentre og specialskoler er drengébørn. Det er uacceptabelt, at vores folkeskoler ikke er for drengébørn. Er det, fordi vores drengébørn er omgivet af for mange feminister, således at maskuliniteten glemmes, eller er det fordi, som nogle påstår, at drengébørn bør starte i skole som 7-årige i stedet for som 6-årige.

Ja, ideer er der nok af, men hvor er handling til forandring for disse drengébørn. Vi konservative ønsker, at man i folkeskolen deler drenge og piger op i nogle timer, f.eks. i dansk og matematik, så der undervises drenge og piger hver for sig halvdelen af timerne og på tværs af klasserne. Den resterende halvdel undervises fælles i egen basisklasse. Det er videnskabeligt bevist, at drenge og piger indlærer på forskellig vis, hvorfor så ikke skabe mere ro til pigerne og mere aktiv undervisning for drengene.

Men det er vigtigt at understrege, at alle skal have en basisklasse, hvor der både er drenge og piger i. Jeg siger ikke, at vi skal tilbage til drenge- og pigeskoler, for det skal vi ikke, vi skal bare tage hensyn til, at drenge og piger lærer på forskellig vis. Lad os turde gå forrest i København og vise vejen.

Vi ønsker, at der afsættes penge til at styrke skole-hjem-samarbejdet. Et vigtigt punkt for os konservative er at inddrage forældrene i deres børns hverdag og ikke mindst tage ansvar for deres børns hverdag.

Dette mener vi skal ske ved at styrke skole-hjem-samarbejdet, således at man som forældre ikke står uden for døren, når ens barn starter i skole. Man bliver budt indenfor og ikke kun den første dag, men altid. For en god forældreopbakning er vigtig for et godt socialt miljø i den enkelte klasse og på den enkelte skole.

Vi ønsker at få gjort op med, at i skolen er det lærerens ansvar, for det er det ikke, vi forældre har ansvaret hele vejen igennem for at skabe et godt liv for vores børn. Men det skal ske i samarbejde med de kompetente lærere og institutionens pædagoger.

Vi ønsker et ekstra forældremøde pr. klasse mere om året. Samtidig ønsker vi, at læreren holder skole-hjem-samtale ude i hjemmet hos barnet og dets familie 2 gange i grundskoleforløbet. Det styrker og knytter både forældre og lærere og elever tættere sammen, ikke som i dag hvor læreren kun kommer på hjemmebesøg, hvis der er noget virkelig galt med barnets skoleforløb.

Ifølge pålidelig kilde gør man det med succes i Gentofte Kommune.

Vi ønsker, at der afsættes penge i budget 2004 til handicapområdet, samt at man får kigget hele området ordentligt igennem for at se, om de midler, vi bruger i dag, kan bruges bedre på nogle af alle de nye behandlingsmetoder, De Konservative vil kæmpe for de handicappede med speciel fokus på børnene, som ofte bliver ladet i stikken. De bliver tilbudt forældede handleplaner og i sjældne tilfælde behandlingsplan. Det kan vi ikke være bekendt, det er svært at få støtte og aflastning til de handicappede børn. De forældre, der vælger at passe deres eget barn i hjemmet, kan ikke få de samme tilbud på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

ergoterapeut og fysioterapeut som dem, der vælger et dag- og døgntilbud. Det kan da ikke være rigtigt, at de forældre, der har lyst og overskud til at passe deres handicappede barn i hjemmet, skal tvinges ud i dagtilbud, for at deres barn kan komme i betragtning til ergoterapeut og fysioterapeut.

Vi konservative ønsker at samle de handicappede børn i ét børnecenter frem for som i dag 4 centre, således at man får den største viden og kompetence på området, og så alle handicappede børn får tilbudt det bedste for netop deres handicap og ikke som i dag, hvor der kan være stor forskel fra lokalcenter til lokalcenter.

Det kan lade sig gøre inden for HS at samle, så burde det også kunne lade sig gøre inden for Københavns Kommune.

Vi konservative hilser Børneplanen velkommen, da vi er meget bevidste om, at vores børn er vores fælles fremtid. Vi er dog noget bekymrede over finansieringen, som vi frygter ikke kan holde vand i virkeligheden.

Derudover vil vi gerne have, at de handicappede børn får de samme rettigheder som normalt fungerende børn til at kunne komme i en daginstitution, når deres forældre skal ud på arbejdsmarkedet igen. Det synes vi kun er rimeligt.

Vi konservative ønsker at målrette og koordinere midlerne samt beskæftigelsestilbuddene for en bedre integration. Indtil nu er det meste jo slået fejl, så vi burde begynde forfra, og det er vi konservative parate til.

Vi skal have gjort op med den blødsødenhed, som vi byder vores unge uregerlige indvandrere. Det er vigtigt at understrege, at vi ikke skal dømmе dem alle, og det skal vi huske, men vi skal stille krav til de uregerlige, og vi skal holde dem op på disse krav.

Vi skal målrette de forebyggende instanser og ikke som i dag, hvor vi skyder med spredehagl. Vi skal sætte ind i skolen, og ungdoms- og uddannelsesforvaltningen og familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen skal til at koordinere de forebyggende instanser sammen med FOS-midlerne.

Vi skal have socialarbejderne ud på gaden samt have nærpolti, og vi skal have forældrene engageret også, og de skal kunne stille op til kravet om, at det er dem, der har et ansvar for deres børns fremtid.

Vi skal bryde den sociale arv med, at mor og far intet arbejde har, mor og far skal tilbydes et arbejde. De Konservative vil ikke acceptere, at der udøves vold mod nogen, en gang der sker en voldsforseelse er én gang for meget, det gælder selvfølgelig både danskere og nydanskere.

Det viser sig desværre, at dem der nu sidder fængslet for at have dræbt en tilfældig italiener, dem kendte vi allerede i systemet. Nu må vi politikere i København og regeringen spørge os selv, kunne vi have undgået dette, hvis nogle før havde stoppet al den blødsødenhed og omklamren af de unge uregerlige indvandrere, vi har alle et ansvar for det, der skete på Nørrebro.

Tænk sig, engang en ganske uskyldig italiener på bare få minutter fik revet hele sit liv væk af en flok rødder, som ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt. Jeg er vred og skuffet, og mine tanker går til de stakkels efterladte, som må leve med en smerte over et tab resten af deres liv.

Der findes ingen undskyldning for sådan en grim handling, og der findes ingen straf, der er hård nok for sådan en grim handling. Ja, undskyld, jeg vil hermed gerne sende min dybeste medfølelse til den unge italieners familie.

Sidst men ikke mindst vil vi kæmpe for at få overbygget Bellahøjbadet, og vi vil ikke nedlægge Fælledbadet, før vi kan tilbyde et andet alternativ. Vi er dobbelt så mange indbyggere som i Århus, men vi har ikke dobbelt så mange svømmehaller, vi halter langt, langt bagud på den konto. Det vil vi konservative kæmpe for at få rettet op på ved at starte med Bellahøjbadet og bibeholde Fælledbadet. Og i det hele taget vores idrætsanlæg i Københavns Kommune er under al kritik.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: Som jeg tror, Søren Kierkegaard sagde: "Forventningens glæde er den største". Det tror jeg, der er mange politikere her i salen, der kommer til at sande. Nu har jeg lige hørt Majbritt Mamsen, jeg har også hørt Manu Sareen, jeg har hørt Finn Rudaizky om alle de ting, som vi gerne skulle have med i budgettet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

København har en god og stærk økonomi, det glæder vi os over, for det giver valgmuligheder. Men efter at have hørt på debatten så kan jeg også høre, at vi får en hård opgave med at prioritere politisk i de midler, som er tilbage til fordeling.

Børneplanen er en af de vigtigste prioriteringer, en af de vigtigste milepæle i mange, mange år. Det er en flot aftale, som endelig sikrer, at familierne kan få passet deres børn, præcis når de har behov for det.

I 2005 er det slut med lange ventelister og alles frustrationer. Vi vil omsider være igennem den pasningskrise, som kommunen har kæmpet med i årtier.

Oppositionen har skældt ud over at vi ikke byggede nok, men uanset hvad der før er sagt og skændtes om, så er det nu vi har en plan. Vi har byggegrundene, og vi vil bruge de penge, det kræver for at opfylde et vigtigt løfte til københavnere.

Det er rigtigt, at det er en stor investering, gedigne, fremtidssikrede løsninger koster, men vi vil have den pasningsgaranti i København, og vi vil have den nu.

Men plads til alle kommer ikke kun børnene til gode. Ud over institutionspladser skaber vi arbejdspladser, og vi skaber integration. Samfundspolitisk er det en af de vigtigste satsninger i den her by i mange år. Børneplanen er god arbejdsmarkedspolitik, god integrationspolitik, og det er god børnepolitik.

Kan vi ønske os mere? Ja, at den pædagogiske kvalitet fortsat er høj, og det er den.

Så kunne vi selvfølgelig ønske os, at Børneplanen var billigere, men vi ved alle sammen, at det kan ikke gøres billigere, hvis det skal gøres ordentligt.

Jeg er overbevist om, at de fleste københavnere er enige om, at vi skal hjælpe de trængte børnefamilier, så forældre ikke mister deres job eller skal droppe ud af studier.

En lille del af de mange nye pladser finder vi ved nogle steder at opnormere fra 12 til 14 børn. Til dem, der har kritiseret den del af aftalen, er det vigtigt at sige, at der er skrevet ind i aftalen, at en evt. merindskrivning af børn skal ske efter dialog med de enkelte institutioner, og det skal forudsættes, at den pædagogiske kvalitet fastholdes.

Vi er som sagt midt i en proces. Nogle institutioner har meldt positivt tilbage, men vi er midt i en proces, så giv det en chance, før det skydes ned.

Med Børneplanen har vi sikret os, at vores hensigter om at gøre Københavns Kommune til en attraktiv kommune for børnefamilier ikke kun er ord. Nu har vi handlet, og vores løfter bliver realiseret meget snart, når vi har gjort de nødvendige udbygninger.

Og så til hele problemet med budgetoverskridelsen i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at man gør sig helt klart, hvad denne debat handler om.

København har oplevet, at flere og flere familier får et handicappet barn, dem har vi pligt til at hjælpe ifølge loven. Hertil kommer, at vi også har oplevet et stigende antal børn og unge, som kommer fra familier med så store og tunge sociale problemer, at det er nødvendigt at sætte massivt ind med forebyggende støtte eller ty til anbringelse af barnet uden for hjemmet.

Når det så er sagt, så lad mig slå helt fast, at så kraftige udgiftsstigninger, som vi har oplevet fra april til juli ikke er tilfredsstillende, det tror jeg alle er enige om.

Derfor har vi nu besluttet at udarbejde bedre styringsmetoder. Vi har vedtaget et meget vidtgående kommissorium i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Både revisionen og økonomiforvaltningen er med i arbejdet. Formålet er at sikre bedre prognoser og styringsmetoder. Endvidere udarbejdes en række spareforslag. Det er et meget ansvarligt initiativ, som er taget, umiddelbart efter at meddelelsen om udgiftsstigningen kom fra forvaltningen.

Til de borgerlige politikere, der siger, at hele økonomien sejler, må jeg spørge, har I overhovedet ikke fulgt med i disse områder, der har været problemer med kraftige udgiftsstigninger på både handicapområdet og forebyggelses- og anbringelsesområdet i flere år. Selv om vi skal have endnu bedre prognoser og kontrol, så er styringen faktisk bedre nu en for blot et par år siden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I regnskab 2001 havde FAF og forsøgsbydelene et samlet merforbrug på 86 mio. kr., uden at der blev udarbejdet tillægsbevillingsforslag. Alene på anbringelsesområdet også i 2002 var der et væsentligt merforbrug.

I dag er styringen området forbedret på flere måder, der fremsættes tillægsbevillingsforslag i overensstemmelse med revisionen.

Med til billedet hører også, at det budget, der hvert år afsættes, faktisk er mindre end det, man havde de tidligere år. Budgettet for 2003 forudsatte som udgangspunkt, at FAF skulle reducere forbruget med 20 mio. kr. i forhold til regnskabet for 2002.

Budgetter skal selvfølgelig overholdes, men vi må også politisk forholde os til, om budgetterne har været for optimistiske.

Det er min vurdering, at der på lokalcentrene har været en meget streng styring af udgifterne. Mange socialrådgivere er dagligt i et frygteligt dilemma, de skal give den nødvendige, lovpligtige støtte og samtidig overholde budgetterne. Mange sagsbehandlere siger, der styres for stramt.

Manu Sareen har kun alt for godt beskrevet, hvad det er for et dilemma, socialrådgiverne står i ude på lokalcentrene. Men ikke desto mindre gøres en fantastisk indsats med de ressourcer, der er. Det skal vi fortsætte med, samtidig med at økonomistyringen og prognoserne skal forbedres yderligere.

Så til Nørrebro. Det ulykkelige drab på Nørrebro var en bitter påmindelse om, at vi fortsat er nødt til at opruste indsatsen over for en ikke stor, men hård kerne af udsatte unge fra svage familier. Og omverdenen stiller store krav til os i socialforvaltningen, ligesom lovgivningen siger, vi skal hjælpe de børn og de familier, der er i krise og opløsning.

Når borgmester Søren Pind nu også ønsker at blande sig i debatten og i onsdags her fra talerstolen påstod, at de penge, der hidtil er brugt, ikke har haft effekt, så må jeg sige, det er direkte usandt. Det er meget veldokumenteret at indsatsen har virket.

F.eks. kunne man forleden i Politiken læse en af de ansatte i FAF gengive nogle helt korrekte tal, som viste, at kriminaliteten på Nørrebro generelt har været faldende. Antallet af sigtelser mod unge under 18 år på Nørrebro er halveret fra 153 sigtelser i 2001 til 81 sigtelser i 2002. Og det generelle kriminalbillede for unge under 18 år i København viser ikke nogen voldsspiral, som Venstre så smagfuldt formulerer det.

Det der er sket er det er, at der er kommet en lille hård kerne bestående af ekstremt voldelige personer, dem skal vi selvfølgelig have fat på. Og i nogle tilfælde er der tale om så ekstrem vold, at det alene er en politiopgave at fjerne dem. Men det er klart det bedste, hvis vi kan forebygge, så vi slet ikke kommer i den situation.

Vi er i København og på Nørrebro allerede gode til at møde de vilde unge i øjenhøjde på gadeplan. Københavnerteamet, Døgnkontakten, Gadepulsen og vores lokale centre formår i høj grad at nå ud til de unge, der hvor de er. Projektet Gadepulsen har endda fået en europæisk politipris for det bedste kriminalitetsforebyggende arbejde.

Så det er absolut ikke ulogisk at sige, at vi skal gøre mere af det samme. Et mord på åben gade betyder ikke, at hele indsatsen er forfejlet, København er ikke i undtagelsestilstand. Al trafikregulering er vel heller ikke slået fejl, fordi der sker et trafikuheld. Mord og overfald er kriminelt og vil blive straffet.

Jeg synes, det ville være mere ansvarligt, hvis de politikere, som har så travlt med at kritisere og fordømme handlingen, også kom med nogle positive bud på, hvordan problemerne skal løses. Hvad mener Søren Pind, hvad mener Mogens Lønborg, hvad er jeres forslag til løsninger.

Jeg vil ikke være med på Søren Pinds afmægtighedserklæring om, at samfundet ikke kan stille noget op, for her giver Søren Pind jo i virkeligheden de unge ret i, at de ikke har noget alternativ til kriminaliteten.

SF har fremsat forslag om, at vi skal gøre en langt bedre forebyggende indsats. Vi skal ind og få fat på familierne på et langt, lang tidligere tidspunkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Vores svar nu er tre ting: For det første vil vi lave en tidligere indsats, for det andet skal vi have hele familien med, at få forældrene på fode, er den bedste hjælp vi kan give børnene. Endelig ønsker vi endnu mere fokus på SSP-samarbejdet mellem skole, politi og socialforvaltningen.

Jeg har for nylig taget kontakt til socialministeren og aftalt, at vi udarbejder et satspuljeprosjekt, der på denne måde skal bruge hele viften af forebyggende tiltag.

Forhåbentlig lykkes det også i år at få en god satspuljeaftale, så vi kan styrke indsatsen.

De Radikale har støttet forslaget om mere forebyggelse, hvorimod Venstre og Konservative intet har sagt, dog har Lise Helweg her i aften talt om mere familiestøtte. Det er positivt, og jeg tror godt, at tanken om multisystemterapi kan komme med i arbejdet.

Amtsrådsforeningens formand har for nylig advaret imod en sandsynlig tredobling af udgifter til børn med behov for særlig støtte i de kommende år, hvis vi ikke tages politisk affære. Situationen i København er ikke anderledes end i resten af landet.

Derfor må vi have en diskussion på Rådhuset om niveauet af den service, vi vil tilbyde københavnere. Og der er brug for at komme i seriøs dialog med regeringen, for det er udfordringer hele landet står med.

Den diskussion er vigtig i forhold til budgettet for 2004. Griber vi ikke ind nu eksploderer problemet imellem hænderne på os.

Vi kan ikke blive ved med at fastsætte et budget, som er mindre end det forbrug, der har været året tidligere, når den generelle tendens er, at udgifterne stiger.

At forestille sig, at man oven i købet kan skære ned på området, det er fuldstændig ønsketænkning løsrevet fra enhver virkelighed.

For gør vi det, så får vi budgetoverskridelser igen, som vi nu har haft i en lang årrække. I budgetforhandlingerne vil vi i SF arbejde for, at vi får mere realistiske budgetter, der afspejler de faktiske forhold, for de budgetter er simpelt hen forudsætningen for, at vi kan støtte det stigende antal familier, som får et handicappet barn. De familier har krav på støtte, og det er uacceptabelt hvis de ikke får tilstrækkelig hjælp.

Mere realistiske budgetter på anbringelsesområdet er også et krav for, at vi kan fortsætte indsatsen i forhold til kriminalitetstruede unge både på Nørrebro og i resten af byen.

Regeringens passivitet over for den stigende arbejdsløshed er et andet punkt, som er stærkt bekymrende. Når virksomhederne skærer ned, rammer det ikke kun dem, der fyres, men også vores kontanthjælpsmodtagere, der får endnu sværere ved at finde en plads på arbejdsmarkedet. Det gælder ikke mindst ledige fra etniske minoriteter, med stigende arbejdsløshed rykker de endnu længere ned i køen.

I modsætning til regeringens visionsløse blanding af pisk og nedskæringer over for de ledige, så gør vi faktisk noget ved det her i kommunen. Vi har lavet en bred samarbejdsaftale med arbejdsmarkedets parter, hvor vi binder hinanden op på et fælles ansvar for kommunen, virksomhederne og fagforeningerne, at skaffe jobs til også de svage grupper.

Den aftale er vi stolte af i SF, og det er det direkte samarbejde med parterne på arbejdsmarkedet, der får tingene til at rykke.

Jeg er glad for at overborgmesteren også fremhævede vores aftale i sin tale, godt at vi er enige om at se mere vision i sådan en aftale end i de borgerliges straffeaktioner.

Samarbejdsaftalen er vigtig, fordi vi her arbejder sammen med arbejdspladserne om at skaffe jobbene, rigtige jobs til helt almindelig løn. Arbejde er uden sidestykke det bedste middel til integration i et samfund.

Når det er sagt, så vil vi i SF også gøre alt for at fremme den sociale integration af etniske minoriteter. Vi støtter helhjertet de beboerrådsgivninger, sportsklubber og andre foreninger, der netop arbejder for, at Ali, Jens Åge og Fatima kan møde hinanden og lære at forstå hinanden og tage fælles ansvar for den her kommune og det her samfund.

Og det er netop det fælles ansvar for integration, vi i SF vil snakke mest om, når vi møder de etniske foreninger. Det er ikke kun kommunens ansvar, det er alles ansvar. Derfor stiller vi i SF klare krav og siger tingene ligeud. De demokratiske spilleregler er ikke til diskussion, vi vil have borgere, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

forstår og accepterer demokratiet og de regler, der gælder i vores samfund, så vi alle kan være her. Her skal ingen have brug for at gå med kniv, uanset hvad de hedder. Det skal siges meget direkte og ligeud, uanset hvem man taler med.

Regeringens bebudede salg af de almene boliger er et rædselsfuldt forslag, der vil være en katastrofe for København.

Vi har i forvejen uhyggeligt svært ved at skaffe boliger til de mange københavnere, der beder os om hjælp. Det er et flot hørings svar med en klar afstandtagen, som kommunen har sendt som svar på regeringens håbløse planer. Knap 600 borgere står i dag på den boligsociale venteliste til en bolig. SF afviser sammen med stort set alle andre institutioner, organisationer og eksperter i det her land planen som fuldstændig uacceptabel. Der skal ikke sælges flere boliger i København, vi har mere brug for dem end nogen sinde. Det vil give endnu større problemer, hvis vi mister anvisningsretten til de almene boliger.

Et andet eksempel på borgerlig boligpolitik ser vi, når bygge- og teknikforvaltningen mod den politiske beslutning i BR har tilladt at opføre luksuslejligheder i Torpedohallen uden bopælspligt.

I SF ønsker vi, at de boliger, vi bygger, skal være til folk, der faktisk ønsker at bo i byen. Vi mener klart, at det er i strid med Københavns boligpolitik, når flere store ejendomsmæglere og selskaber annoncerer med, at lejligheder til salg på Holmen er uden bopælspligt.

SF ønsker ikke boliger i København til udlandsdanskere, der kun i kortere perioder bor i København og ikke i øvrigt bidrager til fællesskabet. Vi ønsker boliger til københavnernes, alle københavnernes, også de udsatte grupper, de psykisk syge og de hjemløse.

Nu ved jeg godt, at der er begrænsede midler tilbage i omstillingspuljen, jf. også mit indledende citat, at der ikke her og nu er råd til at løse alle problemer. Men vi er alligevel nødt til at nævne de voksne handicappede og de psykisk syge, der er nogle af vores allersvageste grupper.

Pr. 1. januar i år var der 165 handicappede på venteliste, mens der lige nu er 160 psykisk syge på venteliste. Det er meget utilfredsstillende og fuldstændig uholdbart. Det koster mange penge at nedbringe ventelisterne, men det er vigtigt, at vi prioriterer det i de kommende år.

Med til diskussionen hører, at nedskæringer i HS kan få meget store konsekvenser i FAF, hvis f.eks. planlagte besparelser ved nedskæring af socialrådgivere, sengepladser og afkortede hospitalsforløb bliver gennemført.

Kramer sagde i sin tale, at vi i højere grad skal tænke på tværs af sektorområder, at alle de store områder fletter sig ind i hinanden og er dybt afhængige af hinanden, det er jeg meget enig i.

Jeg vil i den forbindelse godt benytte lejligheden til her at annoncere 2 områder, hvor vi i SF lægger meget vægt på arbejdet på tværs, børnene og de handicappede.

Sidste år vedtog vi på forslag fra SF, at der skal udarbejdes en egentlig børnepolitik i København, at vi opstiller mål for et godt børneliv. Det er et arbejde, der går på tværs af alle forvaltninger, og et arbejde, vi i SF lægger meget vægt på. Vi skal både have gode institutioner, grønne områder, kulturtilbud og meget mere i de enkelte bydele, så SF vil arbejde for en samlet børnepolitik i København.

Jeg er glad for, at De Radikale her fra talerstolen i aften så ivrigt har bakket ideen op.

Et andet område, hvor det er vigtigt, at vi kommer til at arbejde bedre på tværs er handicapområdet, og SF vil allerede nu annoncere, at vi har et forslag på vej om en egentlig handicappolitik for hele kommunen med fokus på tilgængelighed og handicappedes muligheder for at udfolde sig personligt, fagligt og arbejdsmæssigt.

Lad os være den kommune, der går forrest, når det handler om at skaffe job til mennesker med handicap. SF inviterer til, at vi nu resten af det internationale handicapår for alvor begynder at diskutere handicappolitik og får taget nogle markante initiativer. Det er nok noget af det samme, der ligger i Socialdemokratiets handicapplan, så der kan formentlig laves et fælles arbejde der.

Så er det enkelte bemærkninger til dem, der har været oppe før mig. Jeg skal sige omkring det, Finn Rudaizky har nævnt, at det med pladsanvisningen, at vi har i fællesskab bedt om at få rettet op på problemerne. Vi har nu sat en undersøgelse i gang, og jeg glæder mig meget til, at vi får resultatet af den, så vi kan få rettet op på de problemer, som alle kan se, at der er.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Angående de 4½ mio. til syge- og dagpengesager, det er rigtigt, vi skal opprioritere det. Jeg har ikke umiddelbart hørt om det ansættelsesstop, som Finn Rudaizky taler om, men det er klart, at den sag vil vi følge meget tæt, for det er klart, at pengene skal gå til bedre syge-dagpengesager.

Så kunne jeg da godt have en enkelt bemærkning til Manu Sareen fra De Radikale, som har mange ønsker. Vi har ikke tid nok på lokalcentrene til anbringelsessager, vi skal bruge penge på at gribe ind tidligere. Normeringen i vuggestuerne er for dårlig, der er ikke personale nok.

Jeg vil blot sige til Manu Sareen, at det er meget positivt med den slags meldinger, men jeg synes bare ikke, det harmonerer særlig godt med det, budgetordførerne sagde forleden dag her fra talerstolen om, at vi netop på de her områder bruger for mange penge, men det må jo så blive en diskussion blandt os alle sammen, men vel også i Den Radikale Gruppe.

Til sidst skal jeg sige, at der de sidste år har været en række positive eksempler på en social udvikling som vi skal fortsætte. Vi har skaffet plads til de grønlandske kvinder på Vesterbro, som var meget omtalt i efteråret. Vi har styrket brugerindflydelsen, og i vores sektorplaner har vi nu fået brugere, medarbejder og pårørende involveret i udviklingen af planerne.

Den samme metode vil vi anvende, når vi i de kommende år skal udvikle en familiepolitik for København.

Vi har fået ro på misbrugs- og hjemløseområdet, og vi har besluttet at oprette sundhedsrum på Vesterbro. Vi har også fået synliggjort de steder, hvor der stadig væk er store problemer, ikke mindst på pasnings-, handicap- og anbringelsesområdet, og synlighed er jo en væsentlig faktor i forhold til at kunne ændre på tingene. Det er her, vi mener at der er brug for mere realistiske budgetter, så vi kan gøre det bedre. Det har også været sagt som delvis svar til Majbritt Mamsens indlæg, for det er som sagt uacceptabelt, hvis vi ikke kan støtte de familier, som får handicappede børn, og de udsatte unge.

Under torsdagens taler her i salen blev der sagt om Socialdemokratiet, at de har valgt at samarbejde med venstrefløjens, og at det er skidt for byens udvikling. Vi blev beskrevet som nogle, der kun vil dele sukker og saftvand ud, og som aldrig overvejer, hvor pengene skal komme fra.

Selv om nogle gerne vil fremstille venstrefløjens som økonomisk uansvarlig, så er og bliver det tom retorik. Som eksempel på venstrefløjens ansvarlighed kan nævnes, at vi har valgt at gennemføre reelle besparelser i alle udvalgenes bidrag til omstillingspuljen uden at fremsætte forslag eksempelvis i FAU, som igen skulle sættes på ønskelisten, så de kunne tilbageføres.

I øjeblikket udarbejdes yderligere sparekataloger i FAF på baggrund af budgetunderskuddet.

Et tredje eksempel på, at venstrefløjens tænker økonomisk og ikke ligesom visse andre partier bruger de samme penge flere gange i medierne, kan jeg bl.a. nævne de forhandlinger, vi har haft med Socialministeriet om forholdene på hjemløse- og misbrugsområdet.

Her har Venstre aldrig kunnet komme med andre løsninger end mere vand og brød også i overført betydning, og i torsdagens tale var Venstres forslag igen mere vand og brød.

Den historiske aftale som København i januar indgik med satspartierne betyder, at hvis vi undlader at spare på området og samtidig får tilført 10 mio. kr. i dette års budgetforhandlinger, så vil vi fra satspuljen få tilført 120 mio. kr. ekstra, og vel at mærke er pengene ikke denne gang midlertidige. Som den eneste kommune i landet får vi pengene permanent, det kan man da ikke kritisere for at være en uansvarlig politik.

Det undrer mig meget, at det liberale menneskesyn herhjemme efterhånden har udviklet sig til, at vi skal sikre den sociale ro med pisk og stokkemetoder. Aldrig har vi i nyere tid oplevet så meget centralisme og formynderi, som efter at de borgerlige har fået magten i Danmark.

Men det behøver heldigvis ikke at få indflydelse på den udvikling, som københavnerne ønsker, og det behøver heller ikke få indflydelse på vores sociale forståelse for udsatte mennesker.

I København har vi heldigvis mulighed for at forfølge en helt anden dagsorden med en mere human socialpolitik, så det gør vi.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi over til Sundheds- og Omsorgsudvalgets område.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Trine Schaltz (F): Jeg lyttede med interesse til talerne i torsdags og har også gjort det i dag, de giver nogle fingerpeg om, hvilken vej de forskellige partier ønsker at gå, selv om det her og nu ikke ser ud som om, at der er så meget at gå med.

Der er altid en risiko for, at vi vil gentage os selv og hinanden ved denne seance, derfor vil jeg nøjes med helt overordnede at ridse op, hvordan vi i SF ønsker at prioritere inden for uddannelse og ungdom og sundhed og omsorg. Der er en anden ordfører, der også kommer op og siger noget.

Som sagt uden alt for mange detaljer, vi ønsker, at der skal tænkes langsigtet, der hvor det overhovedet er muligt. Det er nu, vi skal forebygge, at de børn der vokser op, får tvangsfjernet deres børn som voksne.

Og den indsats involverer flere forvaltninger, så det gælder om at samarbejde på dette område i endnu højere grad end tidligere. Der skal sættes ind i primærsektoren, på daginstitutionerne, på skolerne og på socialcentre. Tidlig indsats betyder ikke nødvendigvis tidlig fjernelse, men at det hurtigt opdages, hvis der er problemer, og der sættes ind med relevant støtte. Vi kan blive meget bedre på dette område, men det kræver flere økonomiske ressourcer, som forhåbentlig kan komme igen i form af færre fjernelser, men først og fremmest i form af flere børn i travsel.

På skoleområdet betyder det bl.a., at det vil være en god ide med en styrkelse af skole-hjem-samarbejdet.

En bevarelse af rygcentret er også en langsigtet investering. Rygcentrets indsats betyder, at færre udstødes fra arbejdsmarkedet, det er svært at se fornuften i en reduktion eller lukning.

Jeg har lyst til at kommentere på, at svaret på problemer i ældreplejen skulle være frivillige. Frivilligt arbejde er godt, det vil vi gerne støtte, men det friholder os ikke for vores ansvar i forhold til de ældre københavnere. Der er nogle kerneydelser, som vi ikke kan undsige os, vores ældre skal ikke leve på andres nåde, de skal være sikret en vis standard, gerne højere end i dag på nogle områder.

De frivilliges arbejde skal være flødeskummet, det er det ekstra, der kan give livet mere indhold og kvalitet. Der findes ikke en hær af frivillige, der blot venter på at tage fat, men det kan bestemt ikke afvises, at der over tid er et potentiale til gavn og glæde.

Under alle omstændigheder er jeg sikker på, at vi kan blive enige om, at den manglende rekruttering af personale til ældreplejen er et problem, og det er vores ansvar, så voksenelevløn til SOSU-hjælperne er en nødvendighed.

Som det sidste i denne ufuldstændige liste over prioriteringer, vil jeg nævne demensområdet. At få udmøntet den formulerede demenspolitik kan måske ikke kaldes forebyggende og langsigtet, men det er ikke desto mindre nødvendigt, og hvad vi alle lovede hinanden sidste år, så det behøver vi vel ikke at diskutere så længe.

I stedet for at tale om økonomi og prioriteringer, har jeg lyst til at tale lidt om noget, der er ganske gratis, men som har stor betydning for, at København kan være en god by at vokse op i, leve i, være syg i og engang dø i.

Det vigtigste for servicen til borgerne er, hvordan det enkelte menneske bliver mødt, hvordan sagsbehandleren tager imod bistanndsklienten, hvordan sygeplejersken møder patienten og hendes pårørende, og hvordan skolelæreren takler eleven og hendes forældre. Det er alfa og omega, det er det, det hele handler om.

Så kan vi som politikere tro, at vi er uden for ansvar, det er jo ikke os, der er sagsbehandleren, sygeplejersken eller skolelæreren. Nej, det er det måske ikke, men det er os, der skaber rammerne, ofte snævre rammer, og det er også os, der signalerer værdierne, og det gør vi nogle gange rigtig dårligt.

Jeg vil forsøge at give nogle eksempler på, hvor jeg mener det går galt, når det går galt.

Vi omtaler HS, som om det er en skrantende skude, hvor ingenting fungerer. Vi glemmer de gode historier om, at langt, langt de fleste patienter faktisk behandles godt og værdigt på trods. Vi lytter til de dårlige historier, og det skal vi også, men vi skal også lytte lige så meget til de historier, der handler om, at dårlige og måske døende patienter får en god og kærlig pleje, bliver lyttet til og taget hånd om af engageret personale, der evner at få en nogle gange vanskelig og kaotisk hverdag til at være sammenhængende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Sagsbehandleren der sidder med vanskelige og opslidende sager, men alligevel formår at få skabt en god samtale, og skolelæreren, der får klassen med 20 livlige og meget forskellige elever til at blive en klasse med helhed, hvor børnene lærer at tage hensyn til hinanden og får lyst til at lære. Vi skal lytte til de historier, fordi det er dem, vi kan lære af, og fordi vi skal huske at anerkende det gode arbejde, der faktisk også gøres.

Én ting er, at vi glemmer at lytte, endnu et problem opstår, når vi griber en dårlig historie og behandler den, som om den var generel. Fordi nogle skoler har svært ved at styre vikarbudgettet, skal vi passe på med at forlange statistikker, redegørelser og handleplaner. Det kan være fair nok, men ofte er det som at skyde gråspurve med kanoner, og det er ekstra arbejde for lærerne, de bruger tiden på at dæmpe politikernes angst frem for at bruge tiden på børnene. Det er ikke særlig smart.

Der skal laves handleplaner, politikker og rapporter, i det omfang det er nødvendigt, men det skal gøres med omtanke, ellers bliver det efter min opfattelse meningsløst tidsspilde.

Det er bl.a. i den slags tilfælde, jeg mener, vi signalerer nogle værdier, som vi vel dybest set ikke går ind for. Vi siger kontrol frem for tillid, bedrevenhed frem for ligeværdighed og selvprofilering i stedet for dialog.

Et sidste eksempel er, når vi lægger nye opgaver ud og bliver forargede, hvis det får konsekvenser for udførelsen af de øvrige opgaver, når vi skærer i budgetter og siger, at det ikke må gå ud over servicen. Det er ikke særlig respektfuldt over for de mennesker, der skal forvalte vores beslutninger og over for de borgere, der skal modtage ydelsen.

Jeg vil slet ikke afvise, at det kan lade sig gøre at skære i et budget uden serviceforringelser, men så må vi pege på, hvor vi mener, at det overflødige fedt sidder.

Vi har et værdigrundlag, der siger, at der skal være dialog med borgerne og de skal mødes med respekt, tillid og ligeværdighed. Det er svært at være uenig i, men det er ikke alle borgere, der føler, vi lever op til det værdigrundlag. Det er nogle gange ganske rigtigt, og indimellem kan det være uretfærdigt. F.eks. når borgere som en selvfølge mener, at når de mener noget, og de ønsker det, så er det det, vi skal beslutte.

Sådan er sammenhængen nødvendigvis ikke, det er f.eks. sjældent at alle forældre på en skole er enige, og mens de helt naturligt ser på, hvad de tror her og nu, er det optimale for deres eget barn, er det vores opgave at se, hvad der er bedst også lidt ud i fremtiden. Det bliver vi ikke nødvendigvis populære af, men det er det ansvar, vi har taget på os.

Værdigrundlaget ude i det virkelige liv bæres i høj grad af lederne i systemet, og hvis de lever op til værdigrundlaget i forhold til såvel borgere som medarbejdere, så stiger chancerne for, at værdierne bæres videre, så borgerne rent faktisk kan mærke det.

Efter min mening er sammenhængen i dette, at vi som politikere som de første i rækken skal leve op til værdierne i forhold ikke bare til borgerne, men også til medarbejdere og ledere. Ellers er det som en kæde, der mangler et led, den knækker, og den kan simpelthen ikke hænge sammen.

Det betyder bl.a., at vi skal forsøge at forstå, hvad det er for en virkelighed, der er derude bag Rådhusets tykke mure, og ud fra den forståelse skal vi handle og give tydelige forklaringer på, hvorfor vi beslutter, som vi gør, og hvilke konsekvenser vi mener, det har. Vi skal lytte både til de gode og de dårlige historier og forstå og fortolke dem på den rigtige måde.

Til sidst vil jeg gerne sige tak, fordi der faktisk var nogle, der blev i salen, mens jeg talte, og der var måske oven i købet nogle, der lyttede.

Når jeg nu har tilladt mig at tale om værdier, så vil jeg også sige, at jeg synes, vi skal overveje vores kultur her i salen. Vi har alle noget, vi gerne vil sige til hinanden, det er altså utrolig rart, hvis der også er nogle, der vil høre på det.

Lise Helweg (V): Jamen jeg vil da også gerne følge og sige, jeg er da også glad for, at der er enkelte, der gider lytte til mig, hvis I altså ikke går, det ved man jo ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Så vil jeg også sige, at jeg er måske en lille smule overtroisk og en lille smule ked af, at jeg er nr. 13 i talertrækken, det synes jeg faktisk, I skulle have sprunget over, ligesom man springer 13. etage over i hotelverdenen.

Så kan jeg være forbavset over, at tænk der allerede er gået et år siden vores sidste budgettaler, det er jo fantastisk, så hurtigt tiden går.

Hvad skal vi så i Venstre være tilfreds med eller utilfreds med. Jo, Venstre er da tilfreds med, at fritvalgsordningerne på hjemmeplejeområdet er gået i gang. Venstre er dog utilfreds med de centrale Vaskeordninger og ønsker en større fleksibilitet her, det arbejder vi på.

Venstre er tilfreds med på vores eget initiativ, at videoovervågningsmuligheden bliver integreret i nye ældreboliger.

Venstre er også tilfreds med, at der på vores foranledning nu sker en samordning af forsikringer på alle plejehjem, således at vi kan sikre os, at beboerne bl.a. kan tilslutte sig en tyveriforsikring, der virker på trods af åbne døre og let adgang til plejehjemsboligerne. Denne borgergruppe bliver herefter ligestillet forsikringsmæssigt med andre borgere i København, og som alle andre borgere kan plejehjemsbeboere naturligvis fravælge en forsikringsordning. Det vigtige for os er, at de kender til muligheden.

I relation til den nye børnepakke er Venstre alvorligt bange for, at denne vil koste på en række andre områder, bl.a. i forhold til ældre. Venstre ønsker naturligvis at hjælpe børnefamilierne til at sikre et adækvat antal institutioner, men vil faktisk advare aftaleparterne om, at en for hurtig løsning af problemet vil berøre andre områder i en sådan grad, at det vil være uacceptabelt.

Som politikere har vi en pligt til at fordele midler på en sådan måde, at de øvrige forvaltninger ikke skal betale gildet, og det vil sige, at der her vil blive ydet dårligere service over for borgerne på andre områder. Der må være fornuft i tingene, også om et flertal af mine politikerkolleger allerede nu er ved at manifestere sig til næste valgindsats.

At Hovedstadens Sygehusfællesskab de næste år har en stigende underbalance af format, kan jo ikke overraske henset til, at der siden 1996 er betalt mere end 1 mia. kr., altså 1.000 mio. kr. tilbage til staten, at der er introduceret ny teknologi, nye operationsteknikker og nye dyre mediciner samt en intensiveret indsats mod kræft, samtidig med at der strammes op omkring budgettet. Der kan således reparerer på langt flere borgere i dag end for blot 10 år siden.

Der kan formentlig stadig effektiviseres, rationaliseres og introduceres nye arbejdsgange, men disse tiltag kan ikke opveje det økonomiske merbehov. Indlæggelsestiden bliver nu yderligere forkortet med det accelererede patientforløb, hvor der skulle kunne opnås en bedre behandlingskvalitet og en øget patienttilfredshed.

De udgående hospitalsfunktioner indebærer, at visse patientgrupper, der har nydt godt af den specialiserede ekspertise i sygehusene, nu overflyttes til primærsektoren, altså uden for hospitalsregi, som herefter skal geares til at yde den specialiserede ekspertise, der er nødvendig for, at borgeren bliver rask igen. Det vil sige, sådan som jeg ser det, betyde en stor omstilling i primærsektoren, og det vil koste mange ressourcer for kommunen både økonomisk og på det personalemæssige område, nemlig mere hjemmeplejepersonale og flere praktiserende læger.

Hertil kommer, at disse tiltag vælter hospitalets forpligtelser over på kommunen, og det er i min terminologi kassestækning, om end måske ikke bevidst. Jeg vil gerne betrygges med, at virkningen ikke bliver som her skitseret.

Der kan ikke herske tvivl om, at de stærke nedskæringer i HS vil påvirke det i øvrigt meget engagerede og hurtigtløbende personale i negativ retning. Venstre er ikke i tvivl om, at HS bør støttes bedre økonomisk, og her kommer måske børnepakken ind igen, i hvert fald indtil Strukturkommissionen har talt, og vi hen ad vejen får en ny sygehusstruktur i hele landet. Hvis HS-personalet taber gejsten, vil sygehussektoren tabe ånden.

Inden for primærsektoren skal der ses på de praktiserende lægers åbningstider. Det er faktisk ønskværdigt med mere fleksible åbningstider, hvor borgere i højere grad kan konsultere deres læge uden for borgerens arbejdstid. Også de praktiserende lægers telefontider må kunne forbedres, det er of-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

te næsten umuligt for en patient at komme i forbindelse med sin læge i den korte telefoni, som stilles til rådighed. Hertil kommer, at det vil være hensigtsmæssigt, at mindre skader ordnes hos borgerens læge frem for at belaste skadestuerne.

Dette vil naturligvis også fordrer en bedre og hurtigere kommunikationsmulighed mellem læge og en tilskadekommen, således at denne service kan ydes hurtigt og på betryggende måde af ens egen praktiserende læge.

Herudover fokuserer Venstre på oprettelsen af tværfaglige sundhedscentre eller helsecentre for den sags skyld, hvor ekspertisen kan få glæde af andres sundhedsfaglige baggrunde og derved kunne yde en bedre og hurtigere service over for vore borgere, fordi de er samlet et sted. De skal ikke henvises hist og pist rundt i byen, for at deres diagnosticerede lidelser kan samordnes og behandles på behørig vis.

Også forebyggelse skal optimeres i folkesundhedens interesse. Det er nu en gang langt bedre at forebygge end at kurere. Venstre finder det yderst bekymrende, at der findes flere og flere overvægtige borgere, især er det bekymrende, at så mange børn er overvægtige. Her må der sættes ind for at undgå de farlige følgesygdomme.

Hjælpemiddelcentralen har en overordentlig langsom arbejdsgang. Der har været mange borgerklager, der må derfor udvirkes en differentiering i nødvendigheden af, at f.eks. en ergoterapeut skal være involveret i alle former for hjælpemidler. Det er åbenbart her, man har den helt store flaskehals.

Man skal ikke vente i månedsvis på en rollator, en kørestol eller en lup til en svagtseende. Man skal oprette en kvikskranke til de mere enkle hjælpemidler og genudleveringer. Venstre vil følge dette område op.

På plejehjemsområdet er det vigtigt, at der nu kommer et kvalitetsgrundlag, således at der kan ydes en ens service til alle ældre.

Det er ligeledes vigtigt, at der oprettes flere dementafdelinger med et personale, der har eller får en særlig kompetence. Der skal også ses på det forholdsvise lille klientel af det, der kaldes vanskeligt placerbare ældre, som kan være meget aggressive og voldelige. Til dem skal der være en helt særlig ekspertise for deres egen skyld såvel som for andre beboeres skyld, og disse grupper skal ikke blandes. Det giver angst og usikkerhed og er vanskeligt for personalet at takle.

Vi skal arbejde med demensplanen, således at vi kan yde en bedre service til denne gruppe af borgere også.

Tilsynene på plejehjemmene fungerer tilsyneladende nu efter sidste års kedelige tildragelse. Det er min oplevelse, at tilsynene bliver modtaget som en støttende foranstaltning af personalet, og det siger jeg, fordi jeg faktisk har været med på et tilsyn. Det er vigtigt at lytte til beboerne, det er vigtigt at lytte til de ansatte, og det er vigtigt at lytte til ledelsen, og det er vigtigt at korrigere unøjagtigheder i tide, således at der ikke sker fejl. Plejehjemmene skal være et sted, hvor der ydes både pleje og omsorg, og hvor man udviser respekt for sine ældre medborgere. Vi skal værne om vore ældre, svage medborgere og lytte til dem, det kan vi lære meget af, det er min erfaring.

Venstre er i øvrigt tilfreds med, at plejehjemsbeboere nu får adgang til at rette henvendelse til Klagerådet, hvis de er utilfredse med servicen.

Herudover vil jeg ligesom Trine Scholtz også lige komme ind på Rygcentret, som jo nu er skåret ned til halvdelen, sådan som jeg ser det, måske fordi der er givet forkerte oplysninger omkring patientunderlaget. Det drejer sig om, at centret skulle være normeret til 4.000 patienter pr. år, hvoraf centret ifølge det oplyste behandler 2.500 patienter årligt, derfor medgik differencen til omstillingspuljen. Nu viser det sig, at centret er nomineret til de 2.500, og derfor har budgettet hidindtil faktisk dækket 2.500 patienter hverken mere eller mindre. Vi må se på, hvad vi kan gøre ved dette, idet centret jo, og det er utrolig vigtigt, med deres tværfaglige ekspertise fastholder de rygskadede på arbejdsmarkedet, et klientel, der typisk inden rygcentrets start, altså for 3 år siden, ville ende med arbejdsløshed, komme på dagpenge eller blive førtidspensioneret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Rygcentret kan betale sig både på det økonomiske og på det menneskelige plan. Det kan dog undre mig, at der ikke som forudsat i rapporten er sket en evaluering af centrets arbejde efter de 2 første år. Det forventer jeg faktisk vil ske snarest.

Så vil jeg lige til sidst komme ind på et andet af mine områder, og det er faktisk Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets område, idet det er som medlem af Børn og Ungeudvalget, altså os der tvangs-fjerner børn, jeg taler nu.

Dette område fordrer flere og flere økonomiske ressourcer og er et vanskeligt område at administrere. Man bør støtte op om de ramte familier så tidligt i forløbet som muligt med en virkelig massiv indsats i form af bl.a. en ny metode, som jeg har læst for nylig, som skal forebygge anbringelser og skabe mindre kriminalitet. Systemet hedder Multisystemisk terapi, hvor målgruppen er meget utilpassede hjemmeboende unge mellem 12 og 17 år, der har problemer med kriminalitet, misbrug, vold og anden negativ adfærd. Vi kan jo så sende en venlig tanke til Nørrebro.

Det er en massiv støtte til forældrene, der bl.a. ifølge denne metode lærer at sætte regler op for deres børn og se på, hvem der har primæransvaret for opdragelsen. Man sætter også ind i forhold til børnenes kammerater, lærere eller andre nøglepersoner. Det kan betale sig at sætte hårdt ind i hjemmet frem for at fjerne børnene, det viser Århus, idet man her har fået utroligt gode resultater med denne metode. Så det vil jeg da anbefale forvaltningen at se lidt nærmere på.

Når et barn har behov for at blive fjernet fra sit hjem, bør man nøje undersøge, om det er muligt at inddrage en ressourcestærk person i barnets nære eller måske fjernere familie som en regelmæssig og forudsigelig kontakt til barnet. Det er faktisk det, som vores socialminister, Henriette Kjær, også efterspørger. Det kan eksempelvis være en ressourcestærk onkel eller tante eller en bedstemor eller -far, som herefter indgår en aftale med kommunen om omfanget af støtten.

Det er jo sådan, at mange mødre eller fædre til et fjernet barn har så mange problemer selv, at de eksempelvis sjældent besøger barnet eller for nogles vedkommende aldrig, og det er som regel en stor sorg for barnet, som oven i andre vanskeligheder nu føler sig svigtet og også er det. Et familiemedlem, der har ressourcer til at støtte et sådant barn, vil være guld værd. Det er måske ikke så ofte, at man kan finde frem til en sådan løsning, men lidt har også ret, og man skal have øjnene åbne for muligheden.

Også tvangsfjernelse af mindre børn til en ressourcerig person i familien kunne komme på tale, således at barnet forbliver i sit eget familiemiljø med adækvat støtte fra forvaltningens side. Denne model ville også være god i forhold til fjernelse af børn med en anden etnisk baggrund.

Jeg ved godt at det formentlig vil blive en svær og tidsrøvende opgave for sagsbehandlere, men muligheden bør medtages i det videre forløb i en børnesag. Ikke alene er det mere menneskeligt, men jeg tror også, det er ressourcebesparende økonomisk. Der kan ikke herske tvivl om, at der skal tænkes nye tanker i børnesager både af menneskelige grunde, men også for at udnytte som sagt de økonomiske ressourcer på en mere optimal måde, altså få mere ud af hver krone, som vore borgeren overlader til vores administration.

Det var alt, hvad jeg havde at sige i denne omgang.

Johannes Nymark (A): Det skal være godt og trygt at blive gammel i København. I sig selv er byen utvivlsomt for ganske mange ældre en vidunderlig ramme med masser af udfordringer og oplevelser i byen. Vi ser da også mange søge til byen, fordi det netop er for mange og de fleste, der er det ressourcestærke menneske, der er byen København stedet, man gerne vil have sin tredje alder.

Men vi ved også, at storbyen kan betyde ensomhed og daglige besværligheder. Det er en udfordring for den kommunale indsats på ældreområdet.

Det kan ikke være en hemmelighed for nogen, at der i de seneste år har været endda ganske megen blæst omkring ældreområdet i Københavns Kommune. Ventelisterne til plejehjem var for lange, og aflysningerne i hjemmeplejen var alt for mange.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Det blev besluttet at stoppe endda planlagte lukninger af plejehjem, der blev afsat flere penge til hjemmeplejen. Sidste år blev der ligefrem afsat penge til nybyggeri af et nyt plejehjem i Kgs. Enghave.

Det sammen med forøgede bevillinger til plejehjemsområdet til køb af pladser i og uden for København skal være med til at skabe grundlag for, at vi i løbet af 1-2 år kan nå det erklærede politiske mål, at der højst må gå 4 uger fra det tidspunkt, hvor en ældre københavnere er blevet visiteret til en plejehjemsplads, og til en ledig plads kan tilbydes. De lange ventetider på plejehjemsområdet skal nu være en saga blot.

Flere penge til hjemmeplejen og andre initiativer har reduceret antallet af aflysninger til et absolut minimum. Men naturligvis opstår der stadig fejl og misforståelser, så det er vigtigt hele tiden at være opmærksom over for fejl og mangler og være klar til at rette op på fejl og misforståelser.

Et vigtigt arbejde i det seneste år har været, som flere ordførere har været inde på, at formulere en demenspolitik. Det er nu sket, og vi forventer, at der i 2004 vil ske en betydelig efteruddannelse af personale m.v., så alle kan blive rustet til at give demente ældre den relevante pleje.

Det er også vigtigt, at der gøres en øget indsats for at finde frem til ældre med demens og skabe en relevant plejeplan for dem. År 2004 bør blive året, hvor der bredt bliver sat gang i et arbejde med at skabe forbedrede forhold for de demente ældre i København.

Generelt må vi nok indstille os på, at de ældres behov i fremtiden vil være stadig mere forskellige. Derfor er det vigtigt, at hver enkelt med et plejebehov så vidt muligt får sit eget skræddersyede tilbud.

Samtidig skal man vist ikke være profet for at kunne se, at de ældre københavnernes behov generelt vil ændre sig endda betydeligt i de kommende år. Hverken hjemmepleje, plejehjem eller andre kan regne med at kunne køre videre ad kendte spor.

I den forbindelse er det vigtigt, at dialogen med ældrerådene og med det forholdsvis nye Rådgivende Ældreforum fastholdes og udbygges.

I det hele taget vil der være krav til alle dele af ældresektoren om dialog, åbenhed og vilje til at gå nye veje.

Jeg nævnte for et øjeblik siden faren for ensomhed som et særligt problem for ældre i storbyen, samtidig byder byen på mange oplevelsesmuligheder og aktivitetsmuligheder. Det er vel også en af forklaringerne på, at stadig flere seniorer vælger at vende tilbage til byen, når den tredje alder er ved at melde sig. Mange har forberedt sig på et nyt og aktivt byliv, men det gælder ikke nødvendigvis alle.

Derfor er det vigtigt, at vi medvirker til at skabe aktivitetssteder og netværk rundt omkring i byen, så bl.a. arbejdspladsernes daglige kontakter kan erstattes af nye netværk. Også her er behovet nok forskelligt fra person til person, men tilbud om aktiviteter, kulturelle tilbud, mødesteder osv. skal være til stede. Byen og dens mange tilbud er der, men der skal måske et lille puf til og måske andre at være sammen med, hvis byens muligheder skal udnyttes.

På sundhedsområdet skal der også ske en øget indsats for de ældre. Der er bl.a. nævnt den såkaldte nærgymnastik, og andre tilbud om fysisk aktivitet er med til at skabe fysisk og psykisk velvære. Særlige tilbud om idræt for ældre, som viser sig at være endda særdeles populære for ældre, medvirker i samme gode retning. Vi er i disse år vidner til en stadig stigende interesse for idræt blandt byens ældre. Denne øgede interesse må støttes. At aktiviteter inden for idræt og motion så også ofte skaber et godt socialt miljø er en sidegevinst, som bestemt er værd at tage med.

Belært af tidligere erfaringer skæres der i dette budgetforslag ikke ned på ældreområdet, selv om der fortsat, i modsætning til resten af landet, bliver færre ældre københavnere. Den situation bør give en reel mulighed for, at der nu kan skabes en ro på området, som kan give plads til en målbevidst kvalitetsudvikling af hele det københavnske ældreområde.

Det vil forhåbentlig også virke inspirerende for medarbejderne, så hjemmepleje, plejehjem osv. kan skabe ramme om gode arbejdspladser, som også vil kunne tiltrække nye medarbejdere, som vi allerede nu og ikke mindst i fremtiden har hårdt brug for. København kan og skal være rammen om et godt ældreliv. Mulighederne er der.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Gunhild Legaard (O): Nu hørte vi i fredags fra flere af budgettalerne, at omsorgen og plejen af ældre skal prioriteres højt, og den skal forbedres. Det vil Dansk Folkeparti kunne tilslutte sig et hundrede procent, men spørgsmålet er så hvordan.

Det er svært at få øje på, hvad de forskellige partier vil gøre for de ældre, når det foreslås, at hospitaliserede patienter nu skal endnu hurtigere hjem. I forvejen er det jo sådan, at hospitalerne arbejder efter apparatfejlmодellen og ikke efter et holistisk synspunkt, hvor man betragter mennesket som en helhed.

Igennem mange år har denne hospitalsmodel desværre også fundet indpas i hjemmeplejen og på plejehjemmene. Hjemmeplejen med flere og flere hjælpere omkring klienten, fordi den enkelte hjælper kun kan varetage en enkelt funktion. På plejehjemmene med mindre og mindre personale til fortsat tungere patienter. Det skal jeg i det følgende prøve at forklare nærmere.

Hjemmepleje bliver som regel sat i stand efter en indlæggelse, før eller siden bliver den lille 2-værelses ene rum omdannet til et mindre plejehjemsdepot. Patienten, som nu er blevet bruger, kan se hen til en evig venten på mange forskellige personer, som kun lige kan tage sig af et bestemt problem, en til at hælde medicin op, en til hygiejne og påklædning, en til rengøring og en til indkøb, eller hvis brugeren er i stand til selv at ringe til Indkøbscentralen, ja, så er der ventetid på at få det bragt ud, ofte flere dage, og ventetid på den varme mad.

Denne model er blevet afprøvet i årtier, og den fungerer ikke. Utallige er de klager, som patienter og pårørende har indgivet over ventetider og omsorgssvigt. Ja, jævnligt bliver der ikke engang ringet afbud til den ventende klient, som er bondefanget hele dagen i sin venten på dette eller hint.

Om den sidste nye ordning, hvor brugeren selv skal kontakte en indkøbscentral for at bestille varer, har jeg hørt, at hjemmeplejen blot har fået endnu mere travlt med ekstra besøg hos brugeren, når de over alarmkaldet forklarer, at de hverken har vådt eller tørt i huset, for de kan ikke finde ud af bestille varerne, eller de har en depression, som gør dem ude af stand til at foretage sig praktiske gøremål.

Tilstande, som forværres af mangel på kontakt med og stimulation fra nogle få personaler, som interesseret sig for dem som et helt menneske.

Det drejer sig om en gruppe af de allerallersvageste ældre medborgere, det er dem, vi svigter.

Fra Dansk Folkepartis side vil vi foreslå, at der bliver ryddet rigtig grundigt op og lagt en ny strategi for ældre, som har brug for hjælp.

For det første, ældre sygdomsramte har særlig brug for rekreation, pleje, omsorg og genoptræning efter et hospitalsophold. Dansk Folkeparti foreslår derfor, at man til de fremtidige til de lokale sundhedshuse knytter en afdeling med ovennævnte funktioner. Det vil gøre patienten bedre rustet til at genopbygge ressourcer og dermed forebygge indlæggelser, som netop ofte sker i den første tid efter en indlæggelse, og færre indlæggelser sparer penge.

For det andet er der fortsat brug for hjælp i hjemmet, så skal brugeren ikke trættes med et hav af forskellige personer. Dansk Folkeparti foreslår, at brugeren får en fast person tilknyttet, som i højere grad kan dække omsorg, rengøring og indkøb evt. madlavning og gerne sammen med brugeren. En form for hjemme hos'er eller støttekontaktperson eller hjemmevejleder, kært barn har mange navne. Det giver større trykthed, tilfredshed og bedre kommunikation for brugeren. Det giver også større tilfredshed og ansvarsfølelse hos personalet og dermed færre sygedage.

For det tredje, når brugeren selv føler, han har brug for at være tættere på ligestillede, skal det kunne lade sig gøre at kunne komme i ældrekollektiv, eller hvorfor dog ikke kalde det ved det udmærkede navn, alderdomshjem, et sted, hvor der er rart og hyggeligt, god tid og til sidst, når den tid kommer, pleje og udvidet omsorg. Det vil være med til at bevare personens selvfølelse og selvbestemmelseret. At opleve en god og tryk alderdom med minimal frygt for de sidste leveår, sygdom og død.

I Dansk Folkeparti føler vi os overbeviste om, at dette er vejen frem. Det er en omlægning af for håndenværende ressourcer. Det vil ikke alene skabe bedre forhold for de ældre, det vil også skabe bedre forhold for personalet med langt mindre sygefravær til følge og dermed igen bedre økonomi.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Dansk Folkeparti ønsker samtidig mere og mere uddannet personale på plejehjemmene. Det er helt uacceptabelt, at der overhovedet er uddannet personale på vore plejehjem og hjemmeplejen.

På hospitaler, over alt i psykiatrien, i bofællesskaber, ja sågar i vores fængsler har personalet selvfølgelig en uddannelse. Men det ser man stort på, når det gælder mennesker, der ikke alene er gamle, nedslidte og skrøbelige, men også syge, demente eller på andre måder handicappede.

På plejehjem byder man eksempelvis brugere, patienter og personale en normering på 2, 2 i aftenvagt til 28, og så en sygeplejerske, som trisser på flere afdelinger og mest tager sig af medicin. Det kan ganske simpelt hen ikke lade sig gøre at yde noget, der blot tilnærmelsesvis ligner pleje og omsorg med de forholdstal.

Modsat er der på en gerontopsykiatrisk afdeling med 14 patienter 3 veluddannede personaler i aftenvagt, og på et hospice er der til 10 patienter 3-4. Forskellen er tydelig.

Her fra talerstolen lød det forleden, at vor vigtigste opgave er at byde alle vore borgere god service. I så fald skal omsorgen og plejen af ældregruppen have et mere end tiltrængt løft nu.

Morten Kabell (Ø): Det er jo godt at være tilbage, nu har jeg i 1½ år været uden for murene, ude i den omskiftelige verden, hvor tingene bevæger sig nå ja på en anden måde, end vi gør inden for murene på Rådhuset.

Så er det jo rart at komme tilbage til BR-salen, budgetdebatten og opleve, at alt er trygt og godt og ved det gamle. Et antal budgetordførere holder om torsdagen sine taler, som de har forberedt, skrevet med, omdelt, og som ingen lytter efter, og om mandagen så går resten af Borgerrepræsentationen på talerstolen og holder nogle forberedte taler, som meget få hører efter, som er blevet omdelt i mange tilfælde. Nå ja, så spises der middag rundt omkring, der er ikke den store debat, der er ikke den store dialog. Det er jo godt at se, at der ikke er noget, der har forandret sig.

På linje med Jens Kjær vil jeg egentlig også godt opfordre formandskabet til at kigge lidt på de forslag, de initiativer, der har været rundt omkring fra mange forskellige mennesker igennem de sidste mange år på, hvordan man kan ændre, reformere denne debatform til at skabe en mere reel debat, en reel dialog.

København har masser af penge, siges det, og der er jo ikke nogen krise i København. Det er der selvfølgelig heller ikke, hvis man alene kigger på de fremadrettede ting, der fremgår af budgettet. Inspireret af Kultur- og Fritidsudvalget, som jo var litterære i de fleste af deres taler, alle havde fundet Shakespeareindlæg, så faldt et andet citat mig i hovedet, da jeg skrev min tale, eller da jeg skrev i hvert fald kommentarer til den undervejs: "Måden at knuse borgerskabet på er at male dem gennem beskatningens og inflationens møllesten."

Det går ikke så godt for inflationen, men lad os bare holde fast i citatet. Det er Vladimir Lenin, der for mange år siden kom med denne måde, hvorpå venstrefløjen kunne skabe forbedringer.

Vi bruger gode penge i København på en børneplan uden at brandbeskatte borgerne. Vi bruger andre måder end dem, Lenin brugte tidligere på århundredet, vi investerer i byens fremtid på en helt anden måde, og det er godt, for det har været nødvendigt.

I det forelagte budget er der et rådighedsbeløb, som er meget lille, 142 mio. før underskuddet i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen er regnet ind. Spørgsmålet er, om det går så godt i København.

På de områder, som jeg har æren af at arbejde på de her måneder, der vil et budget som det fremlagte være ubærligt, næsten 400 mio. kr. skal sygehusvæsenet bløde næste år, det kan ikke lade sig gøre. De 160 er allerede indregnet i budgetterne sådan da, for besparelserne er ikke specificeret.

De næste 227 mio. kr. skal denne forsamling og vore kolleger på Frederiksberg ud at finde.

Men kommer denne ubalance så som en overraskelse, næh, for at regeringens tilskud til HS falder, det har vi vidst i 10 år. Men de 2 kommuner har ageret som Lord Nelson for snart 200 år siden, holdt kikkerten for det blinde øje.

Enhedslisten vil ikke være med til massive forringelser af sygehusområdet, og det er det, der vil blive konsekvensen af budgettet, som det ligger i dag. Vi medvirker ikke til besparelser på op mod 400

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

mio. kr. Til gengæld er vi villige til i samarbejde med andre gode kræfter at være kreative, næsten i ekstrem grad og aktive for at finde en finansiering, der kan løse problemerne.

For Enhedslisten er sygehusene centrale i vores del af budgetdebatten og vores budgetudspil.

Der er grund til ikke at lave massive forringelser for de københavnske patienter, tværtimod er der grund til at udvikle sygehusene, til at tænke i andet end behandling, til at tænke forebyggelse ind som en langt mere central del af de københavnske sygehuse.

Enhedslisten vil tænke fleksibilitet og kreativitet ind i sygehusvæsenet, ikke således at den enkelte ansatte skal arbejde mere og på de vilkår, som ledelsen ensidigt måtte ønske det, men i gensidighed, så den enkelte er med til at fastlægge arbejdsvilkår og arbejdstider.

Københavns og HS' personale har et kæmpepotentiale, der ikke bliver udnyttet, konsekvensen er dels dårlig ressourceudnyttelse, dels en til stadighed øget utilfredshed med arbejdslivet for de ansatte. Når den ansatte oplever, at arbejdstidsaftaler ikke overholdes fra ledelsesside, at overarbejde hører til dagens uorden, at vikarbureauer æder sig ind på arbejdstiden og på arbejdspladsen, og at vikarløsninjerne kunne have været undgået ved en fleksibel og gensidig aftalt udnyttelse af de ressourcer, der allerede er på afdelingen. Så er resultatet utilfredshed, manglende engagement og en manglende forståelse for, hvorfor den politiske-administrative ledelse tænker og arbejder, som det sker.

Ofrene, prisen kommer dels personalet til at betale, dels københavnere på vores sygehuse. Skylden ligger på det politiske og administrative niveau, men regningen udskrives uden for murene. Det vil vi gøre op med.

Sundheds- og Omsorgsudvalgets budget udviser også betydelige besparelser, rationaliseringer og besparelser uden konsekvenser for den enkelte borger, det er fint, hvem har noget mod at skære ned på administration, hvem har noget imod enklere og billigere papirgange.

Men desværre er det ikke kun det, besparelserne handler om, vi ser Rygcentret reelt set blive sat i spil. Lad mig her slå fast, at Enhedslisten ikke medvirker til en reel lukning af Rygcenteret. Af flere grunde, først og fremmest fordi Rygcentret spiller en væsentlig rolle og laver et forrygende godt stykke arbejde.

For det andet fordi Rygcentret er nødvendigt for københavnere. Vi vil ikke skulle holde op med at bruge et sted som Rygcentret, bare fordi det reelt set spares væk.

For det tredje fordi det også er dårlig økonomi, fordi konsekvensen vil være ubærlig andre steder i det kommunale system, en lukning for at spare penge i denne forvaltning vil kun betyde yderligere udgifter for f.eks. familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen.

Den demenspolitik, der er på vej gennem Rådhuset er god, men holdninger uden handlinger er betydningssløse som, nå ja også Che Guevara sagde det. Enhedslisten vil i vores udspil og i de forhandlinger, der kommer, bevilge et beløb til at føre demenspolitikken ud i livet, for uden midler nytter vedtagelsen af en fornuftig politik ikke.

For et par år siden var Enhedslisten med til at ensarte og forbedre standarderne for de ældre i København. Det betød bl.a., at modtagerne af hjemmehjælp skulle tilbydes grundig rengøring. Denne betydelige forbedring, som mange ældre har været glade for, og ingen i denne sal ville vel selv leve uden at få gjort grundigt rent en gang imellem, den står reelt set for fald. Besparelsen er lille, og Enhedslisten vil prioritere i vores budgetudspil at få pengene tilbage i budgettet. Alt andet vil være at holde de ældre i kommunen til grin, gøre os selv til løftebrydere. Og også de ældre i kommunen har altså krav på at få en stabil offentlig service, vi kan ikke være andet bekendt.

Et andet område, som jeg skal nævne i dag, som jeg skal ind på, er havnen, det blå område, som nå ja en gang imellem i hvert fald bugter sig gennem byen. Det har været et andet område, hvor flertallet herinde i Borgerrepræsentationen har ført politik for pengene frem for befolkningen. Københavns havnefront er i dag præget af glas, stål og betonpaladser, store firmaer holder til sammen med luksuslejligheder, hvor man ikke engang behøver at betale skat til byen for at bo.

Vi vil give havnen tilbage til københavnere, der er en Blå Plan i høring, og det er et lille skridt i den rigtige retning. Men ordene skal igen følges op af handling, derfor må kommunens flertal holde op

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

med at ligge på ryggen, hver gang en bygherre har et ønske. Kommunen skal stille krav, krav til kvalitet, krav til at der bygges boliger, krav til at boligerne er til at betale.

Enhedslisten har altid bakket op om husbåde, faktisk har Enhedslisten med forgængerpartier gennem de sidste vældigt mange år krævet plads til netop husbåde. Vi kræver adgang til vandet for københavnernes, på samme måde som københavnernes har adgang til vandet. Men adgangen til vandet kræver også, at husbåde ikke bliver lagt som strandvejsvillaer på vand, som betonklodser, der spærrer vores adgang til vandet.

Enhedslisten vil ikke medvirke til, at havnens nære miljøer som f.eks. Nokken smadres af hverken strandvejsvillaer eller de massive industriparklignende samlinger af såkaldte husbåde. Enhedslisten kræver liv på vandet, ikke beton.

I den forbindelse kan man i denne sommer se, hvor stor en succes, havnebadene var. Igen er det et tydeligt udtryk for, at københavnernes vil have adgang til vandet.

Budgetforhandlingerne skal til at begynde, og med Lenins ord: "Der er ingen moral i politik, der er kun nytte. En skurk kan være nyttig, netop fordi han er en skurk.", vil jeg håbe, at jeg og de øvrige 4 medlemmer af Enhedslistens Gruppe bliver flittige gæster ved budgetforhandlingerne.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så vil jeg nu lige oplyse Morten Kabell om, at det var Kirkegaard, Kultur- og Fritidsudvalgets medlemmer citerede, og ikke Shakespeare – sådan bare lige oplysningspligt ... (*Afbrydelse*). Ja, der var et enkelt medlem, det er indrømmet.

Lars Engberg (A): Nu kan jeg forstå på Morten Kabell, at det der med forberedte taler, det er virkelig noget, der tilhørte fortiden, hvorefter han går op og holder en længere tale, som var skrevet ned stort set hvert ord inklusive citater.

Men det jo rigtigt nok, der er jo ikke meget debat og dialog ved sådan nogle forberedte taler, til gengæld er der signaler og budskaber. Jeg hørte jo f.eks. med stor fornøjelse på, hvad Morten Kabell sagde, ikke mindst om HS, så det er jo altid et eller andet. Fordi det er det, jeg vil snakke om, det er HS, og det er der jo ikke noget underligt i som bestyrelsesformand og med et ønske om at deltage i budgetforhandlingerne.

Det budgetforslag, der er fremlagt her fra HS, det er det niende, siden HS blev oprettet i 1995. Jeg synes, at man skal se det budgetforslag her, som jo ikke er specielt prangende i lyset af de meget flotte resultater, som HS faktisk har nået indtil nu.

Det er også derfor, det undrer mig, når Charlotte Wieth-Klitgaard i sin ordførertale kan nå til den konklusion, at HS ikke har været i stand til at nå sit mål om rationaliseringer. Det er faktisk sådan, at siden 1995 er det lykkedes for HS at sikre varige driftsbesparelser på mere end 1,3 mia. kr. Det er besparelser, som langt overstiger reduktionen i statstilskuddet i den samme periode.

Det er også sådan, at nettodriftsudgifterne pr. indbygger i HS er nedbragt så meget, at HS i dag ikke er dyrere end resten af landet, end amterne pr. indbygger, når der tages højde for befolknings sammensætningen.

Så skal det da endelig også nævnes, at HS-hospitalerne i løbet af 2002 som de første her i landet og hidtil eneste er blevet akkrediteret efter internationale standarder. Der er en storstilet it-strategi, som både vil give bedre kvalitet og færre driftsudgifter, som er ved at blive gennemført.

Så jeg synes, det er meget imponerende, hvad der er opnået i den tid, HS har eksisteret, og jeg synes, at medarbejdere og ledelse på hospitalerne fortjener stor os for den indsats, der er ydet.

Jeg vil da også sige, at det var da med nogen tilfredshed, at jeg også noterede, at det var sådan et synspunkt, som de fleste talere i torsdags var enige i.

I bestyrelsen besluttede vi i august måned sidste år at nedsætte et udvalg, som skulle belyse HS' økonomiske grundlag fra 1904 frem til og med 2007. Det blev selvfølgelig nedsat, fordi man allerede dengang kunne forudse, at der var en betydelig økonomisk ubalance, som det hedder i det sprog, økonomisk ubalance i HS fremover, bl.a. fordi statstilskuddet faldt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Så det er da rigtigt nok, det er noget, vi har vidst i lang tid, men det er så også derfor, man fra HS' side har råbt vagt i gevær i god tid.

I det udvalg, der blev nedsat sidste efterår, sad repræsentanter for Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune, fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet, fra Finansministeriet og selvfølgelig også fra HS. Der kom en rapport her i april måned, og det budgetforslag, der ligger nu, er udarbejdet på grundlag af udvalgsrapporten. I den rapport blev ubalancen før besparelsesforslag opgjort til godt 400 mio. kr. i 2004, og som så vokser til 1 mia. kr. i 2007.

Det er der 3 hovedforklaringer på. For det første så har HS en række udgifter til formål, som i virkeligheden som regel ikke kan afvises. Der er f.eks. i det budgetforslag, som ligger nu og er sendt frem til vores behandling her, indarbejdet en vækst på 45 mio. kr. til udbygning af kræftområdet. Det er sådan en udbygning, der er nødvendig for at imødekomme de mest presserende behov, hvis vi skal opfylde anbefalingerne i den nationale kræftplan, som vi har tilsluttet os.

Merudgifterne går bl.a. til at anskaffe nyt apparatur, udskifte gammelt apparatur, som er blevet forældet, og så går det også til at udvide kapaciteten på kræftområdet, sådan at patienterne kan behandles inden for de garanterede tidsfrister. Præcis på kræftområdet er der jo en egentlig garanteret tidsfrist. Det er den ene forklaring, reelt uafviselige udgifter.

Den anden forklaring er selvfølgelig den, alle kender, nemlig at statstilskuddet bliver nedtrappet, det er for øjeblikket en nedtapning på 140 mio. kr. om året. De der 100 mio. kr. om året bliver jo prisreguleret, havde jeg nær sagt desværre, så det er altså nået op på 140 mio. kr. nu.

Den tredje forklaring er, at netop i år 2003 var vi i den heldige situation, at der var et overskud fra 2001, som kunne overføres, det var ganske stort, men det overskud er der ikke i 2004, og det må så også indgå i budgettet.

Det er klart, at HS som alle andre skal rationalisere. Vi skal løbende afsøge mulighederne for at varetage opgaverne mere effektivt, end vi gør. Jeg synes, at budgetforslaget for 2004 for HS igen i år lægger op til stramme økonomiske rammer. Der er foreslået besparelser på 166 mio. kr., det svarer til 2,3 pct. af nettoudgifterne, eller hvis vi skal sammenligne med de kommunale besparelser, så svarer det til 2,6 pct. af lønsummen.

Jeg nævner tallet, fordi det, som man jo traditionelt gennem mange år i København har sparet til omstillingspuljen, det er knap 2 pct. af lønsummen. HS har altså sparet mere, nemlig 2,6 pct. Det ligger allerede i de 100 til godt 160 mio. kr., som er besparelser, der indgår i det budgetforslag, vi behandler.

Det er foreslået i budgetforslaget, at der systematisk indføres accelererede patientforløb, og det kan give besparelser i størrelsesordenen 10 mio. kr. i 2004. Accelererede patientforløb gør det muligt på én gang at opnå en bedre behandlingskvalitet og større patienttilfredshed, samtidig med at hospitalsopholdet afkortes.

Så man kan altså få bedre kvalitet for færre penge og dermed en effektivisering. Det er vigtigt, som flere har været inde på, at arbejdet med at indføre de her accelererede patientforløb sker i et tæt samarbejde med kommunerne. Jeg vil gerne understrege, der er ikke meget, der tyder på, at kommunerne belastes økonomisk af de accelererede forløb, netop fordi forløbene er mindre belastende for patienterne. Så der er ikke tale om kassetænkning.

Nu er jeg vidende om, at sundhedsborgmesteren senere på aftenen vil oplyse, at der er lavet en undersøgelse, jeg ved ikke, hvor foreløbig den er, i sundhedsforvaltningen, som viser, at der er måske et par millioner, der overføres til kommunen, og det kan jeg ikke sådan anfægte og vil ikke anfægte på stående fod, men vil sige, at det vil jeg mene, at det må vi jo så undersøge i fællesskab sundhedsforvaltning og HS. Men i hvert fald i det store og hele vil der ikke blive overflyttet udgifter til kommunerne.

Et andet besparelsesforslag er at bruge udgående hospitalsfunktioner mere, særligt til at behandle kroniske patienter. Det kan være diabetes, det kan være kroniske lungesygdomme, det kan måske være nyresygdomme. Det forventer man også en besparelse på 10 mio. kr. på som resultat af faldende sengeforbrug.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg ser et klart perspektiv i at indføre nye samarbejdsformer, hvor den specialiserede ekspertise på sygehusene kan udnyttes også i primærsektoren. Både fordi behovet for indlæggelse kan reduceres meget betydeligt uden at belaste det primære sundhedsvæsen, men også fordi patienttilfredsheden bliver forøget, bl.a. fordi det er nemmere for den kronisk syge patient at få en nogenlunde normal hverdag til at hænge sammen, hvis den kronisk syge patient kan undgå disse hyppige indlæggelser på hospitalet.

Jeg synes, at både accelererede patientforløb og udgående hospitaler hører til kategorien af positive besparelser, fordi både et bedre patientforløb og muligheden for at blive behandlet i hjemmet er initiativer, som både patienterne selv og de pårørende og medarbejderne har gode erfaringer med. Det er gode besparelser, også fordi de ikke vælter udgifterne over på kommunerne.

Men der er også i budgetforslaget fra HS oplistet et forslag, som kan opfattes som serviceforringelser over for borgerne, som også Karin Storgaard var inde på i torsdags. Det gælder bl.a. forslag om natlukning af skadestuer på Frederiksberg Hospital og Amager Hospital, som vil jeg sige er fagligt fuldt forsvarlige, og som i realiteten berører ganske få mennesker.

Det er sådan, at mellem 5 og 9 personer besøger skadestuerne mellem midnat og 6 næste morgen, det er den periode, som forslaget går på at natlukke skadestuerne, mellem 5 og 9 personer, og til det har man et beredskab på skadestuen på 3-4 stykker på hvert hospital.

Men det er klart, at selv om forslagene berører meget få mennesker, og vi naturligvis på de 2 hospitaler vil tage hånd om dem, der så kommer alligevel, så er det da noget, der giver anledning til meget debat, fordi der er et nært tilbud, der risikerer at forsvinde.

Men altså i lyset af den økonomiske situation, som HS er i, så mener jeg, at det er forsvarligt at fastholde denne besparelse. Det er der så også, som man kan se det af dagspressen, andre sygehusvæsenere, som foreslår det samme, bl.a. i Københavns Amt.

Jeg skal så også om besparelsesforslagene for god ordens skyld korrigere både Mikkel Warming og Charlotte Wieth-Klitgaard og nu her senest Morten Kabell, der sagde, at store dele af de foreslåede besparelser ikke er udmøntet endnu. Det er ikke helt rigtigt, det er heller ikke helt forkert, men det er heller ikke helt rigtigt.

Så lad mig lige sige, at de der 90 mio. kr., der står under "øvrige besparelser", det dækker over en lang række mindre besparelsesforslag fra de enkelte hospitaler. Og på side 37-38 i budgetforslag er nævnt hovedområder over, hvad de øvrige besparelser er for nogle. Der er altså navn på dem.

Budgetforslaget for HS blev jo førstebehandlet i bestyrelsen den 25. juni og herefter oversendt til kommunerne. Der er, som I ved alle sammen, for at nå balance på budgettet, så er der indarbejdet en forhøjelse af det kommunale bidrag med de 227 mio. kr.

Dette finansieringsbehov på 227 mio. kr. skyldes, som jeg har nævnt, for en stor dels vedkommende et fald i tilskuddet fra staten på 142. Så er der et fald i finansieringen på 24 mio. på overførsler fra tidligere år.

De resterende 61 mio. kr. omfatter de merudgifter i budgettet, som er vurderet som svært afviselige eller reelt ikke afviselige, som det hedder, bl.a. på kræftområdet, som jeg var inde på. De 61 mio. skal sammenholdes med den forhøjelse af bloktilskuddet på 68 mio. kr. til København og Frederiksberg, som er en konsekvens af aftalerne mellem amterne og regeringen for 2004.

Når vi fratrækker det beløb, som skyldes, at HS har et indtægtstab, især det faldende statstilskud, så svarer det beløb, som HS anmoder kommunerne om, til den udgiftsvækst, som er aftalt mellem amterne og regeringen.

Jeg håber, at vi finder en løsning på ubalancen i HS' økonomi, meget gerne en langsigtet løsning, så vi får mulighed for at koncentrere os om de mange udfordringer, som HS står overfor.

Så et par ord om strukturdebatten, fordi det er vel en af de største udfordringer for amter og kommuner og HS i de kommende år, de ændringer i den politiske og administrative struktur, som alle forventer kommer.

Det er jo helt naturligt, at placeringen af sygehusopgaverne, sundhedsopgaverne, men også måske især sygehusopgaverne, spiller en meget afgørende rolle i strukturdebatten, simpelt hen fordi hvis der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

skal være et regionalt niveau, ja, så er det sygehusopgaven, der kommer til at bestemme omfanget af de enkelte enheder.

Jeg mener, at der er brug for at se med kritiske øjne på strukturen herhjemme, ikke mindst på sygehusområdet, hvor behovet for en organisering i større og mere sagligt bæredygtige enheder bliver stadig mere aktuell i takt med, at der bliver mere og mere specialisering.

Jeg er enig med flere talere i, at en ny struktur skal være langtidsholdbar, sådan at de streger, der bliver tegnet på landkortet, ikke skal viskes ud igen om få år.

Jeg er også enig med bl.a. Ben Haddou og Charlotte Wieth-Klitgaard i, at HS er ikke en superdemokratisk konstruktion, og jeg mener, at erfaringerne fra HS kan give et vigtigt bidrag i debatten om de fremtidige regioner.

Vi gør i HS meget for at ruste os til de nye udfordringer både internt og i samarbejde med de omkringliggende amter. I HS vurderer vi løbende, om det fagligt og økonomisk vil være hensigtsmæssigt for at følge op på HS' sygehusplan 2000, som jo nu er gennemført, vi vurderer, om det er rimeligt at gennemføre yderligere specialesammenlægninger i HS.

Så netop nu er der nogle i gang med at se på at få et samlet billede af specialefordelingen. Det er én ting.

Derudover så har HS indledt møderækker, kan man vist godt sige, med de nærmeste amtslige samarbejdspartnere for at drøfte nuværende og fremadrettede samarbejdsmuligheder. Vi holdt i april måned et, synes jeg, meget konstruktivt møde med Københavns Amt, som resulterede i aftaler om konkrete samarbejdsprojekter, bl.a. et fælles initiativ til at nedbringe vikarforbruget og også et øget samarbejde inden for 2 mindre specialer, nemlig kæbekirurgi og håndkirurgi.

I august her i denne måned har vi holdt et konstruktivt møde med Frederiksborg Amt om mulighederne for at styrke samarbejdet.

Så vil jeg sige lidt om samarbejdet mellem HS og de 2 kommuner, København og Frederiksberg. Jeg synes, der er en god dialog både mellem politikere og embedsmænd. Det er selvfølgelig en dialog, som jeg håber kan fastholdes og styrkes.

Et eksempel, hvor der er grund til tilfredshed med samarbejdet mellem HS og København, er kommunens indsats for at nedbringe antallet af borgere, som venter på en plejehjemsplads. Der har faktisk indtil nu været et stort problem, men nu er problemet stort set løst. Så lad mig tilføje, at nu mangler vi bare at finde en løsning for alle de psykiatriske patienter, som mangler kommunale botilbud. Det kommer, håber jeg.

Jeg vil gerne benytte lejligheden i dag til at invitere kommunerne til et endnu tættere samarbejde med HS. I aftalerne mellem kommunerne, både København og Frederiksberg og regeringen, blev der åbnet op for, at vi kan prøve nye veje, f.eks. ved at undersøge mulighederne for en ændret arbejdsdeling på sundhedsområdet mellem sygehuse og den primære sundheds- og sociale sektor.

Der er flere af talerne, der har nævnt det, jeg vil godt gentage, det er klart, at vi som både amt og kommune har nogle særlige unikke muligheder, som bør udnyttes.

Jeg forventer således, at vi snart kan fremlægge et udkast til aftale på genoptræningsområdet og fremlægge det til en behandling politisk. Den vil åbne op for mere konkrete initiativer på genoptræningsområdet. Man kunne jo f.eks. overveje at oprette genoptræningscentre drevet af HS og Københavns Kommune i fællesskab.

En anden mulighed, som bl.a. sundhedsborgmesteren har foreslået, er at oprette sundhedscentre. Jeg kan bestemt godt se, at der kan være fordele ved sundhedscentre, og jeg er meget åben overfor at få drøftet, om arbejdsdelingen mellem kommunen og HS kan være anderledes. Arbejdsdelingen er noget, vi har fokus på og løbende drøfter, bl.a. i forbindelse med de 2 seneste analyserapporter om HS' økonomiske grundlag.

Jeg vil så også samtidig advare imod at tro, at det at oprette sundhedscentre i hovedstaden, kan løse HS' økonomiske problemer. Snak om gennemførelse af sundhedscentre, dialog om sundhedscentre må ikke blive en sovepude for at tage stilling til den meget store økonomiske ubalance i HS i de kommende år. Det er heller ikke det, jeg hører, men jeg synes bare, at det skal siges alligevel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg vil også godt opfordre til, at vi forholder os så nuanceret som muligt til sundhedscenter-tanken. Det er klart, at selve ideen med sundhedscentre giver nok mere mening i de dele af landet, hvor afstandene er større, det med den manglende nærhed til sundhedstilbud er jo ikke ligefrem et kæmpeproblem i København.

Spørgsmålet er også, om der er penge at spare, eller om centrene risikerer at blive et fordyrende ekstra led, det sidste må ikke ske, det tror jeg, vi alle sammen er enige om. Det er under alle omstændigheder noget, der skal undersøges nærmere.

Jeg kan sige, at på Amager Hospital bliver det for øjeblikket systematisk undersøgt, i hvilken udstrækning sundhedscentre kan overtage opgaver fra hospitalernes medicinske afdelinger. Den undersøgelse forventes færdig i næste måned.

I Finland er der indført sundhedscentre, erfaringerne fra Finland viser, at de ikke er helt enkle at oprette, og det er i hvert fald sikkert, at det ikke er muligt, tror jeg, bare at kopiere den model, der er i Finland.

F.eks. er de praktiserende læger i Finland kommunalt ansatte og har altid været det, eller i hvert fald i lang tid været det, og jeg har noteret mig, at PLO, De Praktiserende Lægers Organisation, indtil videre i hvert fald ikke har været udelt begejstrede ved tanken om kommunale ansættelser.

Så det er nok en vanskelig vej at betræde, så på mange måder kan oprettelsen af sundhedscentre blive en vanskelig øvelse.

Men som sagt, jeg og vi og HS medvirker meget gerne i en dialog om sundhedscentre og dermed også en dialog om den arbejdsdeling, der må være mellem HS og den primære sundhedssektor.

Hvis jeg til sidst skal vende tilbage direkte til budgetforslaget, så må jeg nok konstatere, at det samlede billede af HS' økonomiske fremtid ikke tegner lyst. Vi har sådan set i HS brug for en langsigtet løsning på ubalancen, det bliver meget svært uden en langsigtet løsning at fastholde det kvalitetsniveau i behandlingstilbuddene, som vi ønsker, og som københavnernes også forventer.

Som sagt, her i 2004 står vi, efter at der er gennemført et større analysearbejde, og hvor alle de implicerede parter, staten og de 2 kommuner, er enige om de økonomiske forudsætninger, og efter at der er gennemført besparelser på 160 mio. kr., ja, så mangler der stadig et udestående finansieringsbehov på 227 mio. kr.

Når vi så fratrækker det beløb, der skyldes, at HS har et indtægtstab, altså det er især, at statstilskuddet falder væk, ja, så svarer det beløb, som HS beder kommunerne om, som sagt til den udgiftsvækst, der er aftalt mellem amter og regeringen.

Jeg håber, at vi kan finde en løsning i fællesskab, så HS fortsat kan varetage sine opgaver forsvarligt, og så borgerne i de 2 kommuner, København og Frederiksberg, stadig væk kan føle sig trygge ved, at der er behandlingstilbud af høj kvalitet til rådighed, når der er behov for det.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til Bygge- og Teknikudvalget.

Ole Hentzen (C): Mange ordførere har talt meget om aktiv borgerdeltagelse, engagement, ikke mindst når vi snakker om, hvordan skal vores by se ud i fremtiden, og fremtiden er som ikke den der om 50 år, men også den nærmeste fremtid.

Til det brug har vi inden for det område, som jeg vil tale om i aften, altså det fysiske område, planlægningsområdet, jo udviklet nogle debatfora, som i hvert fald i relation til deltagelse fra borgerne i nærområderne ikke lader noget tilbage at ønske. De møder op, de får et materiale, som vi har forsøgt at gøre så let læseligt, men stadig dansk, juridisk korrekt som overhovedet muligt. De får svar på tiltale, når ønskerne bliver for, ikke idiotiske, men for flippede, fordi oftest er det jo lokalplaner, og herved snakker vi om planer, hvor en bygherre ønsker et byggeri, og som nu skal ud i en offentlig høring, inden dets gennemførelse kan realiseres.

Det er en god ting, jeg tror, alle synes, det er en god ting som et supplement til, at folk naturligvis kan komme med de skriftlige indsigelser, som så bliver behandlet i det normale embedsmandsapparat og derefter af politikerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Der er altså en god samklang mellem denne offentlige deltagelse og så denne aktivitet, som senere byggemæssigt skal finde sted.

Så er der alt det andet spændende, som vedrører den fysiske planlægning, som borgerne elsker at gå op i, og som jo er godt, når der er indhold. Det er jo altså det andet spændende, som foregår, det er Amager Trafikplan, det er Østerbro Trafikplan, det er hastighedsplaner, det er trafikikkerhedsplaner, det er blå planer, det er grønne planer, det er parkplaner, ja, you name it, der er masser af gode planer.

Vi har sådan rimelig seriøst i dette udvalg behandlet dem alle, og de er blevet forelagt Borgerrepræsentationen, og de er blevet jaget ud til folkets høring. De engagerer sig, og de sender breve ind, og det er mails, og der bliver svaret på dem. Så hver gang så svarer vi, tak for det, men vi har ingen penge. Men vi glemmer jer ikke venner, vi glemmer jer ikke, tak for jeres deltagelse, det er rart.

Så har vi en anden form for demokrati, det er den, der foregår på lidt højere niveau, godt nok udøvet af enkeltpersoner, men som regner med, at der er et flertal bagefter, der ligesom blåstempler det. Det er, når der sådan ydes lidt midler til afhjælpning af nogle planer, andre laver. Det kunne være sådan en Kongens Nytorv, som alle er glade for selvfølgelig skal laves, og hvor der kommer en privat mæcen med 50 mio. kr., hvorefter et par andre mæcener slår ud med hånden og siger, vi skaffer de andre 50.

Så er der en stat, der siger, vil I have en opera, så siger Københavns Kommune til teaterchefen, ja, vi ved jo godt, du har lidt lommemesmerter, så vi kommer sgu med 40 mio. kr. hvert år, når du nu åbner den. Det har stadig ikke været behandlet politisk i denne forsamling, men det skal jo tages et eller andet sted.

I øvrigt koster forpladsen i Operaen sådan 20-30 mio. kr., det må I lige finde inden for det budget også, som nu heldigvis en venstreborgmester er blevet sat til at administrere, og det er jo så heldigt, det ikke var en socialdemokrat, fordi så var man nødsaget til at afsætte det i budgetterne også. Nu kan man bare sige, det kan I finde inden for jeres eget budget.

Så dukker der lidt op med et Magasintorv, som egentlig også lige skal laves midt i det hele. Jeg tør slet ikke nævne Købmagergades belægning, som i de 16 år, jeg snart har været i politik, har været en skændsel for hele byen, men hvor summen for at lægge Købmagergade om i belægningsmæssig henseende, er så astronomisk, så den forsvinder ud af anlægsbudgetterne, for det kan man slet ikke overskue, det er jo flere års anlægsbudget, der skulle bruges for at lægge Købmagergade om. Hvad gør man så? Man udskyder den, så er der ikke noget problem i den sammenhæng, så udskyder man det sådan set bare.

Man elsker at lave planer i denne by, og man tror ikke, at på et eller andet tidspunkt, så rammes man i nakken af disse planers omkostninger. Nu skete der så det uheldige, at denne termin med en revision af trafik- og miljøhandlingsplanen lige ramte ind her ved budgettiden. Jeg ved ikke, der må være kikset noget et eller andet sted, fordi det var jo helt forkert.

For alle de her løfter, der står i denne trafik- og miljøhandleplan, dem er alle jo enige om, jamen de er jo sunde, støj og møg og jeg ved ikke hvad, og alt skal ordnes. Alle er enige i dette, og det er oven i købet en realistisk plan forstået på den måde, at man ikke har taget munden fuld og har sagt, at man vil nedbringe trafikken. Det har vi opgivet venner, det kan vi ikke, men vi kan dæmpe stignings-takten, og det er jo en god ting.

Så prøver vi nu at lave det her vidunderlige papir, og det skal sendes ud til folk, og alle er sådan set glade, og overborgmesteren og Søren Pind er endnu mere glade sammen med den socialdemokratiske Winnie Berndtson. De tør skrive på forsídens omslag: "Københavns Kommune vil med denne plan demonstrere, at vi er klar til at gå forrest ved betydelige investeringer."

Ja, ja, ja, ordet betydelig er sådan set en dejlig størrelse. Hvis det nu ikke bare var så uheldigt, at der i investeringsplanen, der ligesom ligger som bilag til det her, står, at skal man bare realisere disse små mål inden for 20 år, inden da har vi altså nået at lave 5 planrevisioner, for den skal laves hvert 4. år, men bare det her inden for 20 år, så kræver det 100 mio. kr. hvert år i 20 år ekstra, altså oven i disse stakkels 70 mio. kr., området har, hvoraf de 30, tror jeg, bruges til drift i forvejen, så der er 40 til anlæg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Nu er det jo ikke noget problem i denne kommune at sende sådan noget ud til offentlig høring, den er oven købet i blåt, så det er blåstemplet idioti, vi sender ud til dem og siger, hør nu her venner, nu skal I sådan til at engagere jer i grupper, og vi holder masser af offentlige møder, der bliver inter-netchat.

Jamen hør nu her, der jo 67-68 sider god guf, I kan sådan rigtig kaste jer ned i. Det eneste, man ikke vil skrive, det er på side 69, det bliver aldrig til noget, for det er jo et faktum, den kan aldrig blive til noget. Alligevel siger Borgerrepræsentationen glad her på et eller andet tidspunkt efter budgettet, "ja, det er jo en god plan, og der er mange gode intentioner deri", så man skal jo ikke stoppe de gode intentioner ved på forhånd at sige, vi ikke har pengene.

Det kan der være meget fornuft i, jeg beder sådan set bare om, at man sådan set i sammenhæng husker, hvad der er sagt tidligere på aftenen om andre gode planer, hvor der også skal bruges penge.

Jeg er sikker på, jeg ikke har fået alt med, men et bibliotek ligger vel ikke mere end 20 år ud i tiden, altså jeg tænker på de 2 mia., vi skal bruge bare til det her. Biblioteket vil vel koste de 400 mio., der skal også være lidt sport i at ligne ting, men altså 400 mio. bum bum.

FAF's borgmester kan jo hvert år komme op med en millionregning, som i hvert fald et trecifret. Jeg kan da blive helt svedig ved tanken om, når han siger, at antallet af nye handicappede og tvangsfjernelser fra 1. til 2. kvartal udløser en regning på over 150 mio. kr., hvad så fra 2. til 3. kvartal og fra 3. til 4. kvartal i det her år, så er vi jo helt ude på herrens mark, venner. For det var jo altså det, der var årsagen, det er jo stigningen fra 1. til 2. kvartal i antallet af tvangsfjernelser og nye handicappede. Hu ha, siger jeg så, der må være en vækst, som jeg slet ikke har overskud til at tænke på.

Vi har alligevel hørt hospitalsordføreren fra Socialdemokratiet vedgå, at kommer vi med 200 mio. kr., så kan han sagtens bruge dem, og det ved jeg, borgerne i København også sagtens kan bruge. Det er jo ikke et engangseløb, det er faktisk noget, rammen egentlig burde forøges med.

Det sætter det selvfølgelig lidt i et nyt perspektiv, når man sender sådan nogle planer ud. Derfor er jeg glad for det signal, i hvert fald 3 ansvarlige socialdemokrater sendte på det sidste bygge- og teknikudvalgsmøde. Der var dog 3 mennesker ud af en flok, som ikke altid er lige ansvarlige, men som siger, det kan vi ikke stå mål til, her putter vi for meget blår i øjnene. For en ting er, hvad de andre partier vil skrive i materialet, vi sender ud om, at det er det blåstemplede idioti, og det aldrig bliver til noget, men det kan vi ikke sende ud nu. Så det bliver vi nødsaget til ligesom at forskyde til efter den 10. oktober, eller hvornår vi nu har vedtaget budgettet.

Så kan det godt være, vi kan putte noget nyt blår i øjnene på folk, men endelig ikke inde i budgettet, fordi der er alt for meget i forvejen, som ligesom hænger på her.

Jeg synes, at denne Borgerrepræsentation efterhånden, og jeg mener faktisk efterhånden, burde tage en samlet drøftelse af, hvad mener vi med borgeraktivitet og medindlevelse kontra vores egen ærlighed og ansvarlighed over for det, vi sender ud.

Der er ingen sammenhæng mere, venner, aktivitetsplanen for Bygge&Teknik på anlægssiden er nu fremme i en tidshorizont, der hedder 2008, det er om 5 år, og det er de samme mennesker, vi snakker om ude på Amager Trafikplan, Østerbro Trafikplan og de andre hastighedsplaner, som har fået svar fra os om, at det lå altså i år 5 eller år 6, men som nu via et enkelt stykke A4-papir fra overborgmesterembedet har skudt det ud til 2008.

Det kan folk ikke forstå derude, venner, jeg synes, i skal overveje det, jeg har ikke så mange år tilbage, men jeg synes, jeg gerne vil være ærlig over for folk de næste par år. Det her er at putte blår i øjnene på befolkningen i København på et område, som de elsker at debattere og synes er levende for dem selv, og det er faktisk deres nærhed.

Jeg ved, vi har mange andre problemer med vores sygehuse og alt muligt andet. Dette er et af områderne, hvor vi har gjort meget ud af at skulle snakke med folk ude i offentligheden, ude på møder, det er deres fysiske nærhed, det går dem på, de deltager aktivt i det.

Vi lover dem cykelstier, og jeg ved ikke hvad, og det er da vidunderligt at kunne afsløre, at vi får 10 mio. kr. til ekstra cykelstier i 2007. Jamen det synes jeg da er en glædelig nyhed, jeg kan fortælle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

folket, 2007, og det er den samme plan, som de skriver under på, så står der altså, hvad der skal bruges til forbedringer af cykelstier. Det er 700 mio. for, at denne plan skal gennemføres.

Men så går man ud og sælger 10 mio. kr. i år i 2007 til forbedring af cykelstier. Det er ren idioti, og nu må det høre op. Jeg synes, I putter blå i øjnene, og jeg ved ikke, hvem det er, der skal skaffe alle de her penge, for det er åbenbart ikke skatteyderne, når vi sætter skatten ned efter aftale med regeringen. Jeg ved det ikke, men det kan være, at der er en, der er ved at søge sig et nyt job, men så må det være som direktør for seddelpressen hos Danmarks Nationalbank, for med de summer, vi her snakker om, der må det altså være i den størrelsesorden, ellers skal vi altså have solgt nogle ting, som jeg ikke rigtigt kender endnu.

Sven Milthers (F): Jeg har ligesom alle jer andre også forberedt mit indlæg hjemmefra, men jeg vil jo godt sige til Ole Hentzen, at jeg er enig i, at vi skal sørge for at diskutere på et realistisk grundlag med borgerne, det var det, vi aftalte. Og det tror jeg, vi får brug for også på mange andre punkter, det er jeg meget enig i.

Men ellers så er det nok lidt det samme, jeg vil hive fat i, nemlig trafikken først og fremmest, jeg vil sige lidt om og så noget på nogle af de andre områder også.

Men biltrafikken vokser i København, og det, vi kan høre, når vi laver meningsmålinger, når vi undersøger, hvad københavnernes holdning er, så er det, at trafikforureningen er det mest påtrængende problem i deres dagligdag. Det gælder både støjforureningen og luftforureningen fra trafikken. Det er det, de beder os om at prøve at gøre noget ved.

Vi har en målsætning i trafik- og miljøhandlingsplanen fra 1997 om, at nu skal biltrafikken altså ikke stige mere, men alligevel der er nu gået 6 år, siden den blev vedtaget, 7 år måske endda, og vi har altså endnu ikke turdet tage det middel i brug, som alle internationale erfaringer siger, er det eneste, der virker, nemlig det, der oprindeligt hed bompunge, så har det en overgang heddet kørselsafgift, og lige for øjeblikket har det fået titel af trængselsafgift. Så man kan her også, som en anden tidligere taler har sagt, sige, at kært barn har mange navne eller kan få mange navne.

I London indførte man sådan en afgift i februar måned, og alle meldinger siger, at det virker. I Stockholm har et flertal i deres kommunefuldmægtige lige før sommerferien besluttet, at det skal indføres, godt nok på forsøgsbasis i 18 måneder i første omgang, men i foråret 2005.

I Stockholm forventer man et årligt provenu, der svarer til omkring 1 mia. d.kr. Tænk, hvad vi kunne bruge de penge til her i København. I Stockholm vil man prøve at få lov til at bruge det til udbygningen af infrastrukturen i hele Stockholmsregionen, men primært selvfølgelig i Indre By, men også ude omkring for at sikre, at man kan få bedre miljøforhold inde i Stockholm by.

Hvis vi havde den sum her i hovedstadsregionen, så kunne vi både tillade os at unklade de bebudede takststigninger i HUR fra næste år, og vi kunne samtidig sætte gang i en omfattende udbygning af den kollektive trafik. Det er virkeligheden, hvis man altså ellers tør bruge de midler, som alle erfaringer siger faktisk virker.

Hvis vi så oven i købet ser på det her med en omfattende udbygning, så ville det jo specielt kunne blive tilfældet, hvis vi turde foreslå regeringen, at der blev etableret en samlet regional myndighed, som kunne varetage hele den kollektive trafik i hovedstadsregionen og måske endda også forestå opkrævningen af denne kommende trængselsafgift, som forhåbentlig gennemføres fra 2005.

Jeg ved godt, der er en lille hage ved det, vi skal lige have Folketinget til at gå med til det, og der må jeg blankt erkende, der er nok lige et lille problem der i forhold til Sverige. Men det må vi jo prøve at se på.

Men jeg vil godt lige sige, at sådanne overvejelser om en samlet regional myndighed for den kollektive trafik, det indgår faktisk i det forslag til trafikplan 2003, som HUR skal behandle her om en god uges tid. Så der er altså begyndt at være rumlerier om det, så det synes jeg kun er godt.

Jeg skal blankt erkende, at formuleringen kan godt tolkes som værende en lille bitte smule indpakket, men det står der.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Så vil jeg også godt sige, at SF vil under alle omstændigheder være med til at mindske de bebudede takststigninger i HUR over en kam. Vi har under alle omstændigheder lyst til at få udvidet det begreb, der hedder alle zoner fra 7-9 igen og ud fra den klare opfattelse, at der skal betales relativt mere for de helt lange rejser, end der gøres i dag. Vi vil ikke være med til at fortsætte rabatteringen af de lange rejser, som har ligget der. Og når jeg siger, at det vil vi gerne være med til under alle omstændigheder, så skal det selvfølgelig ses i lyset af, at jeg jo godt ved, hvordan den realistiske mulighed for at få indført en trængselsafgift omkring Københavns Kommune eller i hovedstadsregionen er.

Sandsynligheden for, at en dansk regering, som den ser ud nu, og med det folketingsflertal, der er, vil gennemføre det, den er nok ikke ret stor.

Men i den videre udbygning af den kollektive trafik så er det vores opfattelse, at vi skal satse på en udbygning både i tætbyen, men også udbygge kapaciteten til og fra byen med kollektiv trafik. Det er faktisk et alfa og omega, at vi også gør det let for, skal vi sige, langdistancependlerne at komme ind til byen.

Der ligger der faktisk en teknikrapport fra efteråret 2002, som skitserer, hvordan man kan lave eller kombinere de her to formål ved at etablere en ny S-togsforbindelse under Kongens Nytorv, som i store træk følger den skitserede linjeføring fra en metroring fra Nørrebro, under Rigshospitalet, Østerport osv., ind under Kongens Nytorv, Hovedbanegården og Vesterbro, og som så bl.a. kan være forbindelsen mellem Holtebanen og Køge Bugt-banen og dermed skabe mere plads inde i den nuværende boulevardbane, så vi derigennem også kan øge kapaciteten på de andre baner.

Det er sådan set clouet i det her. Vi får altså både næsten en fuld metroring og samtidig en forøgelse af den regionale S-togstrafik. Det synes vi faktisk er noget, der er værd at kigge på. Det kan nemlig gøres for samme pris, som er skitseret for en ren metroring. Så der er noget at hente ifølge vores teknikere.

Så til noget andet end trafik, nemlig miljø og forsyning, der vil vi da godt lige advare mod at sælge Københavns Energi, som jeg synes, Mogens Lønborg var lidt, undskyld ordføreren for De Konservative, Mogens Lønborg var lidt hastig med at få foreslået i torsdags. Vi synes, at der er nogle erfaringer fra f.eks. Californien igennem de senere år. Helt aktuelt tror jeg også, folk har læst om, hvad der skete i den østlige del af USA for 50 mio. mennesker. Der må vi nok sige, at der er i hvert fald et ekstremt stærkt behov for at have offentlig kontrol med og ansvar for selve elforsyningen. Det nytter ikke noget at sælge den, det ansvar skal vi ikke overlade til kortsigtede markedsinteresser.

Men jeg vil også godt sige, at SF vil gerne overveje det, der i overborgmesterens tale blev kaldt et aktivt ejerskab i forhold til den store forsyningsvirksomhed, for vi skal sikre den fortsatte udvikling af virksomheden til fordel for de københavnske forbrugere.

Så i forhold til budgettet vil vi godt lige understrege, at vi selvfølgelig gerne medvirker til at udvikle det lokale miljøarbejde i vores bydele og til at gennemføre CO₂-handleplanen.

Så lige en enkelt bemærkning omkring demokratiet, hvor der har været forskellige bemærkninger fra nogle ordførere.

Vi fra SF's side ønsker selvfølgelig mere demokrati i københavnernes hverdag, det har vi sagt gennem mange år, vi har også peget på konkrete løsninger, som desværre ikke kan lade sig gennemføre lige nu.

Men aktuelt må det ske gennem en udvikling af lokaludvalgstankekerne baseret på en lokal repræsentativitet og med beføjelser til forestå aktiviteter på tværs af kommunens generelle forvaltningsstruktur.

For os er det derimod indlysende, at de kommende servicecentre ikke er et skridt i retning af mere demokrati i hverdagen for københavnernes, det er alt muligt andet, men det har ikke noget med en demokratisering af hverdagen at gøre for københavnernes.

Endelig så til havnen, hvor jeg godt her til slut vil understrege de bemærkninger, vores budgetordfører havde i torsdags om havnen. For os er det nemlig meget, meget væsentlig, at den videre bearbejdning af den Blå Plan sikrer, at alle københavnere kan bruge og kan nyde havnen og dens nærmeste

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

omgivelser. Det skal være et rekreativt åndehul, der også rummer markante grønne miljøer, og så skal havneområdet ikke udsættes for tivolisering og nyliberalistisk kommercialisering.

Men vi vil også gerne i den forbindelse slå et slag for, at beboerne i de bydele, der grænser umiddelbart op til havnen, studerer det særlige forslag til kommuneplantillæg om husbåde, som nu er ud. Forslaget lægger efter vores vurdering op til alt for brede rammer om, hvad der kan ske i den kommende lokalplanlægning. De skal strammes op de rammer, for vi skal sikre, at de 1.000-2.000 nye indbyggere i husbåde kan blive fuldgældige medlemmer af fællesskabet i Københavns Kommune, og de skal bidrage til fællesskabet på lige fod med de godt 500.000, der allerede bor her på landjorden.

Carl Christian Ebbesen (O): Hvis vi kigger lidt på HUR's område, og det er jo grunden til, at jeg åbenbart er blevet ordfører her på Bygge- & Teknik-området, det har jeg faktisk glædet mig utrolig meget til og set alle mine øvrige udvalg fare derudad, uden at jeg har haft mulighed for at kommentere det. Men så lad mig dog holde mig til HUR, diskussioner omkring taksterne på busser og tog.

Tidligere hørte vi jo den socialdemokratiske gruppeformand, Mona Heiberg, ligefrem række hånden ud for, at Dansk Folkeparti måtte kunne finde en løsning på det her, helst i samarbejde med det øvrige rådhus. Der er jeg faktisk fuldstændig enig, jeg vil gerne takke for det tilbud, fordi netop hvis vi her på Rådhuset kan forene os og finde en løsning på de her meget, meget voldsomme prisstigninger, som skal ske på busser og tog, de skal findes. Det er prisstigninger på ca. 18 pct.

Men der har været ekstraordinære stigninger på ældre- og handicapområdet for andet år i træk nu, og i år bliver der så lagt op til, at det er 25 pct. ældre- og handicappriserne skal stige med. Sidste år var det 34 pct.s stigning, denne gruppe fik, og det var jo bl.a. med stemmer fra Socialdemokratiet.

Når vi så kigger på, hvordan alt det her er opstået, så ved jeg da godt, at Socialdemokratiet prøver at give Dansk Folkeparti skylden for de her massive prisstigninger, og det hører vi også fra den socialdemokratiske gruppeformand.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti har været med i et forlig, hvor vi har været med til at bevilge flere penge til den kollektive trafik, penge som er bevilget til skinnenettet. Her er der så taget nogle penge fra takstilskuddet, som er flyttet over til den kollektive trafik på reparation af skinnenettet.

Jeg ved godt, at det så bliver brugt til, at nu er det massive besparelser på den kollektive trafik, men det forlig, som er indgået, ikke her i huset, men på Christiansborg, det er en forbedring af den kollektive trafik. Men pengene, der er fundet penge fra et ekstraordinært statstilskud til at sætte taksterne ned.

Så kan man sige, hvordan kan det være, at når der bliver lavet sådan et forlig, hvorfor kan staten overhovedet finde på at fjerne de her penge, så var det, fordi de var givet under en ganske bestemt forudsætning, nemlig at de skulle bruges til takstnedsættelser. Hvis ikke regionerne, hvis ikke de regioner, som havde ansvaret for trafikken, brugte pengene til at sætte taksterne ned, så var man også i risiko for, at de her penge forsvandt igen.

Når man historisk kigger på, hvordan det her er gået, så blev taksterne sat lidt ned det første år, og de øvrige år har regionerne simpelt hen taget dem og puttet pengene i lommen. Det er, hvad der er sket, derfor har HUR selvfølgelig ikke levet op, for øvrigt er det stort set hele landet rundt, man ikke har levet op til den aftale, og det er grunden til, at staten nu har taget de penge tilbage.

Men de er givet til den kollektive trafik, de er givet til reparationer af skinnenettet.

Så er der så også den generelle debat omkring priser, fordi hvis vi i Københavns Kommune eller på lokalt plan mener noget med, at vi vil bestemme selv, så er det vel også meget rimeligt, at det er os, der er med til at bestemme, hvor mange busser, der kører rundt i København, hvor meget tog vi vil have, hvor meget kollektiv trafik i det hele taget, vi vil have, og også hvad prisen skal være, og også at det i harmoni er med til at fastsætte det tilskud, vi vil give til den kollektive trafik her i København.

Det er helt logisk, at vi også skal påtage os det ansvar, så det ansvar og en løsning til, at vi ikke får de her massive prisstigninger, vil Dansk Folkeparti meget gerne tage og ser derfor frem til tilbud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

det specielt fra den socialdemokratiske gruppeformand om, at der bliver fundet en løsning på de foreslåede takststigninger, som der ligger fra HUR's side.

Så er jeg også nødt til lige at vende et andet udvalg, jeg sidder i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, det er måske sådan lidt malplaceret på nuværende tidspunkt, men jeg kan ikke lade være med at tage den principielle diskussion af det, at man overskrider et budget.

Det er jo det, der sker, altså det er jo en situation, som ødelægger den generelle politiske prioritering. Hvis det er, at f.eks. Sundheds- og Omsorgsudvalget bruger arme og ben til at fastholde sit budget på ældreområdet, og der så sker en overskridelse i et andet udvalg, i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, så har det udvalg jo været med til at tage penge reelt fra ældreområdet uden om den generelle overordnede politiske prioritering af, hvor pengene skal bruges.

For det er jo som i enhver anden husholdning, at bruges der for mange penge på et område, så skal de jo tages fra et andet område. Det her skal altså stoppes, altså det her med, at man får en tillægsbevilling, når budgettet ikke holdes, jamen det er vi nødt til at stoppe, for ellers risikerer vi jo netop, at de andre udvalg begynder at bruger samme taktik og komme med fejlbudgetter, komme med en lille regnefejl eller ikke være grundige nok med prognoser og forudsigelser, der gør, at man så efterfølgende kan gå til den store kasse uden om den store politiske prioritering og hente penge ned i lommen.

Derfor er det selvfølgelig positivt, at også borgmesteren på området nu har sat denne undersøgelse i gang. Jeg synes bare, det er brandærgeligt, at man skal opleve det her underskud først. Desværre har jeg også måttet erkende, at det ikke engang er første gang, det er sket, men at det nærmest er en naturlig, at man i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget kommer med krav om efterbevillinger fuldstændig uden om den store samlede prioritering af, hvor vores penge skal bruges, som vi har for øjeblikket.

Men hvis vi sådan skal tage prioriteringerne på dette område, så skal jeg det ikke være nogen hemmelighed, at jeg og Dansk Folkeparti synes, at det, der også skal fokuseres meget, meget kraftigt på, det er på handicapområdet, det er aflastningspladser, som har en meget høj prioritet, og så er det også diskussionen af hele handicapområdet med hensyn til skånejobs. Vi ønsker mange, rigtigt mange skånejobs.

Det at være handicappet eller handicappet som sådan har faktisk krav på, synes vi i Dansk Folkeparti, at føle og mærke og vide og få lov til at bidrage og være med til det at føle, at der er brug for en, det at man kan bidrage, også selv om man har et handicap. Det er der jo masser, masser af handicappede som sagtens kan. Folk som måske er i rullestol, men som har et kvikt hoved, kan jo sagtens passe et godt arbejde og bidrage og tjene en masse penge.

Det er den prioritering, som jeg savner, at der også bliver taget hul på i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Jeg vil ikke trætte jer med alt muligt andet, så jeg vil stoppe her, og så kan vi jo se, om der er nogle, der har lyst til at tage en anden runde, hvor jeg kan komme ind på et par af de andre udvalg, jeg sidder i.

Jens Johansen (F): Jeg skal indledningsvis sige, at jeg meget langt er enig med Ole Hentzen i det, der blev fremført i talen omkring investeringsplanen for bygge- og teknikforvaltningen og udvalget og det referat af det sidste udvalgs møde, som Ole Hentzen gav.

Vi har i SF drøftet meget, om vi skulle tage det ene af de spørgsmål op, nemlig udmøntningen af investeringerne, op i dag. Men vi gemmer det til den 28. august, hvor sagen kommer på. Men vores undren er om muligt endnu større end Ole Hentzens på det, der er sket hen over sommeren, hvor nogle tilsyneladende har raflet noget på plads, som der tilsyneladende også er et politisk flertal for, uden at de enkelte elementer overhovedet er blevet behandlet politisk i den investeringsplan.

Ole Hentzen nævnte et, nemlig den her park oven på Magasin, jeg kunne nævne et andet felt, nemlig stationsløsninger ved Nørreport, hvor man må sige, at Bygge- og Teknikudvalget var skandaløst underforsynet med oplysninger om, hvad i alverden det var, vi skulle bruge 20 mio. kr. på. Det må jeg nok sige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Det har betydet, at så gode projekter som renovering af Tingstedet ude i Valby blev udskudt, hvad er det, 3, 4, 5 år, at vi må sige til folk, som Ole Hentzen sagde, at der er ikke penge til noget som helst de næste mange år, så alle de gode planer, I får her fra de 2 planforvaltninger, dem kan I godt stikke op et vist sted, i næsen er der ikke plads, fordi vi har ingen penge til at gøre det. Andre end os, der er politisk valgt til at gøre det, har faktisk prioriteret end os.

Men alt det tager vi os en rigtig god trerunders debat om den 28., og så må vi se, om det politiske flertal holder, om der er nogle, der er blevet banket på plads, eller vi overhovedet kan regne med, at de, der er valgt her til politisk indflydelse i denne kommune. Det ligner lidt et statskup.

Det, der fremfor noget har provokeret mig til at gå herop i dag under det her maratonmøde, er Erhvervs- og Boligstyrelsens forslag til det, som kaldes en modernisering og forenkling af byfornyelsen, som også overborgmesteren nævnte i sin fremlæggelsestale.

Hvis de forslag, som den borgerlige regering her fremlægger, bliver gennemført, så vil det være en bombe under byfornyelsen i København og under kommunens lejere. Igennem det seneste tiår har skiftende, og jeg siger skiftende, fordi vi har jo skiftet regeringer, systematisk udhulet byfornyelsesindsatsen i København ved nedskæringer på byfornyelsesrammen og ved lovændringer, som gør byfornyelsen dyrere for de eksisterende og berørte beboere.

Det har været en udvikling i den gale retning, og det foreliggende forslag, som indtil videre kun ligger i rapportform, men mon ikke også det bliver fremsat, er endnu et skridt i den gale retning. Men denne gang er det et stort skridt, som reelt vil afskaffe det, vi i dag kalder byfornyelse og enhver form for lejerbeskyttelse.

Det er da også en målsætning, at også den offentligt støttede byfornyelse skal underlægges markedsvilkår, som det fremgår af rapporten, som om det skulle hjælpe de svageste beboere i nedslidte boliger og boligområder.

Det der kaldes en byfornyelsesreform er baseret på en række hovedelementer, hvoraf det første, nemlig at der skal byforny efter trang, altså der hvor behovet er størst, først, det må være indlysende.

Dernæst skal det private initiativ i højsædet, så der tages udgangspunkt i det frem for i krav fra det offentlige. Sagt anderledes, hvis bolighajer og spekulanter ikke ønsker at byforny, så skal de sandelig heller ikke mødes med krav om en byfornyelse fra kommunerne.

Jeg gad, i parentes bemærket, nok se, hvordan Vesterbro havde set ud i dag, hvis spekulanterne havde fået frit spil, og kommunen ikke havde lavet en handlingsplan for byfornyelsesindsatsen, som det skete sidst i 80'erne, så langvarig som den også har været. Men hvis det havde været overladt til de spekulanter og bolighajer, der dengang huserede i bydelen, så var Vesterbro næppe blevet byfornyet. Men sådan skal det være fremover, siger den borgerlige regering.

Udgiftsstyringen skal forbedres, siges det ved at ændre investeringsrammestyringen til udgiftsrammestyring, altså en yderligere reduktion af det offentlige engagement i byfornyelsen.

Ud over at det private initiativ skal spille en større rolle ved byfornyelsen, skal den offentlige støt-teandel reduceres, således at ethvert incitament til byfornyelse reduceres, og almindelige menneskers boliger overlades til spekulanternes forgodtbefindende og pengepung.

Resultatet er, at byfornyelse, som vi kender det i dag, afskaffes. Lejefastsættelsesreglerne, som i øvrigt kaldes komplicerede i rapporten, skal afskaffes, ligesom loftet over huslejen efter byfornyelsen skal det. Lejelovgivningens regler anvendes som udgangspunkt.

Jeg synes, det er stærkt værdiløst at kalde lejefastsættelsesreglerne for komplicerede, jeg kender få lejere, der ikke er klar over, hvordan deres husleje kommer til at se ud efter byfornyelsen, og som ikke kan finde ud af at regne det ud, så er det skandaløst, at embedsmænd i Boligstyrelsen kalder det for kompliceret.

Men byfornyelsesboligtilskuddet er faktisk et af de få incitament for lejere, som bliver berørt af byfornyelsen, til, at de kan blive boende i de byfornyejede ejendomme. I virkeligheden betyder forslaget fra regeringen, som jeg har sagt før, at byfornyelsen, som vi kender den, afskaffes, og vedligeholdelse og modernisering af boliger finder sted på markedsvilkår, som det allerede gør det der, hvor der ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

gennemføres byfornyelse, og at den særlige beskyttelse af lejerne, som er i byfornyelsessammenhæng, den forsvinder, og det bliver et rent slaraffenland for bolighajer og ejendomsspekulanter.

Det er ikke acceptabelt, og fra Københavns Kommunes side må vi protestere, når den rapport, der nu ligger, er blevet til et forslag, som sendes i høring.

Så vil jeg sige et par ord om "boliger til alle", den boligpolitik, som et flertal af partier vedtog for et par år siden, og som har resulteret i nye initiativer i København for at etablere flere boliger godt hjulpet på vej af de aftaler om bygning af støttet byggeri, som er indgået, hvor også andre partier har været med.

Bl.a. har vi i indeværende år afsat penge på budgettet for at bygge almene boliger, så fra SF vil vi ikke stille krav om penge til boliger i 2004, men vender tilbage i 2005.

Der er endelig kommet gang i boligbyggeriet i København. Jeg tænker ikke her på de velhaverboliger, som er blevet opført ved havnen og på Holmen, men på det byggeri, som planlægges på Sluseholmen i Havnestaden og Ørestaden.

Også ungdomsboliger er det blevet til, både nyt byggeri og ommærkning af små almene boliger, så vi kan imødekomme det store behov for egnede boliger til unge, som er i København. Her tænker jeg især på de mange unge, som selv i 20-års-alderen bor hjemme hos deres forældre under forhold, som ud fra enhver anstændig og nutidig betragtning må kaldes trange. Der er fortsat mange unge, som bor på et værelse i familiens lejlighed, hvor der i realiteten kun er et rum pr. beboer.

Det er derfor også med glæde, at vi kan konstatere, at der ved anvisningen til de øremærkede lejligheder er taget hul på netop dette problem.

Der bygges boliger i disse år, først og fremmest på grund af en bevidst politisk indsats fra Københavns Kommune, den indsats skal fortsætte, så vi får skabt endnu flere familieboliger, ungdomsboliger og boliger til udsatte grupper, de udsatte grupper der har særlige behov.

Der er mange, som gerne vil bo i København, fordi det er attraktivt, det er et markant skift i holdningen til hovedstaden, vi har været vidner til i de seneste 10 år. Men når så mange gerne vil bo her, så skal de altså også have noget at bo i og til en husleje, som de kan betale. Derfor vil SF politisk arbejde på at etablere flere boliger til en overkommelig leje, boliger til unge, boliger til udsatte grupper, så der er boliger til alle i vores kommune.

Når det nu er så populært at flytte til København, så er det paradoksalt at læse, at udlejere på havnen og på Holmen, f.eks. på Torpedobådshallen, annoncerer med, at de sælger og udlejer boliger uden krav om bopælspligt, og det på tværs af Københavns Kommunes vedtagne politik.

Det er derfor besynderligt at være vidne til, at borgmester Søren Pind som den ansvarlige for bygge- og teknikforvaltningen, administrerer på tværs af Borgerrepræsentationens vedtagne beslutninger om bopælspligt i nybyggeri. Det står Søren Pind frit for at udbrede sig om sine nyliberalistiske lov- og ordenssynspunkter, mere vand og brød, men det står ikke borgmesteren frit for at administrere i modsætning til Borgerrepræsentationens vedtagne politik, der kræver bopælspligt.

I SF ønsker vi, at de boliger, vi bygger, skal være til de folk, der faktisk ønsker at bo i byen. Vi mener klart, at det er i strid med Københavns boligpolitik, når flere store ejendomsrådgivere og selskaber annoncerer med, at lejligheder til salg på Holmen er uden bopælspligt. Det er uhørt, det må bringes til ophør.

I SF kan vi kun tolke det som manglende politisk vilje fra Søren Pind til loyalt og ansvarligt at følge et flertal i Borgerrepræsentationen om at indføre bopælspligt for nyopførte helårsboliger i København.

SF ønsker ikke boliger i København til udlandsdanskere, der kun i kortere perioder ønsker at bo i København og ikke ønsker at bidrage til fællesskabet.

Så nogle ganske få ord om salg af almene boliger. Regeringens bebudede salg eller foreslåede salg af de almene boliger vil være en katastrofe for byen. Det ønsker vi ikke. Forslaget har allerede haft negative konsekvenser på boligområdet, det er en af de faktorer, der har bidraget til, at det er sandt yderligere til. Hvis det gennemføres, vil det være en katastrofe for anvisningen for byen og for lejerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi over til Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Pia Allerslev (V): Budgetforhandlingerne i år begyndte faktisk meget fint med gode forhandlinger i udvalget, generel enighed på mange områder og en på overfladen stor vilje til at indgå kompromiser.

Men så kom Børneplanen. Pludselig var alle midlerne og meget mere til blevet brugt af et flertal, der havde meget travlt med at se på et par snævre områder, tilføje dem uhyrlige midler, og fuldstændig overse områder som idræt, kultur, veje, parker og ikke mindst vore ældre, områder, som tilfældigvis er repræsenteret ved borgerlige borgmestre. Det er ikke et kønt syn for nogen, hverken som borger eller politiker, at der føres politik på den måde i København.

Som medlem af Uddannelsesudvalget kunne jeg jo sagtens læne mig tilbage, som andre medlemmer af udvalget har gjort, og blot glæde mig over, at pengene nu strømmer til "mit" udvalg, men det gør jeg ikke

Jo vist kan pengene sagtens bruges her og bruges godt, men vi er politikere for mere end blot vores eget område, og vi skylder københavnernes at tænke bredere end de efterhånden så velkendte partitaktiske hensyn, som Socialdemokraterne gang på gang præsterer.

I Venstre har vi mange bud på, hvordan man kan gøre byen mere attraktiv for københavnernes. Jeg vil sætte fokus på, hvordan vi kan gøre folkeskolen i København bedre for forældre, skoleelever og lærere.

Venstre støtter varmt forslagene om læsescreening af eleverne i 3. klasse og den københavnske PISA-undersøgelse. Det er bestemt tiltrængt at få sat fokus på, hvilke resultater der skabes i folkeskolen, og i denne undersøgelse får vi forhåbentlig også mulighed for at sammenligne med privatskolerne.

Vi håber, at denne undersøgelse kan sætte fokus på de gode ting i folkeskolen såvel som de dårlige i folkeskolen og også sætte fokus på de ting, der åbenbart kan fungere og fungerer godt i privatskolerne.

Det kunne være rart, hvis man kunne gøre op med den blødsødenhed, der er i folkeskolen, og vise forældre og elever, at dette er et sted, hvor man skal udvise respekt, og til gengæld så kan få en undervisning, der er god og udbytterig. Vi har gode lærere i København, men så længe man åbenbart ikke kan tillade sig at stille krav til eleverne og forældrene, så bliver undervisningen aldrig god nok.

Vi skal som politikere ikke være bange for at stille klare krav og forventninger, ligesom vi ikke skal være bange for at lægge beslutninger ud til skolerne og skolebestyrelserne. Når man har nogle klare rammer, vil beslutningerne kunne træffes langt mere kvalificeret ude på skolerne end af vi politikere herinde bag Rådhusets tykke mure.

Vi skal heller ikke være bange for at lave tilsvarende målinger på lærerne. Det må være rimeligt, at man som elev og forældre også kan komme med sin vurdering af skolen og den undervisning, man modtager derfra. Vi vil derfor også gerne støtte en bredere kvalitetsundersøgelse af skolen, hvor det er brugerne, der skal vurdere, om de får det, de forventer og har krav på både fagligt og socialt.

Venstre er ikke bange for at stille klare mål og krav op for skolerne, men vi er heller ikke bange for at kræve, at eleverne møder undervisningsparate op allerede fra første skoledag.

Igen i år har mange forældre ved skolestart efterlyst en klarere holdning fra skolerne og en større konsekvens, når få urolige elever forstyrrer undervisningen. Det krav må vi være lydhøre overfor og handle efter.

I forhold til den daglige undervisning kan der for relativt få midler gøres en stor indsats for at skabe større opmærksomhed på og indsats over for elevernes kunnen og lærernes præstationer. Venstre vil derfor stille forslag om, at der i de københavnske folkeskoler gives karakterer allerede fra første klassetrin.

Fra 1. – 4. klasse i form af 5 – 6 niveauer f.eks. formuleret, som man kender det fra de traditionelle standpunktskarakterer, og fra 5. klassetrin i form af de traditionelle karakterer fra 0 til 13. Det hele skal naturligvis ledsages af gode forklaringer, som det allerede sker i dag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Mange elever får sig en regulær overraskelse når de kommer i de større klasser og begynder at blive vurderet i form af karakterer. Om det er lærerne, der er for dårlige til at forklare eleverne deres reelle standpunkt gennem de første 7 skoleår, eller om det er forældre og elever, der ikke tager meldingerne seriøst nok, skal jeg ikke kunne sige. Men der er ingen tvivl om, at alt for mange elever i folkeskolen har et urealistisk billede af deres egen evner, og deraf følger en manglende seriøsitet og arbejdsindsats i folkeskolen.

Samtidig vil det være en fordel, hvis hver enkelt lærer løbende vil blive vurderet, den enkelte lærers arbejdsindsats i form af evalueringer og i form af prøver, der bliver taget i klasserne. Det vil gøre det mere konkret for den enkelte lærer og for den enkelte elev og dermed gøre alles indsats mere koncentreret.

Kvalitetsmåling burde ikke være et fyord blandt lærere og andre. I Venstre mener vi, at det vil være en gevinst som lærer at blive vurderet i et til tider ensomt arbejde, hvor man primært forsøger sig på egen hånd.

De lærere, der udvikler sig og er interesserede i faget, i eleverne og i at formidle, kan ikke undgå at få en god vurdering. Som folkeskolelærer vil det meget ofte være sådan, at selv om man til tider er sur og skrap, så ved eleverne godt, hvornår de lærer noget, og hvornår de blot mentalt er til stede i klassen.

Når Per Bregengaard og resten af venstrefløjnen hylér op om, at dette forslag vil skade de unge, så kan jeg kun understrege, at alle unge bliver vurderet i dag på alle områder, hvorfor så ikke på skoleområdet. Det vil være til gavn for deres videre udvikling, og de vil bedre kunne arbejde videre med deres stærke og svage sider.

Jeg vil gerne understrege, at vi i Venstre synes, at de midler, der i dag bruges til PPR og til mønsterbrydning, er uvurderlige, og dem skal der ikke pilles ved. Disse kunne dog sagtens understøttes af og kombineres med en større grad af niveau- og holddeling i matematik og sprogfagene. Vi mener, man burde pålægge skolerne at holde i mindst 25 pct. af de timer.

Hvis man skal styrke undervisningen, er man efter Venstres mening også nødt til at indse, at ikke alle elever er ens, og ikke alle elever lærer på samme måde.

Da man afskaffede niveaudelingen for 10 år siden, var det med den begrundelse, at det skabte uligheder og unødvendig udstilling af de elever, der fagligt ikke var så stærke som deres klassekammerater. Vi mener ikke, dette er korrekt. Elever, der i dag modtager specialundervisning, bliver jævnlige taget ud af den almindelig klasseundervisning og bliver dermed hevet ud af det sociale sammenhold i klassen.

Da man havde niveaudeling, havde man en samhørighed med den gruppe, man havde matematik eller sprog sammen med. Man følte sig ikke alene og speciel, og man fik tilmed en bedre og mere målrettet undervisning, der sikrede, at man blev undervist i lige netop det, man havde vanskeligheder med.

Undervisningsdifferentiering er et flot og svært ord, som er komplet umuligt at opfylde i en klasse med 25 elever med et meget spredt fagligt niveau. Derfor mener vi, at det er nødvendigt at tage spørgsmålet om niveaudeling om til ny overvejelse for alle elevers skyld.

I forhold til fritidsdelen havde Venstre gerne set, at udvalget havde fulgt forvaltningens indstilling og gjort flere af byens fritidshjem til KKFO'er, hvilket ville have medført et større samarbejde mellem skole og institution igen til gavn for børnene. Men man valgte at lade sig presse af forældre og institutioner, der tilsyneladende kun kunne se meget kortsigtet på denne problemstilling. Den aftale kan nu i værste fald komme til at koste kommunen 23 mio. kr. næste år og sikrer ikke den røde tråd i børnenes hverdag og i den pædagogik de møder.

Der kan stadig gøres meget på uddannelsesområdet for at rydde op i for megen administration, blødsødenhed, forkert anvendelse af midler og manglende vilje til at lade institutionerne vise deres forskellige stærke sider. Der kommer nok desværre ikke til at ske de store ændringer, så længe der sidder en venstrefløjborgmester på posten, men vi kan jo håbe billedet vil vende i løbet af de næste par år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jakob Hougaard (A): Jeg vil indlede mit indlæg her ved 1. behandlingen med at tage fat i et emne, som medierne har beskrevet for nylig. Det gælder jo søgningen til de private skoler.

Se, på det område har vi jo i København i forvejen nærmest en landsrekord, fordi en fjerdedel af de københavnske elever går på de private skoler. Men det nye, der kom frem, det var, at søgningen til de private skoler er stigende, og det der sådan set er en begrænsende faktor i det er, at der heller ikke er plads på de private skoler. Så det har skoleborgmesteren jo også sagt var bekymrende, og jeg deler sådan set bekymringen.

Vi må arbejde for at styrke kvaliteten af den kommunale folkeskole, for jeg vil ikke blande mig i forældrenes skolevalg, det er deres eget frie valg, men jeg synes, vi skal sikre, at det ikke bliver et fravalg af folkeskolen.

Men heldigvis kan man sige, så er den københavnske folkeskole inde i en meget positiv udvikling, som flere andre talere har været inde på. Der er igangsat mange fremadrettede initiativer på området.

Selv om vi i en budgetbehandling som regel fokuserer meget på omstillingspuljen og de rådighedsmidler, vi kan formøble her i forbindelse med forhandlingerne, ja, så ligger der altså inden for udvalgets økonomiske ramme mange penge, som vi bruger på meget fornuftige måder i mine øjne.

Selv vil Socialdemokraterne blive ved med at medvirke til, at der bliver sat fokus på social trivsel og skolens rummelighed og også for at styrke fagligheden og pædagogikken.

Vi er glade for, at det er lykkedes os sammen med andre partier at få igangsat sammen med andre partier med lektiecafeer på alle skoler og skolemad på skolerne. Jeg har også noteret mig, at det er initiativer, man også på landsplan er begyndt at opdage og sætte pris på. Det kan også være, at vores folketingspolitikere på et tidspunkt vil præsentere os for det her som et nyt banebrydende, landsdækkende initiativ. Det vil vi glæde os til, det vil vi opfatte som en fjer i hatten for os i København.

Men helt afgørende for skolens økonomi er jo Børneplanen, som flere andre har været inde på. Den sikrer nemlig skolerne den økonomi, som er helt nødvendig for at udbygge og modernisere skolerne, og det er jo noget, vi længe har ønsket os i hvert fald fra Socialdemokratiets side, nemlig en aftale der rækker frem i tiden over flere år, sådan at vi ikke skal gå fra år til år, fra budget til budget og tigge om de bevillinger, der er brug for.

Nu har borgmester Søren Pind jo kritiseret os for ikke at turde prioritere, men i mine øjne er Børneplanen netop en prioritering. Problemet er jo bare, som andre har været inde på, at der måske også er brug for en idrætsplan, en ældreplan og en HS-plan, men prioriteringen ligger jo i, at man må vælge, hvilken plan man vil iværksætte. Alternativet er, at vi bare sejler, og at vi ikke får igangsat en gennemgribende udvikling.

Jeg synes, det er rigtigt set, at vi skal starte med en børneplan.

I forhold til det, Ole Hentzen sagde, det synes jeg også lige, man må dvæle lidt ved, nemlig omkring det, der er forskellen i at have en vision og det at have en mission. Det er klart, at trafik- og miljøplanen har en flot vision, men vi kan ikke rigtigt følge op på den i missionsdelen.

Se, den lille krølle, jeg vil sætte på det, det er bare, som led i budgetforhandlingerne, som jo meget konkret handler om, hvad der kan lade sig gøre, så har vi også nogle såkaldte hensigtserklæringer i slutningen af processen. Der vil jeg gerne sige, at de hensigtserklæringer har meget at gøre med visioner, og der er heller ikke penge til dem. Når man laver hensigtserklæringer, skal man lige tænke lidt over, hvordan det vil blive opfattet ude i befolkningen, hvis vi ikke kan sejle skibene hjem.

Jeg har bemærket mig i hvert fald, at der blev sat mange skibe i søen, som stadig væk sejler rundt ude på havet, og det synes jeg måske er lidt uheldigt.

Vi vil i hver fald i budgetprocessen fra Socialdemokratiets side arbejde for som sagt at fastholde den positive pædagogiske og faglige udvikling. Det mantra, vi havde sidste år i budgetprocessen, det fastholder vi også i år. Det er bøger, borde og stole, som er væsentlige, fordi det handler om fysiske forbedringer i klasserne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg vil da håbe på, ligesom andre partier også vil arbejde for, at man endnu en gang vil arbejde for, at undervisningsmaterialet bliver sat på bevillingen, fordi det er utrolig vigtigt, at vi får et løft på det. Ønsket om at vi får en permanent bevilling på dette område er også stort, men det må vi jo så tage.

Et andet alvorligt problem, som vi er nødt til at interessere os mere for i København, ja, det er det, at mange af de elever, der går ud af vores skoler, har mangelfulde læsekundskaber. Det viser sig, at næsten 20 pct. af en årgang forlader folkeskolen med utilstrækkelige kundskaber i dansk og læsning. Det er faktisk så stort det problem i København, at gymnasieaktører er kommet til os og sagt, at de har været nødt til at iværksætte særlige læseprogrammer for nogle af de elever, som starter i gymnasiet. Så det er jo altså, synes jeg, et tegn på, at der er noget galt, så det må vi interessere os mere for.

Også på den integrationsmæssige side er det interessant, fordi det viser sig, det har den seneste PISA-undersøgelse faktisk påpeget, det er, at der er en sammenhæng mellem indvandrernes følelse af at være en del af det danske samfund og deres danskundskaber.

Så hvis vi kan gøre en indsats for at bryde det billede og sikre bedre danskundskaber, ikke mindst for de tosprogede, så vil vi faktisk også gøre integrationen en tjeneste.

Det er baggrunden for, at vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side er hoppet med på vognen i forhold til at få igangsat en særlig københavnske PISA-undersøgelse. PISA er jo OECD's internationale måling af 15-årige skoleelevers kompetencer.

Jeg ved, at flere andre partier har været inde på det, og jeg synes, det er en glimrende ide, det må vi arbejde med. En sådan undersøgelse vil give os et meget nøjagtigt billede af læsefærdighederne helt ned på klasseniveau.

Men det afgørende er, at hvis undersøgelsen bliver fulgt op efter en 3-årig periode af endnu en undersøgelse, så vil vi altså også kunne bruge det til noget i vores politiske arbejde i forhold til de udviklingsprogrammer og andre initiativer, der er igangsat på skolerne. Det kunne være et meget værdifuldt redskab for også i København at få fokus på læsning.

Så vil jeg sige lidt omkring det økonomiske råderum, som jo har sin begrænsning, og naturligvis kommer man til budgetforhandlingerne med et håb om, at det råderum, vi har fået varslet, kan anvendes. Men vi ved jo også godt, at der er huller i vejen og også huller i økonomien. Familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen og HS har præsenteret os for nogle underskud, som har punkteret vores ønsker, kan man sige, om hvad man ellers skulle bruge pengene til.

Så derfor synes jeg, at et godt mantra kunne være mere for pengene. Det giver anledning til lige at lufte en lokal sag fra Vanløse. Fordi et af de områder, der har en stor underkapacitet, det er jo idrætsområdet, og det er jo oplagt, når man tænker idræt, så kan man også tænke det, når man bygger skoler. Det gør man faktisk i forhold til udbygning af Vanløse Skole, hvor Børneplanen rent faktisk har afsat midler til, at man kan opføre 2 små gymnastiksale.

Så er det, vi spørger os selv, hvorfor ikke få mere ud af det investering og opføre en lille sports-hal. Fordi hvis man gør det, så vil man slå to fluer med et smæk, om formiddagen kan børnene bruge hallen til skoleidræt, og om eftermiddagen og aftenen kan idrætsforeninger og borgere have gavn af hallen, som vil aflaste den lokale Hyltebjerg-hal, som for øvrigt har den højeste belægningsprocent i København. Se, det synes vi kunne være en visionær samtænkning af skoleområdet og kultur- og fritidsområdet.

Så jeg vil også opfordre Borgerrepræsentationens partier til at tænke den mulighed ind i budget 2004. Det er jo sådan, at hvis det ikke lykkes os, og det kan der være mange grunde til, at det ikke lykkes os, ja, så bliver vi nødt til at bygge de 2 gymnastiksale i forbindelse med Vanløse Skoles udbygning. Jeg kan hilse og sige, at vi er mange borgere i Vanløse, der vil blive meget kede af en sådan prioritering. Men det kan jo være dyrt at være fattig.

I forhold til, hvor bred en budgetaftale, vi får, så håber jeg meget, at vi får en så bred aftale, som vi også havde sidst. Men der er ikke så mange penge i omstillingspuljen denne gang, og det kan jo godt være, at partiernes lyst til at påtage sig et ansvar bliver lidt mindre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Men heldigvis synes jeg også, jeg hørte nogle meget fornuftige ord fra andre partier og også fra de borgerlige partier, så jeg håber, vi kan få en dialog. Jeg noterede mig bl.a., at Pia Allerslev også har været heroppe på talerstolen og tale aktivt for en PISA-undersøgelse.

Det synes jeg bare er et signal også til Søren Pind, som jo taler om, at det samarbejdende folkestyre har det skidt i København. Men der vil jeg bare sige til ham, at der altså også er partifæller i Venstres Gruppe, som er meget konstruktive, og jeg tror på, vi faktisk kan komme jer i møde på rigtig mange områder.

Så op med humøret, frem med forhandlingsevnen og lad os nu lige få en god, bred debat her over efteråret.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, det kan vi da håbe på.

Tanwir Ahmad (B): Lad os slå det fast med det samme: København er en attraktiv by at bo i. Når vi sammenligner os med de øvrige europæiske storbyer er København en af de byer, som er bedst rustet til at møde fremtidens udfordringer. Men jeg er også meget enig i, som overborgmesteren fremhævede, at den politiske virkelighed har ændret sig og er under forandring hele tiden.

På folkeskoleområdet har vi set en del aftaler, hvor Det Radikale Venstre har været med til at påvirke og sætte sit fingertryk. Børneplanen er den største indsats på børneområdet i den korte periode, jeg nu har været medlem af BR. Det er kun glædeligt, at København fastholder sin positive udvikling ved langsigtet prioritering. Planen er udtryk for handling og effektivitet.

Et andet tema, som har fyldt meget i den forbindelse, er samarbejdet mellem skole og fritidsinstitution. I Det Radikale Venstre er vi glade for den løsning og mulighed, som børneplanen åbner, hvor efter det enkelte fritidshjem efter eget valg kan indgå i et tætte samarbejde med skolen. Børneplanen bekræfter derved den fortsættelse af den nuværende udgave af samtænkningen.

Netop sidste del af aftalen er et levende eksempel på, at vi ikke fører blokpolitik i København. Jeg er glad for rækkefølgen af processen med hensyn til fritidshjemmenes fremtid, nemlig at målsætning kom før struktur.

Jeg kan også konstatere i dag, at flere ordførere har efterlyst PISA-undersøgelsen. Den vil jeg på vegne af Det Radikale Venstre også gerne knytte nogle kommentarer til.

I budgetforhandlingerne for 2003 indgik i næstsidste aftaleudkast 1,5 mio. til gennemførelse af PISA-undersøgelse i fuld skala. I den endelige aftale var teksten mere rummelig, og på forespørgsel af sundhedsborgmester Inger Marie Bruun-Vierø oplyste skoleborgmester Per Bregengaard, at det var, fordi PISA-undersøgelsen ikke skulle stå alene, samt at kvaliteten kunne findes inden for budgettet, indforstået altså PISA-undersøgelsen i fuld skala.

Skoleborgmesteren var på det tidspunkt klar over, at PISA-undersøgelsens gennemførelse i fuld skala var en radikal mærkesag. Hvis den ændrede tekst efter skoleborgmesterens opfattelse betød, at den radikale mærkesag nu faldt til jorden, burde det være oplyst, da der blev spurgt om det.

Det er i hvert fald et punkt, som vi i Det Radikale Venstre ikke vil give køb på, så Det Radikale Venstre ser frem til, at skoleborgmesteren bekræfter, at PISA-undersøgelsen gennemføres i fuld skala, uden at det skal genforhandles.

Jeg vil også godt knytte nogle ord med hensyn til den rummelige folkeskole.

Det er heldigvis den udbredte opfattelse blandt politikerne i U & U udvalget, at vores folkeskoler skal kunne rumme alle børn uanset forskelligheder. Herimod bliver der ofte højlydt diskuteret, hvad der menes med dette rummelighedsbegreb.

Det Radikale Venstre ønsker, at folkeskolen skal varetage undervisningen af alle børn, også børn med særlige forudsætninger og også børn med særlige behov.

Det indebærer et fokus på udviklingen inden for de differentierede undervisningstilbud på et kvalificeret niveau. Undervisningstilbuddene skal imødekomme elever, der har behov for individuelle hensyn, ligesom der skal etableres en målrettet undervisning for grupper med særlige forudsætninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg mener, det er væsentligt at fastholde, at ingen elever skal udskilles fra det almindelige undervisningstilbud. Det skal sikres, at den særligt tilrettelagte undervisning har en kvalitet, har en bredde, der står i mål med skolens øvrige undervisning.

Den enkelte lærer skal i højere grad end i dag differentiere sin undervisning med udgangspunkt i den enkelte elevs forudsætninger. Dette kræver et tæt samarbejde med forældrene og et øget ansvar for, at den enkelte elevs skole er fagligt og socialt udviklende.

Med baggrund i et stigende antal børn med adfærds-, kontakt- og trivselsproblemer hilser vi i Det Radikale Venstre oplægget i udviklingsprogrammet "Et godt skoleliv for alle" velkommen, men vi mener også stadig væk, der er langt fra vision til virkelighed.

Stadig mange af specialundervisningens elever oplever ikke helhed i deres samlede undervisning. Der er ikke tilstrækkeligt samarbejde mellem normal- og speciallærerne.

Skolen synes, at AKT er noget, som findes i barnet, og netop det er i stigende grad med til at udskille eleverne.

Derfor bør der foretages en analyse af forbedring af indsatsen for AKT-elever, hvordan skaber vi sammenhæng i tilbuddene, og hvordan kan antallet af pladser øges inden for de etablerede tilbud.

En anden målgruppe er børn med autisme. I dag findes der ikke nøjagtige tal for antallet af børn med autisme i Københavns Kommune. Men hvis man tager udgangspunkt i de nyeste tal for udbredelsen af autisme i Danmark, er antallet blev syvdoblet siden 90'erne. Mens der i disse år i København bliver nydiagnosticeret 14–16 børn inden for det autistiske spektrum hvert år, så var det tilsvarende tal for 10 år siden kun ca. 2 om året.

Og hvad kommer det til at betyde, jo det betyder, at der nu samlet er behov for behandlingstilbud til mellem 60 og 75 førskolebørn med autisme i alderen 3–7 år.

Jeg vil også knytte nogle ord med hensyn til den multikulturelle folkeskole. Jeg bemærkede, at til første behandling af budget var flere af ordførerne inde på diskussionen om det mangfoldige og multikulturelle samfund eller den multikulturelle by.

Skal vi ikke bare slå det fast en gang for alle, at vi lever på godt og ondt i et samfund, som er påvirket af internationale påvirkninger. Borgmester Søren Pind, som ikke sidder her lige nu, rejste sondringen mellem det multikulturelle og det multietniske.

Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor den sondring bliver bragt på banen. Nu er jeg ikke kultursociolog, men kan vi ikke bare blive enig om en ting, at det multikulturelle samfund handler netop ikke om, hvilken kultur der har forrang. Det multikulturelle handler heller ikke om, at man skal lytte bestemt til nogle frem for andre.

Det multikulturelle handler heller ikke om, at man vælger at slå sig ned ved kanten for at soppe, eller om man smider toppen og hopper i vandet. Den multikulturelle by handler kort og godt om at tage bestik af den virkelighed, man lever i.

Det kræver ikke de store observationer, det kræver ikke den store lup for at konstatere, at København er en multikulturel by, det er en realitet. København som multikulturel by betyder netop eksistensen og tilstedeværelsen af flere kulturer.

De forskellige kulturer sætter sit præg på byen, og det er et uigenkaldeligt farvel til ensheden.

Jeg er dog enig i, at selvfølgelig er der grænser for, hvad den multikulturelle by kan rumme, og hvad den multikulturelle by skal tolerere.

Knivdrabet på den italienske turist Antonio kan ikke fordømmes nok, men det er nok en lige så stor fejl at forklare drabet i multikulturelt kontekst. Der er ingen grund til at reagere, som om vi i indvandremiljøet har potentielle drabsmænd ned til 12 års alderen.

Jeg vil undlade at komme ind på den mere retspolitiske diskussion, men er kun enig med skoleborgmester Per Bregengaard i, at skolerne også har et virke i forhold til den forebyggende indsats, og at der på en del skoler bliver samarbejdet med hensyn til konfliktløsning og mægling.

Det der særligt kom bag på mig det var, da jeg hørte Søren Pind tale om at sige nej til en multikulturel by, og 2 minutter efter så Søren Pind holde tale ude på pladsen, så var det ikke den samme tale, jeg kunne genkende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Der synes jeg, det ville klæde Søren Pind enten at holde samme tale, som blev holdt herinde, også holde den ude på pladsen, eller en tale, han holdt ude på pladsen, også holde den herinde. Der fornemmer jeg lidt, at Venstre snakker med 2 tunger.

Jeg mener netop, at folkeskolen i København bør være en skole for alle byens børn, en skole, der skal give alle børn muligheder for at klare sig i samfundet. Men gør den det?

Noget tyder på, at det multikulturelle samfund stiller folkeskolen over for nye udfordringer. I hvor høj grad skal skolen ændre sig i takt med, at samfundet bliver multikulturelt, og hvordan skal den ændre sig.

Nogle mener, at skolen må reagere ved at fokusere mere på det nationale fællesskab, andre mener, at skolen skal varetage integrationen af etniske minoriteter, og andre igen mener, at det er skolens opgave at ruste eleverne til at begå sig i en globaliseret verden.

Sidste år blev det fra radikal side stærkt betonet, at alle børn skal have lige chancer. Det får de bare ikke, hvis ikke de mestrer det danske sprog ved skolestart. Der bliver allerede gjort en del for, at børn ikke skal starte skolen med et sprogligt handicap, både blandt børn af dansk herkomst og blandt børn med anden etnisk herkomst.

Men vi må også erkende, at der møder stadig børn i 1. klasse, der på trods af at de er født i Danmark ikke taler alderssvarende dansk. Det er synd for børnene, at de på forhånd får et handicap, der slår igennem i resten af skoletiden.

Udsigten til, at de får lært for lidt i skolen, er overhængende, fordi alt for mange kræfter bliver brugt på at få lært det danske sprog i stedet for at lære at læse, skrive, regne og alt det andet, som nu skal nås.

Derfor er vi i Det Radikale Venstre tilfredse med viften af førskoletilbud til tosprogede børn, som netop skal sikre, at børnene taler alderssvarende dansk, inden de starter i 1. klasse.

Men vi forstår også samtidig, at der iværksættes en gennemgribende evaluering af indsatsområderne. Hvad er det for noget, der virker, og hvad skal der gøres mere af.

Jeg vil også godt sige noget omkring tosprogede på gymnasierne. Vi ser i øjeblikket en koncentration af tosprogede på nogle enkelte gymnasier. Det synes jeg egentlig, at de pågældende gymnasier skal tage som kompliment, for det betyder, at de elever, der har gået på skolen, har befundet sig godt og derfor givet deres erfaringer videre til andre. Man må så blot opfordre til, at andre gymnasier også prøver at profilere sig over for de tosprogede elever, der skal i gymnasiet, og fortælle, at de også kan tilbyde en god undervisning og et godt skolemiljø.

Afslutningsvis vil jeg gerne knytte nogle kommentarer til sundhedsområdet, hvor jeg også er medlem.

Omkring sundhed har Sundheds- og Omsorgsudvalget iværksat forskellige tiltag for at forbedre sundheden for københavnere, men der er stadig væk flere udfordringer at tage fat på.

Der er stadig mange københavnere, som ryger, der er stadig mange københavnere, som drikker for meget, og der er stadig mange københavnere, som spiser for meget fedt. Det går både ud over helbredet og livskvaliteten, og så koster det også sundhedsvæsenet mange ressourcer.

Derfor skal der arbejdes med forskellige indsatser, som skal gøre københavnernes liv sundere, f.eks. rygeafvænning, kost- og motionsrådgivning. Inden for dette arbejde er der forskellige aspekter, som jeg anser for vigtige i det videre arbejde.

Et fokusområde, der skal være i arbejdet med folkesundheden, er de frivilliges rolle. Det Radikale Venstre ønsker, at der bliver sat flere penge af til partnerskaber, netværksdannelser og det frivillige arbejde.

Det Radikale Venstre mener, at det er på tide, at de offentlige systemer, dvs. os som politikere, erkender, at de offentligt ansatte ikke alene kan varetage de nære relationer med borgerne. Der er brug for at opmuntre og inddrage frivillige i at tage omsorg for borgerne.

Der er brug for, at de frivillige understøtter muligheden for at nå ud til københavnere, som ikke er i kontakt med de offentlige institutioner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg tænker for eksempel på den ensomme ældre, som en til to gange om ugen får besøg af en hjemmehjælper. Dette er ikke nok til at bevare en social relation for den enkelte borger, og det er på områder som dette, at vi som kommune skal sørge for at give plads til frivilligheden.

Jeg tænker også på, at der blandt mange etniske minoriteter er tendens til lige så meget overvægt som blandt etniske danske. Vi har oplevet, at der ikke deltager særligt mange etniske minoriteter i kommunens motionstilbud. Der kan derfor være et behov for at anvende sundhedskonsulenter med forskellige etniske oprindelser.

De kan f.eks. være naturhjælpere, som på eget sprog går ud i civilsamfundet og underviser og skaber kontakter til borgerne.

Jeg tror, at vejen frem er at inddrage frivillige i arbejdet med at forbedre sundheden for københavnere.

Jeg har berørt det, men vil alligevel fremhæve, at der er særligt behov for at sætte forebyggende tiltag i gang over for de etniske minoriteter. Der er nemlig en stigende tendens til, at de kommer til at lide af de samme livsstilssygdomme som etniske danske.

Også de etniske ældre er en vigtig målgruppe. Vi kender ikke de ønsker og behov, som de ældre etniske borgere har. Derfor ønsker Det Radikale Venstre, at viden om dette område øges. Når bedre viden er tilvejebragt, så skal der iværksættes et arbejde med at målrette forebyggende tilbud.

Der er igangsat et stort arbejde under Sundheds- og Omsorgsudvalget med at forbedre folkesundheden i København, men der er, som jeg har fremhævet her, stadig store udfordringer at tage fat på.

Borgmester **Per Bregengaard**: Enhedslistens oplæg til budgettet inden for Uddannelses- og Ungdomsudvalgets område tager sit udgangspunkt i den ønskeliste, som udvalget fremsendte til økonomiudvalget omkring 1. maj.

Med aftalerne omkring Børneplanen er der kommet væsentlige løsninger på folkeskolernes og fritidsinstitutionernes anlægsbudgetter, ikke fuldstændige, men noget vi kan være stolte af og kommer meget langt med.

Problemer, som har fundet en løsning, har det med at blive glemt og forbigået, og derfor indleder jeg med at nævne dette.

Enhedslisten har derefter opdelt sine krav til Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget i tre kategorier:

Den første har vi kaldt "MUST" forstået som lapning af huller, som vil skabe alvorlige og synlige forringelser og politiske problemer, hvis de ikke bliver imødekommet. Det er denne kategori, som vi lægger inden for rammen i Enhedslistens samlede budgetudspil, men vi er da meget åbne for forhandlinger om de to næste kategorier.

Næste er funktionalitet, dvs. en forøgelse af skolernes ledelsestid til bedre at kunne løse de mange yderligere opgaver, der primært er pålagt dem gennem de seneste års decentralisering og nedskæringer på den centrale forvaltning.

Den tredje kategori er forbedringer, såfremt vi skal have styrket skolers og institutioners indsats på nogle få, vigtige og centrale områder.

I MUST-kategorien har Enhedslisten en bevilling til fleks- og skånejob. Begrundelsen er bl.a. at opretholde den særlige bevilling til daghøjskolerne, som vi ved forhandlingerne sidste afsatte for et år, men også var enige om skulle fortsætte. Endvidere at styrke indsatsen inden for dette område.

Det næste er undervisningsmidler. Begrundelsen er opretholdelse af særbevillingen til undervisningsmidler for at sikre den nødvendige opdatering af bogbestand m.m. Det var sådan, så i år 2002 blev der givet 18 mio. kr. og i 2003 10 mio. kr. Skoler og gymnasier vil opleve det som en markant nedskæring, hvis der mangler denne her særlige bevilling.

Prisstigninger på bøger løber forud for de almindelige prisstigninger, og derfor udhules budgetterne. Endvidere gør der sig det gældende, at med et voksende elevtal så er der jo ikke så mange bøger, der kan gå i arv fra den ene til den anden i næste generation. Det er vores opfattelse, at denne 10 mio. kr.s bevilling skal indarbejdes i overslagsårene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Så er der voksenelevlønnen for SOSU-hjælperne. Begrundelsen er at sikre en fortsat øget tilgang af elever til uddannelsen i 2004. Der er i dag mangel på social- og sundhedsmedarbejdere, og med den skæve aldersprofil blandt medarbejderne og fremtidens voksende ældrebefolkning vil arbejdskraftmangelen udvikle sig til en katastrofe.

Med det afsatte budget er der alene mulighed for at udbetale voksenelevløn til de hjælperelver, der har påbegyndt uddannelsen her i 2003. Såfremt der skal være budget til at optage nye elever med elevløn, så skal der afsættes flere midler.

Der er efter min opfattelse en rimelig forståelse for problemstillingen jf. den aftale, som blev lavet umiddelbart før sommerferien, som sikrede lønnen ved augustoptaget.

Elevlønnen er justeret i forhold til de seneste erfaringer, og der kan optages 80 elever i januar og 200 til august svarende til erfaringerne fra 2003.

Men jeg vil også sige, at såfremt der atter viser sig en vækst i antallet af hjælperelver, som på nuværende tidspunkt er berettiget til voksenelevløn, skal der være muligheder for at forhandle en til-lægsbevilling, således som vi så det her op mod sommerferien.

Så er der legepladspuljen. Begrundelsen for den er jo, at børnene skal have ordentlige forhold, når de er ude og lege. Det er jo sådan, at nybyggeri ofte gør et indhug i skolens friarealer, og med de flere elever, der er på den enkelte skole, ja, så er der også brug for at øge kvaliteten der.

Jeg vil også erindre om, at i den aftale, der er om en ny skole på Vesterbro, hvis vi beslutter at sammenlægge Alsgades Skole og Ny Carlsbergvejens Skole, jf. aftalerne mellem Socialdemokratiet, SF, Radikale, CD, Venstre og Enhedslisten for april i år, der har vi så lovet dem 2 mio. kr. af legepladspuljen, hvis den bliver til noget.

Så er der gymnasiernes anlægsbudget, der er optaget beløbet til det nye gymnasium i Ørestaden. Men for at sikre den nødvendige kapacitet her og nu er det nødvendigt at udbygge de eksisterende gymnasier, idet der ikke er den nødvendige plads. Jeg har redegjort lidt for det i teksten, men pointen er, at allerede næste sommer så skal de altså tilvejebringe fysisk plads til ekstra 4 spor, som vi ikke har plads til. Og i 2005 skal der tilvejebringes plads for yderligere 11 spor og endnu 15 spor i 2006, og i 2006 er de 10 spor dækket ind ved det nye gymnasium, som bliver bygget. Der er udarbejdet et særligt notat om de her ting.

Funktionalitet omkring ledelsesstrukturen har jeg gennemgået skriftligt, jeg vil ikke komme ind på den her.

Omkring nogle væsentlige forbedringer er der 2 uddannede børnehaveklasseledere, hvor formålet er at sikre kvaliteten i børnehaveklasserne ved 2 fuldtidsansatte børnehaveklasseledere. Det vil skabe ressourcer til tværgående samarbejde med både 1. og 2. klasse og børnehaverne, som er prioriteret. Det her er også et minimum, hvis børnehaveklasserne skal uden for skolen. Det er noget, der priorite-res højt af skolerne.

Majbritt Mamsen var i sit indlæg inde på at prioritere nogle ressourcer til drenge- og pigeforløb, altså hvor man havde de 2 grupper særskilt. Men sådan nogle midler vil også kunne bruges til den slags og nogle af de andre forbedringer, som andre ordførere har været inde på.

Vi mener også, det er vigtigt at styrke de kreative fag. I den nye folkeskolelov er der lagt meget vægt på dansk, matematik, engelsk og naturfag, men der er også behov for at styrke de kreative fag især på de ældre klassetrin.

Der er tidligere sket en forøgelse af tildelingerne til Billedskole og Musikskole primært som en styrkelse af samarbejdsprojekterne med folkeskolernes undervisning, og det har været en stor succes. Jeg ser inden for den pulje, at vi meget gerne tager Teaterbutikken med f.eks. med 300.000 kr., så man kan lave nogle fællesaktiviteter mellem de 3 skoler, nemlig Teaterskolen, Billedskolen og Musikskolen, som har til huse i Den Brune Kødby og har et intensivt samarbejde.

Så mener vi også, det er vigtigt med at forhandle om øgede klubressourcer. Det er sådan, så at der er blevet vedtaget, at man skal have et mere forpligtende samarbejde mellem klubberne. Det er et problem, at det ikke hidtil er fulgt op med flere ressourcer til dette opsøgende arbejde, som skal udføres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Der er mange, der har været inde på det ulykkelige drab på Nørrebro og har haft en række reaktioner, krav og løfter, som det har affødt. Dette kunne være en indsats i den forbindelse.

Endelig var det højt prioriteret, eller der var meget snak om sidste år, at snakke om bydelspuljer, som jo også kunne være en god ide.

Så er der selve kommentarer til budgetordførernes taler i torsdag. Jeg vil starte med at være positiv og udtrykke min glæde over enighed med overborgmester Jens Kramer Mikkelsens bemærkninger om at styrke integrationsindsatsen via en udbygning af de unges mentorordning og en forbedret længevarende og mere intensiv vejledning til de unge med henblik på uddannelse.

Jens Kramer Mikkelsen nævnte også i sin budgettale, at Københavns Skolevæsen er et af de dyreste i landet pr. elev. Der vil jeg så sige, at afhængig af, hvor bred man gør denne kategori, hvordan man får skilt amtsopgaverne ud, og om man tager hensyn til elevsammensætningen, så mener jeg, at der kan stilles spørgsmålstejn ved dette udsagn.

I den forbindelse vil jeg blot nævne, at de tal fra 6-by-undersøgelsen, som indgår i de generelle bemærkninger til forslag til budget 2004, efterfølgende har vist sig ikke at være sammenlignelige, hvilket jeg har gjort opmærksom på i forbindelse med offentliggørelsen. Her i slutningen af måneden skulle der være kommet nogle mere sammenlignelige nøgletal på dette område hvad angår Århus.

Derfor har borgmester Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale heller ikke anvendt disse tal i kravet om ekstraordinære nedskæringer på skoleområdet, således som hun afslutningsvis lagde op til i sin budgettale og fulgt op af Klaus Bondam her i dag. Jeg føler i og for sig også, det er en lidt underlig konklusion at drage efter at have påpeget behovet for en række forbedringer.

Karen Hækkerup var inde på, at det er et reelt problem, at mange flere fravælger folkeskolen i København. Jeg er enig i, at andelen, der fravælger folkeskolen, er for stor, og vi har i udvalget meget fokus på at få den nedbragt, men andelen har altså ikke været stigende, således som Mogens Lønborg antyder i sin tale. I sidste skoleår var den 23,74 pct., året før 23,90 og året forud 23,11 pct. Hvordan forholdet vil være mellem privatskole og folkeskole i det skoleår, som netop er begyndt, kan endnu ikke opgøres. De ændringer, som der er i fordelingen mellem folkeskoler og privatskoler, indgår altså i budgettet, og Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budgetramme finansierer altså også betragtelige kommunale bidrag til privatskolerne. Det er sådan en kommentar til det, som Mogens Lønborg var inde på i sin ordførertale.

Borgmester Søren Pind holdt en så skinger tale, at jeg tror faktisk, at han har overgået sig selv. Ofte må jeg gribe mig i at tro, at det, jeg hører, er ironisk ment, men det er det jo nok ikke.

Demagogiske fordrejninger bliver gang på gang til rene løgne hos Søren Pind. Jeg vil nøjes med et enkelt citat: "Fascist. Tænk, sådan var svaret fra denne bys uddannelsesborgmester til regeringen, fordi man her søgte at anspore unge mennesker til at lære det danske sprog og derved få skabt håb og mulighed for reel og uafhængig integration i denne by og dette land".

Sagen, som var til diskussion i sommer, handler overhovedet ikke om at anspore unge eller vel rettere sagt store børn til at lære dansk. Og det har heller ikke indgået i integrationsministerens og min diskussion i sommer og heller ikke i integrationsministerens argumenter.

Sagen handler om, at et meget lille antal børns mulighed for at få statsborgerskab, nemlig de udlændingebørn mellem 12 og 18 år, som ikke kan optræde som bipersoner i forældres sag om statsborgerskab, typisk fordi de allerede har dansk statsborgerskab eller ikke bliver adopterede i den aldersgruppe her.

Konkret handler sagen om, at man i afgørelsen af, om to børn i 6. klasse for at få statsborgerskab vil have vurderet, om deres dansk kundskaber, kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie er alderssvarende. Altså om man vil kræve af et stort barn, at det selv skal gøre sig værdigt til at blive statsborger.

Hvis borgmester Søren Pind virkelig mener, at dette er nøglen til at anspore til at lære dansk, så har han for det første at gøre med et mikroskopisk antal tosprogede børn, og for det andet tror jeg faktisk, at hans børne- og menneskesyn ligger langt til højre for selv Dansk Folkeparti.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Og meget tyder på, at han gør det, når han i argumenterne mod et multikulturelt samfund om at stille alle kulturer lige indirekte fremstiller f.eks. respektfuld optræden på offentlige gader og veje som noget særligt dansk.

Spørgsmålet er, om Heidi Wang og Søren Pinds i egne øjne særlige ven Wallait Khan virkelig kan anerkende Søren Pind som deres politiske leder ... (*Afbrydelse*). O.k. du har også fortalt mig, under hvilke forhold du er opvokset på Taiwan ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Vi har ikke direkte tale.

Borgmester **Per Bregengaard**: Men man må jo heller ikke kommentere sagen. Spørgsmålet er, om Søren Pind blot fabrikerer et andet kulturbegreb, der ikke handler om folkelige kulturer, men kan dække alle mulige subkulturer som f.eks. rockere og andre kriminelle kulturer med eller uden bestemte etniske baggrunde i forsøget på at angribe venstrefløjen og Socialdemokratiet for noget, vi slet ikke mener.

Men jeg håber egentlig, at det er demagogien frem for racismen, der gør sig gældende, og så håber jeg altså ikke, jeg har været alt for blødsøden over for Søren Pind, som ikke opholder sig i salen.

SF's budgetordfører Charlotte Wieth-Klitgaard fremfører en række krav bl.a. om en legepladspulje, som jeg kun kan erklære mig enig i.

Afslutningsvis er hun inde på at lave en ny form for omstillingspulje, hvor en del disponeres af udvalgene selv. Jeg kan her oplyse, at Uddannelses- og Ungdomsudvalget har afleveret godt 40 mio. kr. til den centrale omstillingspulje, dækket uafviselige udgiftsbehov som f.eks. anciennitetsstigning for godt 13 mio. kr. og lavet intern omstilling for godt 10 mio. kr., med hvilke midler udvalget bl.a. har sikret videreførelsen af samtænkning, sommerkoloni for handicappede skolebørn og fortsat udbygning af Pædagogisk Psykologisk Rådgivning og mønsterbrydningsinitiativerne.

Den interne omstilling foregår således i udvalget, men det er klart, at hvis bidragene til den centrale omstillingspulje eller dækningen af de ufravigelige udgiftsstigninger bliver bedre, ja, så er der flere opgaver, der kunne klares ad denne vej.

De Radikales ordfører borgmester, Inger Marie Bruun Vierø, mener, at der sidste år er indgået en aftale om, at der skal foretages en særlig PISA-undersøgelse af de københavnske skoler. Jeg tillader mig at citere både budgetaftalen for 2003, og hvad der blev vedtaget i Borgerrepræsentationen, og i aftalen der står der:

"Aftaleparterne er enige om at styrke arbejdet med at øge kvaliteten i folkeskolen og med resultatopfølgningen. Parterne er enige om at lade 2. runde af OECD's internationale måling af de 15-årige elevers færdigheder indgå i og understøtte den fremadrettede kvalitetsudvikling samt om at anmode uddannelses- og ungdomsforvaltningen om at udarbejde et oplæg til Uddannelses- og Ungdomsudvalget om instrumenter til kvalitetsudvikling i folkeskolen."

Der er kommet det her oplæg, som udvalget har behandlet i begyndelsen af måneden her.

I BR blev det vedtaget, at "Borgerrepræsentationen ønsker at styrke arbejdet med at øge kvaliteten i folkeskolen og med resultatopfølgningen. PISA-undersøgelsen - OECD's internationale måling af de 15-årige elevers færdigheder - skal indgå i og understøtte den fremadrettede kvalitetsudvikling."

Der er intet vedtaget om, at Københavns Kommune skal lave sin egen PISA-undersøgelse i fuld skala, som med den nødvendige forskningsunderstøttelse i alt vil koste 4,1 mio. kr., jf. denne sag i udvalget den 4. august.

Det er rigtigt, at spørgsmålet om en særlig københavnerundersøgelse var oppe under forhandlingerne, men da man ikke ville prioritere midlerne, blev kravet om den særlige undersøgelse ikke medtaget i teksten, der derfor handler om, hvordan man kan nyttiggøre den internationale undersøgelse i kvalitetsudviklingen.

Jeg mener, at det kunne være interessant at foretage en PISA-undersøgelse af Københavns skoler i fuld skala, men den er med de hårde prioriteringer, vi er inde i, både når det drejer sig om skolerne og den øvrige kommunale virksomhed, ikke for 4 mio. kr. interessant.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Og jeg tror, at de eventuelle resultater i skolesammenligningerne vil blive omgærdet med så megen tvivl om årsagerne til forskellene, at nytten vil være lille, når det drejer sig om valget af forskellige typer af skoleindsatser.

Jeg vil her udelukkende forholde mig til én kendsgerning, nemlig den, at den årlige ranking af folkeskolerne efter resultaterne i de skriftlige afgangsprøver viser, at den enkelte skole fiser og farer op og ned ad listen, hvis man sammenligner skolerne i de forskellige år, det er gennemført.

Vi har haft denne sag oppe i udvalget, og et flertal har sagt, at spørgsmålet om PISA-undersøgelsens finansiering, hvis man mener, det er en god ide, og det skal prioriteres, må ind i de her budgetforhandlinger.

For mig at se så er der meget mere perspektiv i en udbygning af de systematiske læsescreeninger, som finder sted på mange af vore folkeskoler. Det er det for mig at se primært, fordi de her screeninger kan anvendes til at vurdere status, behov og indsatser i forhold til det enkelte barn, mens PISA-undersøgelsen er designet i landesammenligninger og måske også kan bruges i skolesammenligninger.

Så jeg synes, det er den vej, vi skal gå i styrkelsen af vurderingerne.

Inger Marie Bruun-Vierø har endelig nogle kritiske kommentarer om rummeligheden i vore folkeskoler og gør det til et spørgsmål om metodefrihed. Jeg fornemmer tydeligt, at hun ikke helt har sat sig ind i, hvad vi arbejder med i Københavns Kommune på dette område. Et større paper om det ligger på hendes bord til en nærmere fordybelse.

Et par få bemærkninger til det, der er sagt her under runden, er, at både Majbritt Mamsen og SF mener, at skole-hjem-samarbejdet skal styrkes. Jeg mener også, det er en helt væsentlig ting.

Heidi Wang er jeg enig med langt hen ad vejen omkring integrationsindsatser på nær lige det med, at de her PISA-målinger, hvad de skal bruges til. Altså foreløbig er det kun 2 ting, jeg synes, hvis hendes krav om at se på, hvad vi kan gøre og gør kan opfyldes ved læsescreeninger, så mener jeg i og for sig, vi langt hen ad vejen er enige.

Pia Allerslev har jo en vis hårdhed og mener, jeg hyler op om, at nu skal man vurdere eleverne. Der vil jeg sige, jeg er fuldstændig enig med hende, at vores elever bliver vurderet hele tiden og hver dag. Men for mig at se er det ikke nødvendigvis, at vi går tilbage i tiden og så skal til at give intetsigende karakterer eller dele børnene efter, om de nu er boglige eller ikkeboglige, almene, som det hed i den gamle betegnelse.

Jeg kan ikke se, hvorfor det skulle være særlig blødsødent ikke at være konservativ, men se på, hvordan laver man evalueringer nu om dage, og hvordan bruger man dem i at skabe fremskridt og udvikling for børnene.

Så siger hun, at der nok ikke vil ske ændringer, så længe der sidder en venstrefløjsborgmester på posten, altså jeg sidder på det. Der vil jeg nok sige, at for et par år siden fik vi altså udvalgsstyre her i byen, så Pia Allerslev har så langt, hun kan skaffe flertal, jo en væsentlig indflydelse på, i hvilket omfang der skal gøres op med blødsødenheden i kommunen, som hun kalder det.

Jeg vil sige, at jeg håber, nej, jeg ved ikke, jeg tror, jeg fik behandlet Pia Allerslev lidt for blødsødent i denne omgang, men det ligger jo lidt til min natur.

Det hun siger, at aftalen omkring fritidshjemmene i værste fald kan koste 23 mio. kr. på anlægsbudgetterne næste år, det er grebet ud af luften, at det er Borgerrepræsentationen, der tager stilling til anlægsbudgetterne, og anlægsbudgetterne med de rammer, der er, selvfølgelig skal holdes også på dette område og de her fritidshjem, som vi nok skal indrette flere af i stedet for KKFO'er, at de bliver afholdt inden for den budgetramme, som er givet og efter den standard, som vi hidtil har bygget til.

Jeg vil sige til Jakob Hougaard, at der er jeg generelt enig og også med Tanwir Ahmad i de bemærkninger, de er kommet med, måske lige på nær det med PISA-undersøgelsen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det var så Uddannelses- og Ungdomsudvalget. Vi går over til Miljø- og Forsyningsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Rikke Fog-Møller (Ø): Som Dansk Folkepartis Carl Christian Ebbesen så er jeg også offer lidt for det her med, at vi er meget rigtigt opdelt i denne debat, fordi jeg har også flere udvalg, jeg vil tage mig af.

Men først og fremmest synes jeg, at jeg vil belære Dansk Folkeparti og Carl Christian Ebbesen lidt om takststigninger. Det er jo meget interessant, at Carl Christian Ebbesen synes, at takststigningerne burde amterne selv have klaret og finansieret, især efter man er gået ind og støttet op om en regering, som har lavet alle tiders skattestop, hvorfor det er temmelig svært for de fleste amter at gå ud og finde de her midler igen.

Det er rigtigt, at amterne i sin tid scorede en gevinst på billigere busudliciteringspriser - i sin tid - de point er jo for længst blevet brugt og puttet i anlæg af alt muligt.

Men Carl Christian Ebbesen vælger at lave en lighed mellem det beløb, som regeringen fjerner i takststigninger og så det beløb, som anvendes inden for Banestyrelsens område i de kommende år.

Men man kunne med lige så stor ret kigge på motorvejsudbygningsområdet, fordi der er nemlig et lignende beløb, nemlig op imod 300 mio. kr., som vi årligt fremover vil anvende til stigninger i motorvejsudbygningen, som denne regering nu har vedtaget. Dvs. det er faktisk 300 mio. kr., som ikke går til den kollektive trafik, og det kan man med lige så stor ret sige, at de penge er havnet der.

Derfor, takststigningerne på den kollektive trafik er stadig væk lige så uretfærdige og lige så tåbelige, som de hele tiden har været, der er ikke nogen ændringer i det. Dansk Folkeparti ved udmærket godt, at det simpelt hen ikke vil være muligt for amterne at gå ud og finde de her penge, medmindre de skærer kraftigt ned på noget andet. Det er også det, vi har hørt fra alle de andre steder.

Dermed ikke være sagt, at vi ikke skal forsøge i Københavns Kommune at se, om vi kan dæmme op for det værste af det her, der er sket. Men jeg vil stadig væk vove at påstå, Dansk Folkeparti og regeringen bærer hovedansvaret for de her takststigninger.

Nu over til noget helt andet, nemlig familie- og arbejdsmarkedsområdet. Drabet på en ung italiensk turist på Nørrebro har igen sat gang i debatten om integrationsindsatsen i kommunen. Det er en utrolig sørgelig anledning, men selvfølgelig skal vi diskutere, om vi gør det rigtige, hvordan vi støtter bedst, hvordan vi som kommune arbejder mod den udstødelse, som mange indvandrerfamilier oplever, og hvordan vi er med til at skabe arbejdspladser og institutionspladser med det rigtige tilbud.

Men debatten gøres straks til ideologisk spørgsmål om stokkemoder og alt muligt andet. Fra højrefløjen lyder det, venstrefløjens integrationspolitik har spillet fallit, der må hårdere metoder til, fremover vil vi måle indsatsen.

Men på Indre Nørrebro har man jo faktisk målt, man har målt, og antallet af indberetninger til de sociale myndigheder om tilbageholdelse i forbindelse med kriminalitet er faldet i området. På Indre Nørrebro har man taget problemet meget alvorlig, og under bydelsrådet blev der sat et meget målrettet arbejde i gang for at få fat i de hårdest belastede unge.

Men efter borgmester Søren Pinds bandbulle, som var her i torsdags, spørger jeg mig, hvad det er for tal, Venstre vil have, hvad er det, Venstre vil, vil de have flere indvandrere og efterkommere i arbejde, jamen regeringens udstødespolitik og ekstreme fokus på skelnen mellem rigtige og forkerte danskere gør integrationsarbejdet endnu sværere.

Den måde, man belønner de rigeste boligejere i befolkningen i form af skattestop gør det ikke just nemmere at lave offentlige investeringer i at skabe arbejdspladser. Vi ender i denne kommune op med aktiveringstilbud, som hverken hjælper den ene eller den anden.

Hvad er det så egentlig, Venstres konkrete bud er på den her bedre integration, hvorfor mener de, at det hjælper, økonomiske spændetrøjer som dem, regeringen har påført nye flygtninge i Danmark, det får ikke flere i arbejde, selv om vi er nede på at give de her familier støtte på under et eksistensminimum. Man kan altså ikke pine folk på den måde.

Længere straffe, de mest hårdkogte er formentlig lige glade, og de formodede drabsmænd i denne konkrete sag har nok ikke tænkt på, at de skal tilbringe mange år bag tremmer, hvis de kendes skyldige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Mere kontrol af unge med mørkere hudfarve, som ustandselig skal vende lommer på åben gade, får en stor gruppe til med rette at føle den manglende tillid, som samfundet viser dem.

Du er ikke en af os, skal du inden for i varmen, skal du gøre en ekstra indsats, og træder du ved siden af, så klapper fælden. Det er et ekstremt dårligt udgangspunkt for at arbejde sammen om at skabe en bedre fremtid i fællesskab.

At kunne gå ind positivt også for unge indvandrere, det kræver medejerskab til samfundet, det kræver, at man har lov til at være med til at skabe, og det er her, vi skal have fat.

Enhedslisten er glad for at være med til Børneplanen. De mange ny institutionspladser er stærkt tiltrængte, og vi håber med planen at kunne give de københavnske forældre og børn det serviceløft, der gør det værd at blive i byen, bruge vores folkeskoler og vores fritidsinstitutioner.

Men samtidig skal de pædagogiske tilbud være gode, og de skal kunne udvikles. Vores langsigtede mål er, at vi bliver i stand til at forbedre miljø og arbejdsmiljø for børn og voksne i vores institutioner. Derved er vi meget enige med den radikale ordfører.

Derfor er merindskrivningen i institutioner med ekstra plads, som vor budgetordfører nævnte i torsdags, heller ikke en langsigtet metode til at skaffe flere pladser. Vi holder fast i, at institutionerne skal kunne sige god for en samlet løsning selv.

Pladsproblemerne for børn, der har særlige krav til deres institution, må vi se nærmere på, hvordan vi løser. Jeg tænker her på de handicappede børn, som i øjeblikket ser ud til at skulle vente meget længe med at få plads. Det er i hvert fald et område, vi er villige til at gå ind og kigge nærmere på.

Masser af andre områder trænger til indsprøjtning. For Enhedslisten er det væsentligt, at vi oprettholder udbygning af hjemløseområdet, og vi får flere udslyningsboliger til de psykisk syge. Vi er mildest talt ikke stolte over de botilbud, vi anviser københavnere med psykiske lidelser, som ikke er i stand til at bo i egen bolig.

Vi har gode bofællesskaber, men vi har også nogle alt for store gammeldags enheder, som det er svært for både personale og klienter og ledere at overskue. Det håber vi, at vi kan gøre noget ved.

Enhedslisten vil også gerne prioritere og fortsætte de boligsociale projekter, som er nødlidende på grund af regeringens manglende støtte til den forebyggende indsats.

Det er i hvert fald også her, man skal kigge efter, om der kan gøres noget for integrationen.

Så vil jeg snakke lidt om miljø. Efter torsdagens budgetdebat gik vi hjem hver for sig og hjem for at se familien eller læse e-mails eller avisen, og nogle af os tændte for fjernsynet, og nogle af os kom til at slå over på CNN, og vi tænkte, tak skal du have, det her er Twin Towers en gang til. Det var det heldigvis ikke, det var bare et gigantisk nedbrud i stærkstrømsnettet i det nordøstlige USA og Canada, et nedbrud, som nogle byer i dag mandag stadig væk er ramt af i området.

Der gik heller ikke mange timer, før nogle af årsagerne kom for dagens lys. Et gigantisk elforbrug, der er steget med 25 pct. de sidste 10 år kombineret med manglende vedligeholdelse af net og transformersystemer osv., bl.a. på grund af den her liberalisering, som skjuler, hvem de egentlige ansvarshavende er. Krav om lavere priser og profit er gået ud over sikkerheden på en strømforsyning.

Derfor er det også urovækkende, når overborgmesteren ikke har meldt ud på pressens historie om salg af Københavns Energi. Der tales om aktivt ejerskab, handler det blot om, at vi er for gavmilde i Københavns Kommune, eller handler det om en strategi for at producere guldæg.

Jeg vil gerne advare meget stærkt imod at sælge forsyningen af energi og vand. Jeg vil bede folk tænke klogt og ikke bukke under for regeringens pres på privatiseringer. Vi har en forpligtelse til over for københavnere at forvalte deres ejendom bedst muligt og sørge for, at den miljømæssige påvirkning af deres energi- og vandforbrug bliver så lille som muligt.

De skal have sikkerhed for drikkevand af ordentlig kvalitet, for at der bliver holdt ordentlig styr på udledninger til havnen, så det stadig væk er muligt at bade der. De skal have sikkerhed for, at der er varme og strøm og også for, at de får besked på, hvad det koster af investeringer i nettet, hvis de overvejer at føre en amerikansk livsstil energimæssigt set.

Alt det, der er gravet ned i jorden i København af diverse anlæg, det være sig vand, det være sig energi eller varme, det er jo betalt af forbrugerne eller vil blive betalt i løbet af en årrække, og det hø-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

rer med til en ordentlig forvaltning af de værdier at give forbrugerne indflydelse og forvalte ressourcerne til gavn for de fremtidige borgere, dem der gerne vil blive her i byen.

I København mærker vi også, hvordan regeringens miljøpolitik praktisk taget overlader området til kommunen. Regeringen har ikke mange ambitioner om et bedre miljø, men en masse tv-egnede PR-stunts, hvor miljøministeren planter et træ og genudpeger en naturpark en gang til, fordi så har man gjort det en gang til, så er det stadig væk en naturpark, det er også meget godt.

Angrebene på miljøsektoren fortsætter med uformindsket styrke, regeringen bruger de ressourcer i apparatet, der er tilbage, altså deres embedsmænd, for at finde ud af, hvordan man tvinger kommunerne til at sælge eller udlicitere eller privatisere forsyningssektoren. Affaldet skal køres rundt i hele landet til det billigste forbrændingsanlæg, man skal kunne få profit ud af affaldsafhentning og drikkevand, og kommunerne skal reduceres til de rene kontrollanter og forbrugerne til købekvæg.

Integreret planlægning og demokratisk indflydelse er aflyst, miljøet skal kunne betale sig udregnet efter en Lomborg-regner.

Kommunerne kan sælge deres forbrugerbetalte forsyningsvirksomheder for at lappe de huller i regeringens skattestopspolitik. Desværre gribes regeringens signaler også her. Derfor skrider fokus på miljø også her i København mod fokus på kortsigtede sparemuligheder, indsamling af grønt affald stoppes, for det er for dyrt.

Men hvordan kommer vi foran på miljøområdet igen, ja, lige nu er der ikke så meget godt at se på, men heldigvis er der agendacentre, som er på vej, og som vi fortsat støtter. Enhedslisten ønsker så flere af dem. Agendacentrenes arbejde vil give os meget gode muligheder for at finde ud af, hvor borgernes egne ressourcer til at løfte byen rent miljømæssigt ligger.

Vi vil forsætte med at udvikle arbejdet over for de unge, skoleeleverne. Og håber, at vi kan få løst sagen om en større låneramme til Københavns Energi, fordi vi gerne vil have, at borgerne betaler den rigtige pris for deres energi og for det system, de selv ejer.

Borgmester Winnie Berndtson: Jeg er glad for, at jeg har skrevet en rigtig lang tale, som jeg agter at holde i sin fulde længe, sådan så der også kan blive snakket noget om miljøet i denne by. For hvis man snakker om de store udfordringer i denne by, så kan man ikke undgå at tale om miljøet.

At København står over for store udfordringer, er sagt tit og er jo heller ikke helt løgn, men også et udtryk for selvforståelsen her i huset. Vi står over for store udfordringer, verden omkring os forstyrrer freden her i huset, der er hele tiden noget, vi skal forholde os til.

Kunne vi ikke se det lidt anderledes. Erhvervsrådet holder snart en konference med overskriften "Den intelligente by". Hertil vil jeg gerne tilføje den innovative by, byen der fornyr sig, byen der forbedrer sig.

Hvert år ved budgettet konstaterer vi de enorme opgaver, vi har som by, men lad os dog også konstatere de enorme ressourcer, vi har som by og lad os da også konstatere de enorme muligheder, vi har som by. At udnytte dette kræver intelligente politikere, hvis man skal bruge Erhvervsrådets tænkning. Tænk engang sådan nogle har byen også, selv om jeg sådan personligt godt synes, at vi kunne være lidt mere visionære, have lidt større ambitioner.

Lad mig bare tage den aktuelle debat, trafik- og miljøplanen. Oplægget til debat fra de 3 forvaltninger, bygge og teknik, miljø og forsyning og økonomiforvaltningen beskriver jo rigtig mange gode tiltag, man kunne tage ud af kataloget og bruge til at trafikregulere. Der er også en endog meget fin målsætning om, at vi skal transportere os med mindre miljøbelastning. Det er meget præcist sagt det, der er målet, transportere os med mindre miljøbelastning - enig, enig, enig, rigtig fin visionær målsætning, som ikke er uopnåelig og dog.

Debatoplæggets konklusion, ja nærmest vist på den første side til københavnerne er, at selv om vi benytter alle redskaber i planen, så når vi ikke målet.

Hvis jeg sad uden for dette hus, så ville mit første spørgsmål så være, jamen hvordan når vi så målet, er det ikke vores pligt som politikere at vedtage planer, hvor målene rent faktisk kan opfyldes, når man nu bruger hele kataloget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Hvis man ikke mener, målet kan nås, ville det så ikke være mere ærligt at konstatere det og så lade være med at vedtage planer med uopnåelige mål. Nej, det her er ikke en miljøborgmesters forslag til at aflyse trafik- og miljøplanen, det er et forslag til at forbedre den på et par områder.

Der skal anvises løsninger på, hvordan målet kan nås, fordi det er muligt. I tidligere debatoplæg har vi som kommune faktisk selv anvist, at kurven kan knækkes, når det handler om biltrafikken, i det debatoplæg, som københavnernes sidst har haft i den her meget lange proces om trafik- og miljøplanen, viste kommunen jo selv i sit debatoplæg, at ved brug af kørselsafgifter så kan man bringe niveauet for biltrafik under det, det er i dag. Så kommunen har anvist redskaber, så det er der vel stadig væk en debat omkring, vi behøver vel ikke aflyse det hele.

De er i gang i London, de er på vej i Stockholm, så mon ikke også det kunne være et både intelligent og innovativt valg i København. Der skal vises en sammenhæng mellem økonomi og miljøeffekt.

Trafik- og miljøplanen, som den ligger nu, er en overordentlig god trafikplan, men en overordentlig miljøplan, for man kan nemlig ikke se sammenhængen. Hvis vi skal bruge penge på planen, så skal det ikke ske i blinde, det er en trafik- og miljøplan. Derfor skal vi også kunne se miljøeffekten af trafikinvesteringerne.

De fleste er faldet over de meget store beløb på, hvad alt det her nu måtte koste, men desværre kan man ikke se, hvad man får for det, og så kan man jo ikke have en trafik- og miljøplan, hvis man ikke kan se sammenhængen mellem 700 mio. kr. cykelstier og miljøeffekten, så den vil vi gerne have belyst.

Så til forslaget om at stoppe planen, indtil der er afsat penge, vil jeg gerne sige, at jeg er enig i, at det kommer til at koste, men den plan, som vi har for os nu, er et debatoplæg, en debat, vi har lovet københavnernes.

Hvis der skal sættes penge af i budgettet her i løbet af den næste måneds tid, eller hvor lang tid vi nu er om at forhandle det færdigt, så må det være en ramme, hvor vi ikke som politikere har prioriteret, hvad det er for nogle projekter, vi sætter i gang, for vi kan ikke først vedtage, hvad det er for nogle projekter, vi vil have som politikere i et budget og så bagefter lade som om, vi har en dialog frem til den 1. december, det går simpelt hen bare ikke.

Den opgave, vi har for os at løse, er jo at gøre København mindre sundhedsfarlig at bo og leve i, det er den opgave, som københavnernes forventer, vi tager alvorligt.

Ligesom vi skylder københavnernes at føre en ordentlig debat. I Udvalget for Demokrati og Service har alle partier deltaget, og vil fortsat gerne deltage i, at vi får et velfungerende hverdagens demokrati i København, hvor københavnernes i højere grad inddrages i det politiske arbejde, dels fordi københavnernes gerne vil, men vel også fordi vi vel dybest set alle sammen tror, at det kvalificerer vores beslutninger.

Det skal nok vise sig at blive rigtig vanskeligt at blive enige i detaljen, men lad os være enige om det overordnede mål. Denne her by bliver en bedre by, hvis vi i højere grad inddrager københavnernes og bruger den ressource af engagement og viden, ja, man kunne sige kærlighed til byen, der ligger om ikke ubrugt hen, så i hvert fald i dag uden en systematisk anvendelse.

Jeg tror, der sker et rigtig stort ressourcspild på dette område, at vi ikke bruger den enorme ressource, der er hos københavnernes. Hvis man skulle bruge Mogens Lønborgs terminologi her, så tror jeg, vi har et meget stort effektiviseringspotentiale, når det gælder om at inddrage københavnernes.

Også i andre sammenhænge har vi brug for intelligente politiske beslutninger på miljø- og forsyningsområdet. Lad mig bare kort nævne den Blå Plan og vores energiselskaber. Når det gælder den Blå Plan, handler det først og fremmest om at gøre vandet til et fælles eje og ikke til en handelsvare.

Vi har som kommune nok lettere ved det end Københavns Havn, der jo skal drive en forretning, men derfor har vi også et ansvar. Så når en endelig plan kommer frem efter høringen, så handler det ikke om at give alle en plads hist og pist, lidt til erhvervet, lidt til boliger og lidt til kultur og lidt til transport. Det handler om at måle planen på, om vandet er fælleseje eller udloddet i små bidder.

Når det gælder vores energiselskaber, så har Mogens Lønborg og Ben Haddou været ude med tanker om salg. Det kan da sagtens tænkes, og begge ved jo fra arbejdet i Miljø- og Forsyningsudval-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

get, hvor vanskeligt det er at kende værdier, og hvor vanskeligt det er at agere lige nu, når lovgivningen på området faktisk ikke er på plads.

Så når der tales om at finansiere 2004-budgettet med penge fra salg af Københavns Energi, og her forudsætter jeg, at Ben Haddou og Mogens Lønborg mener salg af eldelen, så er der mere snak om fugle på taget end kolde kontanter på bordet. Både fordi det faktisk er meget vanskeligt at værdisætte, fordi der ikke er et marked, og fordi vi på nuværende tidspunkt faktisk heller ikke ved, hvor mange af pengene fra et salg, der tilkommer denne kommune.

Hertil kommer det meget uintelligente at betale et års drift med penge fra et salg. Jeg har været med, dengang vi rettede op på den slags synder som f.eks. at låne til drift, og jeg kan ikke forestille mig borgerlige politikere mene, at vi skal finansiere sygehusdrift med et salgsprodukt, det er vist nærmest uansvarligt.

Så er der den politiske vurdering, for den kan man jo også anlægge, hvor begavet er det for os som by at være uden forsyning, er forsyning med vand, varme, el og gas ikke kommunale kerneopgaver. Det er da svært ikke at se det som lige så vigtigt for københavnernes og de københavnske virksomheder som veje, børnehaver og busser. Bliver det ikke et strategisk godt redskab i konkurrencen med andre byer at være dem, der selv råder over planlægningen og kan planlægge sin forsyningsudbygning. Det er måske også værd at gøre sig nogle politiske tanker.

Miljøarbejdet, de store seje træk har fået en rigtig god referenceramme i denne by, og det er havnebadene, som flere har nævnt. De er et udtryk for, at selv meget store miljøproblemer kan løses, hvis man tænker perspektivet langt og er villig til at prioritere og målrette sine ressourcer. Mere end 10 års arbejde og mere end 500 mio. kr. er investeret i projektet, nemlig at vi ikke længere hælder spildevand i havnen.

Det samme gælder oprensning af jord i vores daginstitutioner, en umulig opgave, men den har vi løst i København, mens man andre steder diskuterer, om man nu ikke skulle gå i gang med at registrere lidt mindre, fordi hvis man registrerer mindre forurenede jord, så er der åbenbart mindre forurenede jord.

Andre kæmpe miljøopgaver ligger foran os. Miljøkontrollen har præsenteret og har igennem længere tid arbejdet på den anden meget, meget stor opgave, arbejdet med at fjerne kemikalier, ja fra snart sagt hvad som helst. Det er ganske umuligt for virksomheder, og det er ganske umuligt for almindelige forbrugere at komme uden om dem i dag. Prøv bare at læse deklARATIONEN på bagsiden af en shampooflaske, den er der ikke ret mange af os, der forstår. Men jeg tror roligt, man kan stemme i i sangen, "der er noget farligt indeni", for det er der garanteret.

Kemikalierne er over alt, i mad, i tøj, i møbler, i legetøj, i rengøringsmidler og i byggematerialer, i maling, i elektronik, i ledninger, i stikkontakter, de er over alt.

Ligesom med spildevandet er også arbejdet her med at fjerne kemikalier en opgave, som kun fællesskabet kan løse. Jo før vi kommer i gang jo bedre, også selv om vi som politikere kan have svært ved at overskue, hvad det er for en opgave, vi står med.

Lad os lave det lange perspektiv, prioritere opgaven og afsætte pengene.

Skulle jeg drage en lille parallel til de her meget store investeringer, så vil jeg sige, at en trafik- og miljøplan, som ikke kan finansieres, som ikke skal igangsættes, fordi den koster 2 mia. kr., er ikke en umulig opgave. Tænk bare, hvis vi de næste 10 år afsatte 50 mio. kr. til trafik- og miljøarbejdet, hvor langt vi så ville nå, det er ikke en umulig opgave.

Så man kan være uenig i, om vi vil bruge trafik- og miljøplanens redskaber, men man kan ikke fejde den af bordet med en reference til, at det er en umulig opgave, for det er det ikke for en by som København.

Hvis jeg skulle sige lidt om ønskerne fra ønskelisten på Miljø- og Forsyningsudvalgets område, så er der noget meget særligt denne gang, der er nemlig et ønske om 175 mio. kr. Det er ikke så usædvanligt på alle andre områder vil jeg sige, men det er ret usædvanligt på miljø- og forsyningsområdet.

Årsagen er, at vi jo ikke helt har kunnet blive enige med økonomiforvaltningen og Økonomiudvalget om at løse det tekniske problem, det handler om, at KE har brug for at investere mere, når byen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

vokser. Vi har jo ikke demografi på byen, når der kommer flere penge til institutioner til børn og skoler, når vi gør mere plads til børnefamilierne, jamen så kommer der altså ikke automatisk en anlægsramme til Københavns Energi. Så må man jo prioritere vedligeholdelsen fra, for vi kan jo ikke bygge boliger og erhverv uden at forsyne dem med vand og varme og for den sags skyld heller ikke tage deres spildevand retur.

Pengemæssigt betyder det sådan set ikke så meget i kommunens økonomi som samlet, for betaling er et anliggende mellem KE og forbrugerne, så det er et teknisk problem. Det håber jeg, at et enig Miljø- og Forsyningsudvalg kan overbevise Borgerrepræsentationen omkring. Københavnerne skal betale, men det er ikke penge, som kommer i spil mellem de andre forvaltningsområder.

Herudover synes jeg, vi skal prioritere at løse et stort miljøproblem i byen, nemlig støjen.

Endelig være med til at understøtte omstillingen af vores miljøarbejde, så vi fortsat kan være mere blandt københavnerne og de københavnske virksomheder med hjælp og vejledning til at gøre den miljøindsats, de gerne vil, men som de har så svært ved at tage fat i enkeltvis.

Styrkelse af CO₂-planens arbejde er også med og også med i arbejdet med de københavnske borgere og de københavnske virksomheder, ligesom vi godt kunne tænke os nogle flere penge til skolemiljøtjenesten, det er nemlig en god ide at opdrage børnene ordentligt også på dette område, ligesom vi også gerne vil have flere lokale miljøcentre, nu hvor vi har åbnet de første.

Budget handler naturligvis om penge, men det handler måske i langt højere grad om at træffe kloge beslutninger, der varigt forbedrer denne bys udnyttelse af sine ressourcer.

Den intelligente by kræver intelligente politikere, intelligent personale, og tænk vi har faktisk begge dele i denne by.

Til sidst vil jeg opfordre medlemmerne af Borgerrepræsentationen til at levere deres lille miljøbidrag til denne by, og det er, at alle de taler, man har fået udleveret, men som man jo næppe går hjem og læser en gang til, vil vi ufatteligt gerne have til genbrugspapir.

Da der nu er nedsat en lille arbejdsgruppe, som skal finde ud af, hvordan det her skal foregå til næste år, så vil jeg også bede om, at arbejdsgruppen kigger på, om det er nødvendigt at indbinde tingene i plastic.

Helle Sjelle (C): København skal være et sted, hvor alle slags mennesker har mulighed for at trives. Men for blot 15 år siden var det en by med en stor andel af ældre, på mange måder var byen desværre også præget af mismodighed og trøstesløshed. De yngre generationer, de studerende, nyuddannede, de unge børnefamilier foretrak omegnskommunerne eller flyttede endnu længere væk.

Men sådan er det heldigvis ikke mere. De 20-37-årige udgør i dag over 40 pct. af indbyggerne her i vores kommune, det er blevet attraktivt ikke blot at arbejde i København, men også at bo her og stifte familie.

Derfor ser vi også, at de helt unge generationer, småbørnene, er på stærk fremmarch, særligt i visse af byens kvarterer. Det er der grund til at glæde sig over, for det giver i høj grad Københavns Kommune lokomotiv til at drive udviklingen fremad. Vores by er blevet yngre, og det er vores opgave at sikre, at kommunen til gengæld sikrer de faciliteter, der skal til at fastholde de yngre og midaldrende indbyggere og meget gerne tiltrække endnu flere.

Men med fremgang følger også nye udfordringer, som vi må være parate til at møde. I den sammenhæng er vi i Det Konservative Folkeparti overbevist om, at kultur- og fritidsaktiviteterne spiller en meget afgørende rolle. Det er ikke med gamle, frønnede svømmehaller, hullede fodboldbaner og misligholdte bygninger som rammer for kulturen, at dynamiske børnefamilier får lyst til at etablere sig eller blive boende. Navnlig ikke hvis bedre tilbud lokker i andre kommuner i nærheden.

Kultur-, idræts- og fritidsfaciliteter er faktisk et ganske betydelig konkurrenceparameter. Vi har til opgave at sikre, at København har en velgennemtænkt kulturpolitik, den skal skabe grobund for et frit og mangfoldigt kulturliv, for kvaliteten er i højsædet.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi, at der skal værnes om den danske kulturarv, de kulturbærende institutioner, museer, teatre, orkestre, historiske bygningsværker og biblioteker er ikke blot

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

tilbud til befolkningen, men i høj grad er det også byens hukommelse og byens spejl. De er med til at definere vores identitet, og det tror vi, at byens borgere lægger vægt på. Vi tror, det spiller en afgørende rolle for deres valg af København som den by, der giver dem flest muligheder.

Derfor mener jeg også, det er på sin plads at se lidt nøjere på de enkelte områder inden for kultur- og fritidsforvaltningen.

Lad os begynde med idrætten. Mange vil gerne have adgang til en bred vifte af idrætstilbud. Det Konservative Folkeparti mener, at idrætten skal have nogle rammer, som tiltrækker både udøvere, trænere og ledere. Dermed vil vi styrke den unikke danske foreningskultur, som præger også idrættens områder.

Såvel unge som ældre skal have mulighed for at dyrke idræt på det niveau, som nu passer dem. Men det er ikke blot byens sportsentusiaster, vi skal yde service til på idrætsområdet, det er også en stigende skare af usunde, overvægtige københavnere i alle aldre. Navnlig hos de yngre er udviklingen bekymrende.

Der er heldigvis mange aktive børn og unge, som dyrker indtil flere sportsgrene, men der er også en stor gruppe af børn og unge, som bliver mere og mere inaktive og fysisk uforetagsomme. Undersøgelser viser således, at der blandt børn og unge er mange, der er i alarmerende dårlig form. Det har konsekvenser i form af overvægt og alt for tidlig udvikling af forskellige livsstilssygdomme.

Det Konservative Folkeparti mener således, at idrættens betydning slet ikke kan overvurderes. Den individuelle idræt og den fysiske aktivitet, der er nødvendig for et godt sundt liv, er der gode muligheder for at dyrke i f.eks. fitnesscentre.

Men for børn og unge er det vigtigt, at der er gode muligheder i den organiserede breddeidræt, det er i barndommen, at gode holdninger grundlægges, og det betyder ofte meget, at aktiviteterne også kan udfoldes sammen med kammerater og jævnaldrende.

Desværre har mangelen på tilstrækkelige idrætsfaciliteter kendetegnet København i alt, alt for mange år. Kendsgerningen er, at niveauet er langt ringere end i andre danske storbyer. Det skal der rettes op på gennem en langsigtet indsats.

Vi ønsker, at der bliver tilført flere penge til idrætten, der er mange gode tiltag i gang, men opgaverne er enorme og af og til kan de igangsatte projekter nærmest synes som en dråbe i havet, eller skulle jeg sige, rettere en dråbe i svømmebassinet. For det er bl.a. svømmefaciliteter, vores by i nogen grad savner. Der er ikke kapacitet nok, og derfor er vi meget indstillet på at arbejde for en langsigtet plan for en overdækning af Fællesbadet og en overdækning af Bellahøjbadet. En forøgelse af kapaciteten kræver ikke nødvendigvis ikke altid nye store prestigefyldte anlægsinvesteringer og nybygninger, det er de to ovennævnte overdækningsprojekter jo eksempler på.

Til gengæld er det vigtigt, at vi ikke forsømmer vedligeholdelsen af de anlæg, vi engang har etableret. Det er et af Københavns ømme punkter på idrætsområdet, vi står desværre med et kæmpestort efterslæb, hvad angår vedligeholdelse og renovering af idrætsfaciliteter. Det efterslæb skal vi have has på, og det skal gives prioritet.

Mange penge kunne være sparet ved rettidig omhu og en løbende tilstrækkelig vedligeholdelse af Østerbro Svømmehal. I stedet resulterede en manglende renovering i en betragtelig ekstraregning.

Så vidt de legemlige udfoldelser på sportspladserne og i hallerne, jeg er ikke bange for at sige, at det er det område, som spiller den mest centrale rolle for os konservative i dette års budgetforhandlinger om kultur- og fritidsområdet.

Imidlertid er vi også meget opmærksomme på de åndelige, kunstneriske og underholdningsrelaterede sider af byens kulturpolitik. Også på det område mener vi, at den befolkningssammensætning, vi har i dag, medfører øgede forventninger og krav til en bred vifte af tilbud med relevant indhold og høj kvalitet. Jeg vil kort opridse nogle prioriteter i forhold til teatrene.

De små storbyteatre skal inden længe have fornyet deres kontrakter. Det er en kæmpemæssig udfordring både for teatre og kommunen. I Det Konservative Folkeparti ser vi gerne, at man lægger større vægt på de private sponsorbidrag, som jo i høj grad tildeles der, hvor teatrene selv beviser deres evner til at levere fremragende kunstneriske præstationer inden for realistiske økonomiske rammer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Vi skal også fra kommunalt hold i højere grad prioritere efter, hvor gode teatrene er til at klare sig, hvor stor efterspørgslen efter det enkelte teaters forestiller er osv.

Vi stiller gerne spørgsmålstejn ved, hvor mange teatre vi egentlig skal have i København inden for rammerne af en offentlig medfinansiering. Hele området skal i højere grad fungere på markeds-mæssige vilkår efter vores opfattelse.

Musikalske oplevelser inden for alle genrer stiller borgerne også en række krav til, en moderne yngre befolkning forlanger ikke kun moderne musikformer. I den forbindelse er det værd at notere, at interessen for f.eks. klassisk musik er øget markant. Vi mener derfor også, at der inden for musiklivet i København skal lægges vægt på kvalitet i både repertoire og fremførelse, bredde i udvalget og en højere grad af selvhjulpne drift på markedsvilkår.

Mange københavnere anser stadig Hovedbiblioteket i Krystalgade som det nye hovedbibliotek. Det vækker derfor undren hos mange, når vi fortæller dem, at det desværre allerede er forældet, for trangt og for dårligt til at løse sine opgaver. Den undren forstår jeg godt. Javel, den rivende teknologiske udvikling har medført behov for nye faciliteter og en indretning, som ikke kunne forudses måske, dengang Kultorget lukkede, og Krystalgade åbnede.

Men helt umuligt er det vel ikke at lave realistiske fremskrivninger af plads- og facilitetsbehov. I hvert fald håber jeg, at vi i forbindelse med planlægningen af det evt. nye hovedbibliotek kan finde en langtidsholdbar model, hvor alle nuværende og tænkelige kommende faciliteter tages med i beregningerne. Hvis der da overhovedet er nogen penge til at bygge et nyt bibliotek for. Det må vi først drøfte meget, meget grundigt.

Kan vi ikke finde midlerne, må vi klare os med det eksisterende hovedbibliotek og evt. klare manglerne ved forbedringerne. Det er den eneste forsvarlige og fornuftige forvaltning af skatteydernes penge.

Adgang til internettet og informationssamfundet er jo netop en af de nye biblioteksopgaver, som vi ikke rigtigt kendte til for bare et par årtier siden. Informationssamfundet er i meget høj grad baseret på formidling af viden, det er derfor godt og rigtigt, at de offentlige biblioteker er med til at varetage den opgave.

Men lige så vigtigt er det, at de nye generationer også oplever glæden ved bogen, glæden ved at læse ikke mindst skønlitteratur, hvor internet jo endnu ikke er den store formidler af indhold. Bibliotekerne er vigtige for viderebringelse af litterære interesser hos børn, men også i stigende grad hos den voksne befolkning, som ikke i nævneværdigt omfang har dyrket læsning tidligere i deres liv.

Nu et par ord om museerne, som jo er uovertrufne formidlere af vores kulturelle arv på en række forskellige felter. Museer var i mange generationer ret statiske og ikke præget af de store forandringer, nogle vil sige kedelige. Men et museum må i dag, uanset hvor der udstilles, i højere grad tænke på moderne kommunikationsformer og interaktivitet for at vinde publikums gunst. Det kræver omlægning og investeringer, men er mange gange med til at øge det økonomiske grundlag for museerne på længere sigt.

Samtidig er det museerne og udstillingsbygningerne, der med deres permanente og midlertidige udstillinger gør det muligt for de nye generationer af billedkunstnere i bredeste forstand at komme ud over rampen og vise, hvad de har at byde på.

Det Konservative Folkeparti ser på påvirkning udefra som et aktiv for samfundet, vender vi ryggen til omverdenen, forsvinder kulturen.

Derfor er det også glædeligt, at København har fået sin første filmfestival, som netop er i gang i disse dage, selv om den første udgave ikke efter dagsaktuelle oplysninger ser ud til at få helt så mange besøgende som forventet, håber jeg, at den i løbet af nogle få år vil vokse sig større og blive kendt og citeret blandt nogle af Europas store festivaler. For vi må naturligvis stille krav til den økonomiske holdbarhed.

Jeg har i dag berørt nogle dele af kultur- og fritidsområdet, hvad jeg og Det Konservative Folkeparti mener, at borgerne skal have en række forskelligartede relevante tilbud af høj kvalitet. Jeg mener som sagt, at det er en forudsætning, at København kan konsolidere og fortsætte sin positive udvikling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Kultur- og idrætslivet er en konkurrenceparameter blandt mange andre, som spiller en rolle, når familierne vælger kommune.

I København har vi et enormt potentiale, og det potentiale skal vi udnytte. Men det er klart, at alle disse tilbud koster mange penge, det er et problem, bl.a. fordi Københavns Kommune jo altså fortsat slæber rundt med en betragtelig gæld, fra dengang det gik knap så godt i København.

Samtidig har det vist sig, at København bruger flere penge på en række offentlige serviceområder end andre store byer i Danmark. I forbindelse med forhandlingerne om næste års budget er der fremsat tanker om, at København skal kunne klare sine opgaver for nogenlunde samme pris som kommuner, der alt andet lige er sammenlignelige. Tanker som Det Konservative Folkeparti naturligvis næppe vil være tonedøv overfor.

Under alle omstændigheder er der ingen grund til at forvente eller ønske, at vi næste år står med et kulturbudget, der sprænger alle hidtil fastsatte rammer.

Heldigvis tror jeg ikke, at det store flertal af borgere forventer, at kultur- og fritidspaletten skal være helt gratis hele vejen rundt. Er der tilstrækkelig kvalitet i tilbuddene, er der også betalende kunder til dem. Jeg mener sagtens, man kan forestille sig, at borgerne på den ene side forventer, at det offentlige sørger for, at tilbuddet findes, men på den anden side også selv er parate til at betale en del af billetprisen.

En succesfuld integration af Øresundsregionen vil desuden medføre, at København kommer i kontakt med en større potentiel brugerflade, som kan være med til at sikre økonomien i kultur- og fritidslivet.

Samtidig stiller den selvsamme integrationsproces nye krav til de kulturelle institutioner om også, at vi deltager i arbejdet med at bygge bro mellem folk i Skåne og hovedstadsområdet.

Nu hører jeg bestemt ikke til dem, der siger, at kulturpolitikens horisont skal begrænses til det velkendte og de sikre kort, de tilbud, som næsten automatisk baner vejen til kommerciel succes. Det er netop en politisk opgave at åbne døren for fornyelse. Kulturstøtten skal bane vejen for nye udøvende skabende talenter.

Som konservative ligger det os meget på sinde at have blik for traditionen, men der skal også være mod til at satse og give rum til de nye. Men kulturstøtten må aldrig ende med at blive opfattet som en selvfølge og en livsforsikring. Støtten skal kanaliseres til de områder, hvor den gør fyldest, og hvor den kan fungere som fødselshjælper for kulturtilbud, som borgerne ikke eller kun vanskeligt ville have haft adgang til uden en offentlig støtte.

Finansiering af kulturen må imidlertid gerne ske i en kombination af offentlige og private midler. I København er vi nødt til at prioritere de kommunale ressourcer og sikre langtidsløsninger, der vil finansiere eller delvis bruge de skattekrone, som vi har.

Det er derfor et langsigtet og kompliceret politisk arbejde, hvor mange partier der helst skal kunne enes om nogle rammer, der rækker længere ud i fremtiden end blot et budget eller to.

Kultur- og fritidspolitikken er en væsentlig brik i spillet om, at København er Danmarks bedste kommune.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Louise Frevert, og efter Louise Frevert er det Anna Saakwa, fordi det er 1. runde, vi er i.

Louise Frevert (O): Jeg kan jo bare tage en dobbelttur heroppe.

Hvad skal man sige til budgetforslaget for Uddannelses- og Ungdomsudvalget. Man kunne måske bruge det ofte citerede ord tja. Det er typisk budgetoplæg fra midten af den 4-årige kommunale valgperiode, et forslag, hvor der er enkelte ubehagelige elementer, men også kun få positive elementer. Man skal jo ikke brænde krudtet af, før man kan komme nærmere valgdatoen.

Behandlingen af budgetforslaget har også præg af denne holdning, der var ingen ultimative mærkesager, der var ingen, der smækkede med døren eller blev skubbet uden for døren. Det er på sin vis godt, men den politiske nerve var meget bleg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Ja, jeg tror, man kan sige, at den hos såvel Enhedslistens repræsentant som hos SF's 2 repræsentanter var meget blegrød. Det var lige ved, at den konservative repræsentant i udvalget var den mest røde, men det kan være, hun ikke er helt klar over De Konservatives skolepolitiske holdninger, så det kan jo være, det er forklaringen.

Der var bred tilslutning til de omstillinger, der fremgår af budgetforslaget, men måske mest usikkerhed om forslaget om at afsætte 1 mio. kr. til vejledning til voksne indvandrere. Jeg er også usikker på denne post, ingen skal dog være i tvivl om, at Dansk Folkeparti bakker op om ændringerne i integrationslovene, herunder at flygtninge og indvandrere skal lære det danske sprog hurtigst muligt og ud på arbejdsmarkedet i ordinære jobs.

Det kan kræve en særlig vejledning, men jeg tror, at denne vejledning allerede gives inden for de nuværende ordninger. Det positive i denne sammenhæng er, at det lykkes at skabe flertal for en besparelse på 5 mio. ved en i sig selv beskeden opstramning af holdstørrelserne.

Med de omstillinger, vi som nævnt stort set var enige om, og med den af Økonomiudvalget fastsatte centrale omstillingspulje, skulle der spares ca. 64 mio. kr. i det første budgetoplæg, og det var i realiteten budgetbehandlingen i Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Jeg skal beklage, at vi endnu en gang fiklede med prisfremskrivningen. Vi gennemfører i realiteten en rammebesparelse på institutioner og skoler med et samlet beløb på næsten 21 mio. kr., en rammebeskæring, vi ikke kan være bekendt, og en rammebeskæring, vi kunne have undgået.

Hvis jeg hvisker ordet modersmålsundervisning, tror jeg, alle er klar over Dansk Folkepartis holdning. Vi kunne have sparet op imod 12 mio. kr., såfremt vi havde besluttet, at forældrene selv må betale for modersmålsundervisningen. Vi kunne have fulgt flertallet i Folketinget og hævet deltagerbetalingen på almen voksenuddannelse og prøveforberedende enkeltfagsundervisning og kunne have ændret i tildelingen i timer til undervisning af tosprogede.

Vi kunne have hævet holdstørrelserne i dansk for indvandrere yderligere. Dette er kun nogle af de forslag, der ikke vandt gehør i det blegrøde flertal. I stedet ville man som nævnt ramme samtlige institutioner og skoler ved en rammebesparelse og forhøje taksterne i fritidsklubberne.

Men det, der har overrasket mig mest i arbejdet i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, er dels De Konservatives politik, fuldstændig løsrevet fra den politik, partiet står for på landsplan. Men der er sikkert en forklaring på dette, som kommer frem på et tidspunkt.

Et andet forhold, der har overrasket, er Socialdemokraternes mangel på at fastholde et standpunkt og stå ved tidligere beslutninger. Et eksempel er den aftale, der er indgået om fritidshjem og KKFO'er. Jeg ved godt, vi vender tilbage til sagen på et senere tidspunkt, men jeg må allerede nu nævne min store undren over den 180 graders vending.

Et stort flertal incl. Socialdemokraterne minus 3 medlemmer vedtog for knap 4 år siden, at fritidsinstitutioner fremover skal være KKFO'er. Nu er det stort set omvendt, og de KKFO'er, der er etableret, kan blive fritidshjem, uanset om de ligger midt inde i en skolebygning. Det må man sige, det er da noget af et holdningsspring.

Nu vil Jakob Hougaard formentlig springe op med en forklaring om, at man har lov til at blive kloge. Det er jeg helt enig i, og det venter jeg stadig på, at Socialdemokraterne bliver.

Jakob Hougaard har fortalt mig, at beslutningen skulle vurderes efter 3 år. Ja, men ikke denne beslutning, der skulle tages stilling til, hvor mange og hvilke fritidshjem beliggende på skolens grund, der skulle være KKFO'er, og ikke hvor mange KKFO'er beliggende i en skolebygning, der skal være fritidshjem. Der burde være en forskel, kære Socialdemokrater.

Nå men denne debat kommer som sagt på et senere tidspunkt.

Et sidste punkt, jeg gerne vil berøre, det er udbygning af vore gymnasier. På grund af stigende ungdomsårgange vil der komme flere i det almene gymnasium. Der er sat mange penge af til det nye gymnasium i Ørestaden, en beslutning, jeg fuldt ud støtter. Jeg har stemt imod gymnasiets profil, men der er nu vedtaget en gymnasiereform, der fastsætter rammerne for det enkelte gymnasium meget mere præcist. Så skaden ved det nye gymnasiums profil er trods alt til at overse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Men det er nødvendigt, at vi ser på de eksisterende gymnasier, dels sikrer at der er plads til de mange elever, der vil komme, dels sikre at der er faciliteter til eleverne med hensyn til studiecentre og arbejdspladser. Men det skulle der jo være råd til, dels i den centrale omstillingspulje eller ved at ændre betaling ved modersmålsundervisningen.

Afslutningsvis vil jeg pointere, at voksenelevløn er et af de områder, hvor Dansk Folkeparti er helt enig med venstrefløjten. Vi skal styrke SOSU-uddannelserne, vi skal have kvalificeret personale til at varetage plejefunktionerne, vi skal satse på at rekruttere mange flere endnu.

Lad mig så en gang for alle slå fast, at Dansk Folkeparti med næb og kløer vil kæmpe imod det multietniske og multikulturelle samfund, ja, folkeskolen er en skole for alle byens børn og skal sikre, at alle børn uanset etnisk oprindelse får indblik i de demokratiske spilleregler.

Derfor skal der ikke være særlige regler for nogle grupper af børn frem for andre. Positiv særbehandling er unødvendig. Vi ønsker ikke, at nogen bør skal behandles anderledes end andre, man marginaliserer derved nogle grupper frem for andre.

Folkeskolen i Danmark er en dansk folkeskole, hvor sproget er dansk, og hverdagen følger de danske traditioner og normer. Vi skal ikke have en folkeskole, hvor halvdelen af børnene er til stede, fordi de har fri på grund af anderledes helligdage, specielle ønsker om f.eks. halalkød, separat badning og ønsket om at bære tørklæder. Lad os dog bevare den danske folkeskole som et tilbud til alle på lige vilkår uden fordomme og med demokratiet i højsædet.

Anna Saakwa (A): I mit indlæg vil jeg komme ind på lærerne, jeg har sat dagsordenen på lærerne i centrum. Jeg kommer med nogle spørgsmål, og senere vil jeg komme med nogle forslag, som følges med løsninger. Ja, jeg gør det på en helt anden måde, jeg har ladet dem, der har styr på økonomien gøre det, dem der vil skælde ud på forskelligheden gøre det.

Men vi har taget fat i problemet, hvad er det for nogle problemer, vi har i skolerne. F.eks. hvorfor søger lærerne væk fra skolen, hvordan gør vi det attraktivt at være lærer, hvad kan vi gøre for at støtte lærerne, hvilke sanktionsmuligheder skal lærerne have.

Jeg mener, lærerne skal have respekt i skolen, de skal have opbakning både fra skoleinspektøren, forældrene, andre lærere, bestyrelsen og elevrådet, og ikke mindst skal de have efteruddannelse. Det er meget vigtigt.

Så vil jeg komme ind på skolebørn og ungdommen. Der skal være mentorordninger, lektiehjælp, og der skal være nogle konsekvenser for børn og forældre, hvis børnene ikke kommer til tiden eller ikke har lavet lektier, mobning og etik.

Så kommer jeg med løsningen på mine forslag. Mødetiden skal overholdes, ellers får det konsekvenser, samtale, konstellation mellem lærere og forældre skal være uden for timerne. Lektier skal læses, etik skal indføres som et fast punkt på skemaet. Lektiecafeen skal være bemanded hele dagen, hvis der er problemer, udarbejdes en handleplan omkring den enkelte elev med deltagelse af elever, forældre, lærere og evt. skolebestyrelsen.

Læreren i centrum. Det kan ikke være meningen, at en lærer skal gå grædende hjem fra skolen med følelsen af afmagt. Lærerens job skal være attraktivt. Vi må have en holdningsændring, så respekten for lærerens arbejde og glæden ved det genoprettes. Alle instanser, både inspektøren, forældrene og andre lærere, bestyrelse og elevråd, skal bakke op om lærerne, så hans autoritet bliver klar.

Desuden må læreren have sanktionsmuligheder, så børnene og forældrene kan forstå, at det har konsekvensen, hvis reglerne ikke bliver overholdt.

Det er vigtigt at inddrage forældrene under hele forløbet, og det er vigtigt, at forældrene forstår, at et godt skoleforløb også er deres ansvar. Alt for stor en del af skoletimerne går med i det hele taget at få begyndt. Børnene kommer for sent, forældrene vil tale med læreren efter timens start, og børnene er urolige.

For kort tid siden var der i tv et indlæg med en lærer, der havde arbejdet i et år i en 1. klasse, hun fortalte, at forældrene var et stort problem, fordi de kom for sent med børnene, insisterede på at tale med hende ved timens start og ringede til hende på alle tider af døgnet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Der må være helt faste regler for at sikre ro og en fuld times forløb. Der etableres f.eks. et særligt rum til afstresning, hvor urolige børn kan sendes hen til, der er faldet ro over dem. Her skal de sidde stille, tie stille og f.eks. læse eller tegne. Der skal ikke være computer, det skal ikke være et hyggeligt sted, hvor det er attraktivt at komme.

Hvis et barn gentagne gange forstyrrer undervisningen, sendes det ud af klassen til afstresning. Hvis et barn møder uforberedt i samme fag mere end 3 gange, sendes det til lektiecafeen for resten af timen for at læse lektierne.

Hvis et barn kommer for sent mere end 3 gange, sendes det ud af klassen resten af timen enten til lektiecafeen eller til afstresning, forældrene informeres. Kommunikationen med hjemmet skal foregå enten skriftligt eller på faste telefontider.

Hvis der fortsat er problemer med et barn, udarbejdes en handlingsplan med deltagelse af alle instanser, også forældrene. Alle skal have ansvar for løsningsmodellens gennemførelse. Der skal indføres et mundtligt møde for samtlige lærere, hvor man mere formelt end på lærerværelset kan forelægge sine problemer og spørgsmål til kollegerne.

Desuden skal lærerne sikres efteruddannelse både fagligt og pædagogisk. Til gengæld er læreren forpligtet til at bruge disse muligheder og sanktioner. Med disse regler er det lærerens ansvar, at eleverne og læreren selv er forberedt til timerne.

Der er muligheder for gode resultater, så læreren kan aflevere en god og velfungerende klasse ved årets slutning.

Så kommer jeg med mentorordningen, jeg kommer ind på skolebørnene og ungdommen. Alle børn tilbydes ved skolestart en fast storesøster eller -broder f.eks. fra 4. eller 5. klasse. Børn med problemer påbydes en mentor enten en lærer eller en elev fra de større klasser.

Lektiehjælp. Lektiecafeen er et tilbud til alle, men et påbud til de børn, der har problemer med forberedelsen. Lektiecafeen skal være bemandet hele dagen, evt. en del af tiden med frivillige, f.eks. pensionerede lærere eller unge under seminaruddannelse, der på den måde får praktiske erfaringer. Der kan også være frivillige, der ikke er lærere, men gerne vil hjælpe.

Lektiecafeen skal være et sted, hvor børn synes er rart at være. Konsekvenser. Som sagt ovenfor, skal der skrides ind, når reglerne brydes, så børnene forstår, at de er alvorligt ment.

Mobning. I Finland mødes hele skolen jævnlige til et fælles foredrag om etik og omgangsformer. Erfaringen viser, at det har en stor positiv effekt på mobningsproblemerne. Tilsvarende burde man i Danmark indføre faget etik, f.eks. en halv time hver mandag morgen.

Disse forslag kræver ressourcer, men vil være en god investering. De fleste unge kriminelle har til fælles, at de har problemer i familien, svært ved at følge med i skolen og ikke har lært værdien af konsekvenser under deres opvækst. Ved at gribe ind tidligt i skoleforløbet kan man reducere disse problemer og nedsætte ungdomskriminaliteten.

Når jeg bruger ordet "skal", så er der nogle, der ikke er enige med mig. Jeg vil gerne give eksempel på velfungerende familier, hvor barnet kommer hjem fra skolen, og forældrene spørger, "har du lektier for?" Så siger barnet ja, så siger forældrene, "nå kom med dem, vi skal lave lektier".

I andre sammenhænge siger forældrene, "du skal lave dine lektier". Det er i orden, når forældrene siger til deres børn, "du skal lave lektier". Men det er simpelt hen uhyrligt, eller man får angst, når en politiker eller en anden person bruger ordet "skal", så det er ligesom, man ikke skal tvinge folk til at gøre noget.

Vi bliver nødt til at hjælpe de unge, vi skal ikke gøre dem en bjørnetjeneste, vi skal bruge ordet, som det skal siges "skal". Det er en ting, der skal, det skal man.

F.eks. når man skal på arbejde, man skal møde kl. 9, man siger ikke, du kan møde kl. 9, du skal, og det er "skal". Når man laver nogle idrætsaktiviteter, du skal møde på en bestemt tid, du kan risikere, hvis du ikke møder på en bestemt tid, ikke kommer med i aktiviteterne, du bliver nødt til at sidde på en bänk og kigge på de andre lave noget.

PISA-undersøgelsen viste også i 2000, at der er så meget støj i klassen, men det hele er, at vi ikke tør stille krav, at vi ikke tør stille krav til hinanden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg ved godt, det er provokerende det, jeg står og siger, men jeg tror nok, I alle sammen ved, at jeg har ret, men hvordan - jeg har sat en debat i gang - hvordan griber vi ind, for at børnene får lov til at lave lektier, og vi bruger ordet og hjælper børnene til at komme godt i gang. Det kan ikke være rigtigt, vi alle sammen råber højt, vi har nogle børn, der går 10 år i skole og ikke kommer ud efter 10 år og kan formulere sig ordentligt, kommer ind i gymnasiet og kan ikke følge med.

Nu har vi fået påbud fra integrationsministeren, hvad sagde han, han sagde, hvis man ikke følger med, hvis man dropper i skolen, så skal man skæres, men man har ikke tænkt på, at barnet ikke kan følge med, barnet kan ikke finde ud af at lave lektierne, barnet har ikke fået den hjælp fra starten.

Det er derfor, jeg håber på, at det her, jeg har sagt, noget af det i hvert fald, vil vi tage det alvorligt, hvor vi går ind og griber ind og hjælper barnet, så hver enkelt barn får den hjælp, som man har brug for.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Til skoleborgmester Per Bregengaard, som jeg jo sætter meget pris på og respekterer dybt, men jeg synes, det var noget pløre, der blev sagt for så vidt angår PISA. Fordi dybest set så handler det om, at Enhedslisten ikke bryder sig om, at skoler skal sammenlignes på kvalitet.

Det er så også o.k., men jeg synes alligevel, at jeg er nødt til at repetere, hvad der skete sidste år. Fordi netop på grund af, at det ikke lige er en sag, der er født i Enhedslistens haver, så spurgte jeg også særligt ind til sagen, da jeg så sidste udkast til forligstekst, fordi næstsidste udkast lød, som følger, nu læser jeg op, fordi det har jeg gemt:

"Anden runde af OECD's internationale måling af de 15-årige elevers færdigheder udvides fra 10 pct. af de københavnske skoleelever til samtlige elever. Herved gives en basis for at understøtte den enkelte skole i den fremadrettede kvalitetsudvikling. Merudgift 1,5 mio. kr."

Da teksten i sidste udkast fik den vedtagne ordlyd, spurgte jeg, om det var sådan, at den oprindelige tekst var indeholdt i den nye, og skoleborgmesteren svarede ja.

Da jeg spurgte til økonomien, sagde overborgmesteren, at Per Bregengaard havde et stort budget, underforstået at det kunne rumme udgiften, og her protesterede Per Bregengaard ikke.

Så altså jeg vil sige, jeg har i hvert fald et vidne fra egen gruppe, der godt kan huske dette forløb, så det synes jeg lige, vi måske lige over bordet skal repetere, hvor meget vi kan huske af det her, men sådan har jeg i hvert fald opfattet det, og jeg synes, at det er vi nødt til at holde fast i, indtil det modsatte bevises.

Men så tilbage til i torsdags, hvor jeg påpegede, at det er nødvendigt at udvikle velfærdsstaten med nye metoder i en tid med skattestop og grænser for kommunens realvækst. Vi kan ikke længere udvikle vores velfærd ved at producere mere af samme slags eller ved en yderligere udvidelse af den offentlige sektor.

I stedet for er det nødvendigt at udvide kommunens samlede service pr. skattekrone, og i det hele taget er det nødvendigt at tage nye metoder i brug for at sikre velfærdsmodellen. Det er radikal politik, og det synes jeg også, jeg har lyttet mig til, at det er der faktisk efterhånden stor forståelse for her i Borgerrepræsentationen.

Jeg vil derfor godt kvittere for overborgmesterens tale i torsdag, dels påpeger han, at vi skal være sikre på, at der er orden i vores interne samarbejdsrelationer, dvs. at vi kan samarbejde på tværs af faggrænser, forvaltningsskel, og hvad ved jeg, uden at der går ressourcer tabt.

Dels nævner han, at Strukturkommissionens arbejde har gjort vores arbejde med at vurdere og udvikle vores egen organisering på endnu mere påkrævet.

Den Radikale Gruppens ordfører har hver på deres område peget på problemer og initiativer, der vil trække i den rigtige retning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

I det følgende vil jeg koncentrere mig om Sundheds- og Omsorgsudvalgets ressort. Og tak til Trine Schaltz, Lise Helweg, Johannes Nymark, Gunhild Leegaard, Morten Kabell og Lars Engberg for klare og engagerede taler, som jeg, og det vil jeg sige, nød at lytte til.

Det meste af det sagte, vil jeg komme ind på i det følgende, er noget, jeg siger, uden at jeg direkte vil komme ind på de konkrete indlæg, men jeg tror, det i stort omfang rummer noget af det, der er blevet sagt.

Jeg bragte i min ordførertale spørgsmålet om sundhedshuse på banen. Jeg tror meget på, at vi gennem en ændret opgavefordeling på et lavere udgiftsniveau kan få løst nogle af de problemer, vi i dag har i sundhedssystemet.

Vi skal have flere opgaver over i primærsektoren. På mange områder er tiden løbet fra, at hospitalet er det rigtige sted at være, hvis man er syg, ofte bliver man mere syg af at være på hospitalet.

Mange skadestuebesøg og vagtlægebesøg vil kunne undgås, hvis vi organiserer os anderledes. Mange indlæggelser af ældre borgere vil kunne undgås, og børnefamilier vil kunne tilbydes et generelt kvalitetsløft, hvis vi målretter indsatsen til dem.

Døgnåbne sundhedshuse bemandede med forskellige sundhedspersoner vil kunne tilbyde både målrettede, koordinerede og tværfaglige tilbud, og der kan sættes meget mere forebyggende, end vi gør i dag.

Men hvordan kommer vi i gang, det er jo aldrig nemt at bryde gammelkendte og fasttømrede relationer ned. Og i denne sag skal vi både flytte opgaver fra en sektor til en anden, ændre faggruppers arbejdsrutiner og borgernes vaner. Vi skal derfor finde de rigtige ildsjæle til at løbe det i gang, og vi skal arbejde meget i bredden med information og evaluering.

Konkret foreslår jeg, at vi griber det an i 3 faser. I første fase skal vi skabe de nødvendige rammer for et forsøg, finde de interesserede læger og andre fagpersoner og definere opgaverne præcist. Jeg har fået en tilkendegivelse fra formanden for HS, som meget gerne vil være med i dette arbejde.

I anden fase skal forsøget gennemføres og evalueres, og i tredje fase skal tilbuddet, som nu forhåbentligt er finjusteret, udrulles til hele byen.

I budgetforhandlingerne vil jeg arbejde for, at vi sætter midler af til de to første faser, og at vi indgår en hensigtserklæring om de langsigtede perspektiver. Det vil ikke koste det hvide ud af øjnene, for det er klart, at totalt set skal det jo ende med, at vores samlede sundhedsudgifter bliver lavere.

HS har i deres budgetforslag 2 forslag, som er i fin tråd med ideen om sundhedshuse, og det er at løse opgaverne, hvor det er sundhedsfagligt hensigtsmæssigt og økonomisk set mest rationelt. Her tænker jeg på de udgående hospitalfunktioner og de accelererede patientforløb. Jeg støtter meget begejstrede forslag.

Jeg vil her påpege, at det er sundhedsforvaltningens vurdering, at der vil være en afsmittende effekt på primærkommunale ydelser på ca. 10 pct. Dvs. at for at HS skal kunne realisere deres besparelser på 2 gange 10 mio. kr., så skal Sundheds- og Omsorgsudvalget have tilført 2 mio. kr. til dækning af udgifter til bl.a. akutfunktioner og hjemmepleje.

I forsættelse af ambitionerne om på sigt at lette udgiftspresset på sundhedssektoren er det også for mig vigtigt at pege på ønsket om at afsætte midler til motion på recept. Ikke mindre end 27 alvorlige sygdomme kan forebygges eller behandles gennem motion. Motion er mindst lige så vigtigt som sund kost. Specielt er overvægt kombineret med manglende motion blevet et alvorligt sundhedsproblem, og vi vil se betydelige udgiftsstigninger i hospitalssektoren og til medicin, hvis ikke der gribes ind.

Antallet af overvægtige københavnere er fra 1991-1999 steget med 30 procent, hvilket er en nærmest epidemisk stigning, hver tredje københavnere er således overvægtig. Det haster med at etablere et tilbud, der kan forebygge, at flere københavnere bliver overvægtige, og som kan fremme vægttab hos dem, som allerede er overvægtige.

Derfor foreslår Sundheds- og Omsorgsudvalget, at praksislægerne i stedet for at skrive en recept på medicin skriver en recept på motion og diætvejledning til patienter med overvægt, type-2 diabetes og forhøjet kolesterol. Tilbuddene skal etableres i borgernes nærmiljø, f.eks. i et nyt sundhedshus eller på fysioterapiklinikker med tilknyttet diætist og med faciliteter til holdtræning. Men der skal ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

etableres nye kommunale institutioner, det er igen et spørgsmål om overvejende at bruge de eksisterende ressourcer på en mere hensigtsmæssig måde.

Talrige undersøgelser har påvist, at de bedste resultater opnås ved en integreret kost- og motionsrådgivning. Meget hurtigt vil initiativet spare sundhedsvæsenet for mange penge, og samtidig vil mange borgere få en forøget livskvalitet og lige med det samme, altså lige så snart vi sætter det her i gang, så vil vi spare medicinudgifter. Efter min mening er der ikke noget at betænke sig på.

Sundheds- og Omsorgsudvalget har ønsket 4 mio.kr. til denne indsats, men jeg er sikker på, at vi vil tjene pengene hjem på sygesikringsudgiften, det ligger bare ovre på det lovbundne.

Sundheds- og Omsorgsudvalget har også vedtaget en kostpolitik for ældreområdet. Det skønnes, at 30 procent af de ældre i hjemmeplejen og på plejehjemmene er underernærede. Det forringer i den grad de ældres livskvalitet og forringer mulighederne for at være aktiv og komme på fode efter sygdom med et øget plejebehov til følge.

På plejehjemmene skal vi blive bedre til at udnytte de ressourcer, vi har, til at fremme de ældres spiselyst. Her mener jeg, at vi gennem målrettet arbejde godt kan få mere for de midler, vi har ved at tænke og handle på nye måder. Så her mener jeg ikke, at vi skal prøve at forhandle os frem til flere ressourcer.

Men i relation til de hjemmeboende er der behov for, at vi afsætter flere midler, så vi kan gennemføre en mere målrettet og forebyggende indsats, før underernæring bliver til et meget alvorligt problem.

Vi skal også være i stand til i hjemmeplejen at hjælpe ældre, der har fået vægttab på grund af sygdom. Det er i dag et problem, der overvejende løses på hospitalerne, jf. historien i Ekstra Bladet for nylig, hvor en familie havde hyret privat hjemmehjælp til omsorgsopgaver i forbindelse med en 89-årig ældre herres ophold på Bispebjerg Hospital.

Det var det, at der var hyret hjemmehjælp, der gav historien. Men jeg synes, at det var mest bemærkelsesværdigt, at historien handlede om en ældre, der var indlagt, fordi han skulle tage på i vægt. Han burde overhovedet ikke være indlagt af den grund, sådanne problemer burde kunne klares i primærsektoren. Det er der, vi skal sætte ind.

Med et modelprojektet for opsporing og behandling af ernæringstruede hjemmeboende ældre vil der blive skabt gode muligheder for at fremme samarbejdet mellem primærsektor og hospitalerne i hovedstaden også på dette område.

Modelprojektet skal kobles tæt sammen med ønskerne om fællesspisning i ældreboligkomplekser, i aktivitetscentre eller på de plejehjem, hvor der er plads til udefrakommende pensionister.

Et sted, hvor vi i hvert fald bør sætte ind med fællesspisning, er over for de ældre, der modtager kommunens madservice, og som sidder alene og spiser måske endda direkte fra en kommunal plastikbakke. Nogle af disse enlige ville have glæde af, at et par af ugens måltider kunne nydes i fællesskab med andre.

Hvis man forestiller sig, at vi afsatte 1 times ekstra hjemmehjælp om ugen til de underernærede hjemmeboende ældre, der udgør ca. 1.000 af de ca. 4.000 borgere, der modtager mad a la carte fra kommunen, så ville det koste over 14 mio. kr.

Det er med de økonomiske rammer, vi har at gøre med i år, nok utænkeligt at finde så mange penge til dette indsatsområde.

Derfor vil jeg foreslå, at vi afsætter 5 mio. kr. De 2,5 mio. kr. skal gå til et modelprojekt, hvor vi fokuserer på visitationen, og herunder på at der visiteres til træning og motion, at information og rådgivning får en fremtrædende plads, samt at koordination med hospitalerne er optimal.

De øvrige 2,5 mio. kr. skal målrettes fællesspisning, der også vil kunne bidrage til at mindske mange ældres ensomhed ved f.eks. at fremme nye sociale netværk.

Her skal vi så koble endnu et element på den positive forebyggelsesspiral, nemlig inddragelse af frivillige hjælpere. Jeg har konstateret, at mange ordførere har været inde på denne dimension i aften, det synes jeg er et rigtig godt perspektiv. At være frivillig hjælper på et aktivitetscenter med fællesspisning er en oplagt mulighed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Jeg er stadig meget optaget af at få givet civilsamfundet et større ansvar og en mere aktiv rolle i udviklingen af velfærdsstaten. Det offentlige skal selvfølgelig sikre gedigne basisydelser på velfærdsområdet, det var Trine Scholtz, der spurgte, om der kunne være tvivl om det. Det kan der ikke være tvivl om, selvfølgelig skal vi det fra det offentlige side.

Men det offentlige skal ikke fratage borgeren den almindelige pligt til at udvise medmenneskelighed og ansvar både for egen tilværelse og for omgivelserne. Vi skal have mange flere københavnere på banen, når det drejer sig om frivilligt arbejde. Det er både godt, for dem, der er aktive, fordi det beviseligt giver et længere og sundere liv, og for dem, der nyder godt af den frivillige indsats.

Derfor har Sundheds- og Omsorgsudvalget foreslået, at der afsættes yderligere 5 mio. kr. til partnerskab, frivilligt arbejde og netværksdannelse.

En ny pulje for dialog og partnerskaber med det formål at ansætte 7 netværkskonsulenter, en på hvert pensions- og omsorgskontor, vil for alvor sætte skub i det frivillige arbejde i lokalområderne og sikre koordination m.v. også i forhold til § 65-området.

Formålet er at fremme ældresociale tiltag i lokalområderne og herunder netværksdannelse og tryghedsfremmende initiativer. Der vil jeg henvise til Johannes Nymarks tale.

Erfaringerne fra projektet Livskvalitet på Ydre Nørrebro siger, at det kræver beskedne midler for at sætte processen med partnerskaber i gang og holde den ved lige i et lokalområde. Men helt uden økonomi kan det ikke lade sig gøre, og pengene kommer tifold igen.

På pleje- og omsorgsområdet er det vores indsats over for de demente borgere, som nu skal have særlig fokus, det har flere også været inde på.

Borgerrepræsentationen vedtog sidste år, at der skulle udarbejdes en politik på demensområdet. Sundheds- og Omsorgsudvalget har nu vedtaget demenspolitikken på sit møde den 26. juni i år. Både når det handler om tidlig indsats, og når det drejer sig om indsatsen over for borgere med demens i svær grad, er der brug for, at der sker noget.

Jeg tror de fleste er ganske godt opdateret på denne problemstilling, og jeg vil da også godt kvittere over for de ordførere, der i torsdag direkte tog denne problemstilling op og også over for de ordførere, der tog det op i dag.

Fokus er at få antallet af målrettede demensboliger op på niveau med resten af landet. Vi oplever et stort pres på de særlige botilbud, borgere med demens kan derfor ikke omfattes af 4-ugers garantien, før der er flere særlige boligtilbud, hvis vi ønsker at give målrettede tilbud også til denne gruppe.

Så det drejer sig om at skabe fysiske rammer, der er indrettet på en måde, som positivt understøtter de dementes liv, trivsel i plejeboligen er her det centrale. For 17 mio. kr. er det muligt at etablere 200 ekstra målrettede demensboliger geografisk spredt i byen. Det syntes jeg ikke er meget i forhold til det kvalitetsløft, vi kan få på området.

Målrettede tilbud, ud over de fysiske rammer, er også et spørgsmål om tilbud, hvor der er en højere normering, og et spørgsmål om, at personalet er fagligt godt rustet til at yde pleje og omsorg til demente.

Livskvaliteten for borgere med demens afhænger i høj grad af pårørendes og personalets evne til at forstå og agere i forhold til adfærd og reaktioner hos borgere med demens. Derfor skal vi også fortsat arbejde med kompetenceudvikling inden for dette område.

Det er oplagt for mig at koble de kommende års behov for ombygninger på de utidssvarende plejehjem sammen med dementes behov for bedre fællesrum, træningstilbud, sansehaver og køkkenforhold m.v.

Jeg vil også sige meget lidt vedrørende de øvrige tiltag. Det er nødvendigt at sætte ind på en bred front over for de pårørende. Der skal være tilbud om opsøgende besøg fra hjemmeplejen til alle nydiagnosticerede borgere, og vi skal have udviklet forskellige tryghedsfremmende foranstaltninger til de borgere, der er til fare for sig selv. Det siger lovgivningen også.

En opprioriteret indsats vedrørende udredning og diagnosticering i samarbejde med HS er også vigtigt at få sat i værk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Alt i alt vil der til den brede og kvalitetsløftende indsats, som jeg har været inde på, være behov for 10 mio. kr. oven i de 17 mio. kr. til boligforbedringer. Men som sagt det er første gang, vi gør noget for denne svage gruppe, og vi kan virkelig komme langt, hvis vi kan blive enige om at afsætte 27 mio.

Jeg har fra forvaltningens side set, at der kunne man selvfølgelig nok bruge flere penge, men vurderingen er, at vi med de her midler vil komme et rigtig langt stykke vej.

Som afslutning vil jeg pege på, at kommunen står over for nogle meget store udfordringer på it-området. Borgerne forventer fleksibel service og myndighedsbetjening 24 timer i døgnet samt tilgængelighed og gennemsigtighed.

Til forvaltningen af borgernes skattekrone øges kravet om målstyring, effektivitet og benchmarking. Jeg er enig med overborgmesteren i, at elektronisk borgerbetjening og servicecentre skal have høj prioritet.

Bedre service til borgerne er derfor også at foretage de nødvendige investeringer i it-systemerne, og her er der altså grænser for, hvor mange ressourcer den enkelte forvaltning har. Derfor er det igen nødvendigt at oprette en it-pulje i kommunen, så vores it-ambitioner ikke ender som luftkasteller. En sådan indsats er lige så vigtig som kompetenceudviklingen og vedligeholdelsen af vores bygninger.

Til sidst i en helt anden boldgade. Vi er nødt til at få gjort København ren, og skal der flere penge til, må de skaffes. Det vil Det Radikale Venstre gerne være med til at arbejde for.

Men også her er der andet end penge, der skal til. Der skal ydes en indsats på mange fronter, vi skal have flere skraldespande og affaldscontainere rundt omkring, hvor folk færdes, og de skal tømmes.

I går var jeg på Charlottenlund Strand, den renholdes af Gentofte Kommune. Midt på dagen, og det var søndag, kom renovationen og tømte alle skraldespande, og de var store. Her i København bugner skraldespandene, og de omgivende arealer er en losseplads, fordi skraldespandene er for små, og de tømmes for sjældent.

Men det er ikke det eneste problem. For over alt flyder det med plastic, papir, flasker, dåser, tøj, cykler og alt muligt andet. Der er brug for en lokalt forankret indsats, gerne med inddragelse af konstanthjælpsmodtagere og frivillige, der bor i det respektive lokalområde. Ansvar for lokalområdet skal tilbage til borgeren.

Og så skal det jo alt sammen finansieres. Det kan umiddelbart være svært at få de frie midler på 142 mio. kr. til at slå til. I torsdag pegede jeg på mulighederne for at spare på børneområdet og skoleområdet ved at tilpasse udgifterne til niveauet i andre kommuner. Det blev fulgt op af en artikel i Berlingske, som var retvisende, bortset fra at de havde taget en af graferne, der viste kommunens udgifter alt incl., altså også incl. amlsudgifterne i forhold til andre kommuner. Så meget dyrere er vi trods alt ikke. Men bortset fra det så er det en god vej at betrede, den som Det Radikale Venstre har lagt op til.

Men når det er sagt, så kan vi komme langt i retning af at få fundet indikatorer på, hvor vi kan gøre det bedre, hvilke servicetilbud vi kan ændre, og hvilke arbejdsprocesser der kan trimmes ved at sammenligne os med andre.

Jeg vil derfor fastholde, at der kan findes flere midler ved at tvinge de forskellige forvaltninger til at se kritisk på deres udgiftsniveauer.

Og så må vi nok se på, hvor det ellers vil være forsvarlig at finde yderligere finansiering. Det arbejde deltager Det Radikale Venstre gerne i.

Som det fremgår af de forskellige radikale indlæg, er Det Radikale Venstre i de kommende forhandlinger både i stand til at vise vejen, der konsoliderer og udvikler København, og til at finde flere penge. Det synes vi er et godt udgangspunkt for de kommende forhandlinger, som vi glæder os rigtig meget til.

Karin Storgaard (O): Der var nogle, der her i farten sagde til mig, at jeg skulle gøre det kort. Nu skal jeg sige til jer, at jeg begynder altså ikke på en ny budgettale, og jeg har heller ikke tænkt mig at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

kommentere alt, hvad der er blevet sagt, selv om der var meget mere af det, som jeg havde lyst til at kommentere.

Men jeg tager nogle ting, som jeg kommenterer på, og resten kommer på et senere tidspunkt.

Men for det første nævnte overborgmesteren i sin budgettale i torsdags, at vi har fået en ny arbejdsform på Rådhuset, idet der bliver lavet løbende forhandlinger og forlig og aftaler.

Jeg ved ikke præcist, hvad baggrunden er for disse aftaler, der er tilsyneladende ingen fast praksis for, hvad man gør, nogle gange spørges alle partier, andre gange spørges der overhovedet ikke eller kun særligt udvalgte partier.

Hvis det er det, der skal være ny praksis fremover, så vil DF gerne advare mod dette. På den måde ved at spørge enkelte partier i løbet af året udsultes det samlede budget, og vi får heller ikke samme budgetdiskussion, og hvor er demokratiet. Det bliver en mere lukket aftalekreds, hvor aftalen offentliggøres, når den er besluttet, og det kunne vi jo så bare se med Børneplanen f.eks.

Overborgmesteren konstaterede videre i sin tale, at mere end 50 pct. af de unge indvandrere eller 2. generations indvandrere hverken er i arbejde eller har en uddannelse, og der er 10 gange flere indvandrere, der får kontanthjælp. Det er for dårligt, siger overborgmesteren, det skal vi gøre noget ved.

Men må jeg have lov til at spørge, er det ikke Socialdemokraterne, der har styret byen de sidste mange år og med flertal, og hvorfor er der så i øvrigt ikke sket noget på området. Er der nogle, der måske har været for blødsødne eller naive og ikke sørget for danskundervisning eller en eller anden form for job til disse mennesker fra starten af.

I dag er der stadig væk folk, der bliver væk fra undervisningen uden konsekvenser. Jeg har lige vendt det med en, der gik på et danskursus, hvor hun i øvrigt gik sammen med andre fra flere forskellige lande, og de talte hver deres sprog. Men hun var meget forbavset over, at man bare kunne blive væk fra undervisningen uden konsekvenser.

Men en eller anden konsekvens får det jo, hvis man ikke møder op til undervisningen, og det er manglende eller dårlige danskundskaber, og det fører i hvert fald ikke til job, men til gruppen af kontanthjælpsmodtagere og dermed heller ikke til integration.

Så længe vi i øvrigt, kunne jeg tage som eksempel, bruger en del af forskellige midler, bl.a. brobygningsmidler til aktiviteter, hvor størstedelen af aktiviteter er indvandrere i samme sproggruppe, så vil jeg godt, som jeg har gjort før, spørge, hvor er integrationen henne.

Det er vel sådan, at Københavns Kommune må bruge alle sanktionsmuligheder, når kommunens krav ikke opfyldes eller hvad?

Karen Hækkerup omtaler i sin tale etniske danskere og nydanske, det vil jeg da gerne have en oversættelse samt definition af. Det er vel ikke danskerne, der er blevet etniske danskere i deres eget land.

Så er der noget, jeg ikke rigtigt forstår, eller jeg er måske lidt skuffet, fordi jeg ikke selv har oplevet det, men den socialdemokratiske ordfører talte noget om session, hun havde en lille historie. Jeg har også været på flere sessioner, men de postuler, Karen Hækkerup kommer med, kan jeg ikke nikke genkendende til. Det synes jeg selvfølgelig er godt, fordi det ville da være frygteligt, hvis det var så mange unge, som hverken kunne det ene eller det andet, og ingen uddannelse havde og tog den ene uddannelse efter den anden og ikke blev færdig og ikke var interesseret i noget.

Så jeg tror faktisk, at hvis vi skal være helt ærlige, så må Karen Hækkerup, som hun også selv sagde, have haft en rigtig uheldig dag.

Det her med, at der kun var en, der blev udtaget til at aftjene værnepligt, jamen jeg tror ikke, det er så mærkeligt i dag, fordi tiderne har jo ændret sig, og vi skal slet ikke bruge så mange soldater mere, så derfor bliver der ikke udtaget ret mange mere.

Videre siger Socialdemokraterne "højt til loftet og plads til alle". Ja, det lyder godt, og det er som hentet ud af arbejdersangbogen. Jeg må måske bare lige sige, at sangen er fra 1934.

Så er der de her 142 mio. kr. til rådighed. Ja, det er jo ikke så forfærdelig meget i forhold til, hvad der har været, og det er stadig væk lidt underligt, at der er nogle områder, der kan bruge løs uden at skele til, om man har et budget, der skal overholdes. Overskrider du f.eks. med 130 mio. kr., så er det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

bare at gå til hvem: overborgmesteren og dermed Socialdemokraterne, så betaler kassen, eller skal vi sige borgerne.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard gav så udtryk for, at man så tidligt som muligt i løbet af året, hvis man kunne se, der blev en budgetoverskridelse, tog det op for at få en tillægsbevilling. Det er så en ny stil, jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal mene om det, fordi det er måske også en måde at tilføre nogle områder flere penge på.

Mikkel Warming og Enhedslisten mener, at der ikke er frihed, men tvang og diskrimination, så har de altså et meget anderledes menneskesyn end de fleste andre. Det kan være, at Enhedslisten mener, at regeringen blander sig i det enkelte menneskes forhold, men det mener DF ikke.

Enhedslistens holdning til DF er ikke ny, men jeg kan da så sige, at vi så sandelig heller ikke er vilde med Enhedslisten og deres røde ideologi, bl.a. den fjendskhed, man har over for biler i København, så snart man hører om biler eller ser en bil, så er det altså helt forfærdeligt, så skal vi have lukket alle bilerne ude.

Så skal jeg på den anden side sige, der kan også være ting, vi er enige med Enhedslisten i, og det synes jeg da er dejligt. Vi har da stemt sammen med Enhedslisten og for den sags skyld også med SF indimellem både i udvalg og her i salen.

Jeg har lagt mærke til, at Enhedslisten som nogle af punkterne, der er jo masser af punkter, Enhedslisten nævner i deres budgettaller, det er Bogbussen, og der er noget med huller i vejene for bare at nævne et par småting. Det er vi da i hvert fald helt sikre på, at det kan vi blive enige om.

Så er der lige en ting til borgmesteren vedrørende tomgangscirkulæret, det må være Winnie Berndtson, så vidt jeg husker. Vi fremsatte en hensigtserklæring sidste år vedrørende samarbejde om en publikation i 2003, da der er alt for mange københavnere, der ikke kender det her tomgangscirkulære, jeg håber, alle herinde kender det.

Men også en begrundelse for, at vi har det, det er, du må kun have vognen gående i 1 minut i tomgang, og det er der altså rigtigt mange københavnere, der ikke ved, for de får bøde i børnehaven, og de går ind og handler osv., og imens er motoren i gang. Det er i hvert fald ikke godt for miljøet, det tror jeg da nok, de fleste herinde vil bakke op om.

Men i forbindelse med budgettet for 2003 blev denne hensigtserklæring vedtaget. Nu er året jo ikke gået endnu, og jeg er overbevist om, at Winnie Berndtson vil tage det op i udvalget, og jeg behøver ikke noget svar på det nu, det kan vi altid komme tilbage til. Det var bare for at huske os alle sammen på, at vi har besluttet noget, som vi ville arbejde med, inden år 2003 er gået.

Vi har den famøse Børneplan, hvor borgmester Bo Asmus Kjeldgaard siger, at det er skrevet ind i aftalen, at en evt. merindskrivning af børn skal ske efter dialog med de enkelte institutioner, og også at den pædagogiske kvalitet skal fastholdes. Skal det forstås sådan, at man også vil sørge for mere personale, man vil sørge for større lokaler.

Så vidt jeg husker, så har man haft et møde med de berørte institutioner den 30. juni, og så vidt jeg ved, så er det også, efter at de partier, der er blevet enige om planen, har vedtaget den internt. Den skal selvfølgelig vedtages i Borgerrepræsentationen, men det mener jeg også, det er før den dato. Jeg synes, det er ligesom lidt sent at gå ud og sige det bagefter.

Der er da også kommet en masse henvendelser fra institutionerne, der har beklaget sig over det. Det forstår jeg godt, fordi det er altså en forskel at have 14 børn i stedet for 12, og det er ikke mange år siden, der var der 10 børn. Men hvis både lokaler og personale følger med, så er det selvfølgelig noget andet, men det tvivler jeg på, de gør.

Borgmesteren siger også, at vi har sagt, at økonomien sejler, og om man i det hele taget har fulgt med i disse områder. Jamen selvfølgelig har vi da det, for ellers var der ingen forudsætning for at sige det heroppe fra talerstolen, vi har selvfølgelig fulgt med, og vi ved, det gennem flere år har været et problem. Vi synes stadig væk ikke, at man har styret det godt nok. Man mener, man selv har fået mere styr på det, og det er jo så helt fint.

Så vil jeg sige, at SF videre siger, at de demokratiske spilleregler er ikke til diskussion, vi vil have borgere, der forstår og accepterer demokratiet og de regler, der gælder i vores samfund, så vi alle kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

være her. Jamen det kan vi fuldt ud tilslutte os, det lyder virkelig godt, det vil jeg gerne rose SF for. Jeg håber så, at man også følger op på det hele vejen igennem og ikke bare holder her.

Så har jeg en enkelt kommentar til De Radikale, for jeg ved altså ikke, om min gode ven Klaus Bondam har siddet på ørerne, eller om vi har talt forbi hinanden. Jeg erindrer overhovedet ikke den dialog, der står her.

Jeg kan ikke forstå, man siger det med borgerkontakten og 2 folketingsmedlemmer, jamen fordi man er folketingsmedlem, kan man da godt have tid til borgerkontakt, hvis det er det, der menes med det. Der er jo masser, der sidder og har både det ene og andet at lave og har tid til at have den borgerkontakt, lige meget hvad måde den foregår på.

Så vil jeg bare sige til Mona Heiberg, som jo har fået så mange roser i dag, Mona Heiberg, så jeg ved ikke, om der kan blive flere roser, fordi det har min partifælle, Carl Christian Ebbesen jo allerede givet. Men jeg kan godt fortælle fru Mona Heiberg, at når jeg siger noget, så mener jeg det også, og derfor arbejder vi selvfølgelig videre, og det lyder jo godt, fordi det lyder, som om vi kan samarbejde om noget her.

Til allersidst så vil jeg sige til Venstre, og det var Lise Helweg, der var heroppe og tale om hjælpemidler. Det er måske ikke så meget til Lise Helweg, som det er til borgmester Bo Asmus Kjeldgaard, fordi når man nu nævner, at der er ventetid og langsom arbejdsgang vedrørende hjælpemidler og få dem udleveret, så har det jo også tidligere været et problem at få hjælpemidlerne udleveret, man vidste ikke, hvor de var, man havde ikke rigtigt, jeg må næsten ikke bruge det ord, styr på, hvor de var henne. Men det forholder sig måske stadig væk sådan, at der er nogle af de hjælpemidler, der er blevet væk på hospitalerne, at de står rundt omkring i nogle kroge.

Jeg fik også hvisket i øret, at under det gamle plejehjem Borgervænget nede i kælderen, stod der en hel del hjælpemidler. Så jeg vil bare opfordre til, at man undersøger, at det ikke forholder sig sådan, fordi der var måske en hel del at hente, så nogle af de mennesker, der havde behov for hjælpemidler, noget hurtigere kunne få et.

Mogens Lønborg (C): Jeg skal nok prøve at gøre det en lille smule kortere end den forrige taler.

Jeg har en bemærkning om HS. Jeg kan se, at hr. Jakob Hougaard ikke er til stede i salen. Jeg vil lige starte med at sige, at jeg synes, det var lidt ærgerligt at sammenstille underskuddet i FAF med HS, det er altså lidt misvisende at bruge ordet underskud i de 2 betydninger og sætte det sammen, fordi HS har ikke noget underskud i samme betydning som FAF. FAF har fået et budget, som de ikke kan overholde, 130 mio. kr. dukker pludselig op som en manko.

HS har ikke i den forstand et underskud, men den betaling fra bidragskommunerne, man har indregnet i budgettet, rækker ikke, og derfor står vi i en situation, hvor der skal findes nogle penge til HS.

Til Lars Engberg, som heller ikke er til stede i salen, vil jeg sige, det var nogle interessante betragtninger, som jeg for så vidt er enig i omkring HS' økonomi, den rationalisering, der har været igennem de senere år i HS, det er jeg meget enig i, jeg mener, der er meget at komme efter endnu.

Men han sagde noget meget tankevækkende, nemlig at HS har fået bragt sine omkostninger ned, så de ligger på niveau med resten af landets amter. Det synes jeg egentlig er interessant, når man betænker, at HS tilsyneladende i det oplæg, der ligger nu, skal have sorteper i budgetforhandlingerne. HS har faktisk lykkedes med at få omkostningerne bragt ned på landsniveau, hvorimod vi på alle de andre områder i kommunen ligger, som vi også hørte det i torsdags, rigtig højt.

Inger Marie Bruun-Vierø, sundhedsborgmesteren, havde nogle interessante betragtninger til at finansiere mankoen ved, at vi bare tog de områder, hvor vi lå bedst og ikke engang skulle fravige vores førsteplads, men bare indsnævre gabet til nr. 2 med 15 pct., og det vil give et stort antal millioner kroner. Det var måske der, vi skulle starte i stedet for at lade sorteper og den her store manko forblive i HS. Det mener jeg simpelt hen ikke, vi kan være bekendt, og når man tager i betragtning, hvor vigtig sygdomsbehandling er, så må det nødvendigvis, i hvert fald for os konservative, være afgørende i de budgetforhandlinger, der kommer nu, at vi sikrer, at københavnere kan få en ordentlig hospitalsbehandling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2003

Så vil jeg lige sige en ting mere omkring HS, og det er, at vi kan ikke blive ved med at tage et år ad gangen på denne salamimetode, der skal en langsigtet plan til, og det bør vi alle, der sidder i HS' bestyrelse, gå sammen om og kræve af direktionen i HS, at der bliver lagt en flerårig, 4-årig eller noget i den stil plan frem.

Så vil jeg lige sige til miljøborgmesteren, som talte om, at vi havde intelligente politikere i København, og det havde vi også brug for. Lidt tidligere i talen sagde hun noget om, at det var meget uintelligent, at De Konservative havde foreslået, at KE skulle sættes til salg.

Lad mig lige sige der, at vi har ikke foreslået, at KE bliver solgt i morgen, vi, jeg formulerede det, som at nu skal KE sættes til salg, vi skal have igangsat en salgsproces, det mener jeg aldeles ikke er uintelligent.

Jeg var ærgerlig over, at miljøborgmesteren sådan næsten, sådan lød det i hvert fald, skød hele den tanke ned, men lad os håbe, at det ikke skal tages for bogstaveligt.

Så vil jeg lige sige en ting, og det er i hvert fald en misforståelse, der skal ryddes af vejen. Vi har ikke på nogen måde foreslået, at et provenu for salg af KE skal dække et driftsunderskud, det var miljøborgmesteren inde på, at det skulle De Konservative have ment. Det vil jeg altså gerne lige slå en pæl igennem, det har vi ikke på nogen måde stillet forslag om.

Men vi mener, at tiden er inde til, at den slags aktiviteter fint kan lægges ud i privat regi, så vi kan få provenuet til at finansiere trafikinvesteringer, gældsnedbringelse og den slags ting, som ikke ellers via privat initiativ bliver bragt til veje.

Så vil jeg lige sige i øvrigt omkring de ting, i øvrigt omkring miljøområdet, som miljøborgmesteren var inde på, de betragtninger er vi meget enige i. Jeg synes i øvrigt, det er tankevækkende, at vi har et budget på miljøområdet, her tænker jeg på Miljøkontrollen, som sådan ungefær svarer til det underskud, FAU kunne præstere her på et kvartal. Så meget bruger hele København på miljøområdet, hvad et kvartals ekstra underskud giver, det synes jeg er lidt tankevækkende. Så når det gælder miljøområdet, så er vi klar til at holde fanen højere og se på, om ikke der er nogle områder, som bør tilgodeses.

Borgmester **Winnie Berndtson**: Det dokumenterer bare det, jeg sagde i min tidligere tale, at vi har intelligente politikere også på Københavns Rådhus, det er jeg glad for at høre.

Det var bare til bemærkningen omkring tomgangscirkulæret. Jeg skal fluks og straks fremskaffe et notat omkring, hvordan det går i den proces, men jeg må bede om måske en anelse tålmodighed, fordi jeg skal konferere med mine kolleger, med borgmester Søren Pind, fordi nogle af informationerne skal leveres derfra. Det er min fornemmelse, at det går lidt trægt.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Økonomiudvalget har vedrørende de 3 budgetforslag anbefalet, at sagerne mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget. Jeg går ud fra, at der ikke ønskes afstemning om det.

Økonomiudvalget har endvidere anbefalet, at Borgerrepræsentationen i overensstemmelse med § 11, stk. 3, i forretningsordenen fastsætter frister for fremsættelse af ændringsforslag og underændringsforslag til de 3 budgetforslag. Fristen for fremsættelse af ændringsforslag til de budgetforslag var oprindeligt foreslået til onsdag den 27. august. Jeg har fremsat ændringsforslag om, at denne frist i stedet fastsættes til tirsdag den 2. september 2003 kl. 9.00. Økonomiudvalgets ændringsforslag er fortsat undtaget fra denne frist.

Jeg går ud fra, at der kan træffes beslutning for alle 3 budgetforslag under ét.

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen (A) stillede følgende ændringsforslag til de 3 budgetforslag:

"Til sag BR 367/03 Københavns Kommunes budgetforslag 2004:

Indstillingens 3. bullit, 1. punktum ændres til:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 18. august 2003**

"Indstiller til Borgerrepræsentationen, at fristen for fremsættelse af ændringsforslag fastsættes til tirsdag den 2. september 2003 kl. 9.00 samt at Økonomiudvalgets ændringsforslag undtages fra denne frist."

Til sag BR 368/03 HUR's Budgetforslag 2004 og Budgetoverslag 2005-2007:

Økonomiudvalgets beslutning fra den 5. august 2003, for så vidt angår fastsættelse af tidsfrist for fremsættelse af ændringsforslag, ændres til:

"Fristen for ændringsforslag fastsættes til den 2. september 2003 kl. 9.00."

Til sag BR 369/03 Budgetforslag for H:S i 2004:

Økonomiudvalgets beslutning fra den 12. august 2003, for så vidt angår fastsættelse af tidsfrist for fremsættelse af ændringsforslag, ændres til:

"Fristen for ændringsforslag fastsættes til den 2. september 2003 kl. 9.00." "

Ændringsforslaget blev vedtaget.

Borgerrepræsentationen godkendte i henhold til forretningsordenens § 11, stk. 3 yderligere følgende frister for fremsættelse af ændrings- og underændringsforslag:

Fristen for Økonomiudvalget til fremsættelse af ændringsforslag til budgetforslaget for Københavns Kommune 2004 blev fastsat til tirsdag den 23. september 2003, dvs. i forbindelse med udvalgets 2. behandling af budgetforslaget.

Fristen for fremsættelse af underændringsforslag til budgetforslaget for Københavns Kommune blev fastsat til onsdag den 24. september 2003 kl. 12.00.

Ved forhandlingernes afslutning blev de 3 budgetforslag (BR 367/03, BR 368/03 og BR 369/03) oversendt til 2. behandling. Budgetforslagene blev mellem 1. og 2. behandlingen henvist til Økonomiudvalget.

=====

4) BR 366/03. Beskikkelse af suppleant til Ankenævnet for de københavnske huslejenævn

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen beskikker advokat Lars Langkjær som ad hoc suppleant til Ankenævnet for de københavnske huslejenævn.

(Kultur- og Fritidsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

Mødet sluttede kl. 23.14

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 18. august 2003**
